

Comentarii de Ellen G. White ale studiilor Școlii de Sabat
octombrie – noiembrie – decembrie 2024

Teme în Evanghelia după Ioan

**Citate din Spiritul Profetic,
aranjate pentru studiul zilnic**

Școala de Sabat și Lucrarea Personală
Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea

evs
editura viață și sănătate
Pantelimon 2024

© 2024 Editura Viață și Sănătate

Toate drepturile rezervate pentru ediția în limba română.

Titlul în original: *E. G. White Notes for the Sabbath School Lessons*

Traducere: Alina Badea

Tehnoredactare: Irina Toncu

Corectură: Livia Mihai

Notă: În această ediție, numărul paginii indicat la sfârșitul fiecărui citat este cel din ediția în original, care se regăsește în ediția digitală în limba română, iar în edițiile tipărite, între paranteze pătrate, în text. Cartea *Hristos, Lumina lumii* este menționată cu acest titlu (deși este cunoscută cititorilor noștri și ca *Viața lui Iisus* sau *Cel așteptat de vecuri*), cu care apare și pe site-ul Ellen G. White Writings, unde, sub titlul *Viața lui Iisus*, este o altă lucrare.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Teme în Evanghelia după Ioan: citate din Spiritul Profetic,

aranjate pentru studiul zilnic: octombrie - noiembrie -

decembrie 2024 / comentarii de Ellen G. White ale studiilor

Școlii de Sabat. - Pantelimon: Viață și Sănătate, 2024

ISBN 978-606-087-584-0

I. White, Ellen G. (coment.)

Cuprins

1. Semne care arată calea	5
2. Semne ale naturii divine	13
3. Introducerea Evangheliei după Ioan	21
4. Martori că Hristos este Mesia	29
5. Mărturia samaritenilor	37
6. Mai multe mărturii despre Isus.....	45
7. Ferice de cei ce cred!	53
8. Împlinirea profețiilor din Vechiul Testament	61
9. Izvorul de viață	69
10. „Calea, Adevărul și Viața”	77
11. Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.....	85
12. Ceasul de slavă: crucea și învierea.....	93
13. Încheierea: Cunoașterea lui Isus și a Cuvântului Său	101

Semne care arată calea

Sabat după-amiază, 28 septembrie

Ca unul care înțelege lucrurile, Ioan Îi atribuie lui Hristos toată puterea și vorbește despre măreția și maiestatea Sa. El face să strălucească razele divine ale adevărului prețios, ca lumina de la soare. El Îl prezintă pe Hristos ca pe singurul Mijlocitor între Dumnezeu și oameni.

Doctrina întrupării lui Hristos în corp omenesc este o taină, „taina ținută ascunsă din veșnicii și în toate veacurile”. Este marea și adâncă taină a evlaviei. „Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi.” Hristos a luat asupra Sa natura umană, o natură inferioară naturii Sale cerești. Nimic nu arată atât de mult minunata condescendență a lui Dumnezeu ca acest lucru. El „atât de mult a iubit ... lumea, că a dat pe singurul Său Fiu”. Ioan prezintă acest subiect minunat cu atâta simplitate, încât toți să poată să înțeleagă ideile expuse și să fie iluminați. – *The Review and Herald*, April 5, 1906

Ceea ce este vorbirea pentru minte și gând este Hristos pentru Tatăl nevăzut. El este manifestarea Tatălui și este numit Cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său în lume, având divinitatea îmbrăcată în trup omenesc, pentru ca omul să poată să poarte chipul Dumnezeului nevăzut. El a făcut cunoscute în cuvintele Sale caracterul lui Dumnezeu, puterea și măreția Sa, natura și atributele Sale.

Ca legiuitor, Isus a exercitat autoritatea lui Dumnezeu; poruncile și deciziile sale erau susținute de suveranitatea tronului etern. Slava Tatălui a fost descoperită în Fiul; Hristos a arătat caracterul Tatălui. El era atât de perfect legat de Dumnezeu, atât de complet învăluit în lumina care Îl înconjură pe Tatăl, încât cel care Îl văzuse pe Fiul Îl văzuse pe Tatăl. Glasul Lui era ca glasul lui Dumnezeu. ... El spune: „Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine.” „Nimeni nu cunoaște deplin pe Fiul, afară de Tatăl; tot astfel nimeni nu cunoaște deplin pe Tatăl, afară de Fiul și acela căruia

vrea Fiul să i-L descopere.” „Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl” (Ioan 14:11; Matei 11:27; Ioan 14:9). – *That I May Know Him*, p. 38

Fiecare minune săvârșită de Isus era un semn al divinității Sale. El săvârșea întocmai lucrarea prevestită despre Mesia, dar, pentru farisei, aceste fapte ale milei erau o reală ofensă. Mai-marii iudeilor priveau cu o crudă indiferență la suferințele oamenilor. În multe cazuri, egoismul și nedreptățile lor cauzaseră suferința pe care o alina Hristos. În felul acesta, minunile Lui erau o muștrare pentru ei.

Ceea ce-i făcea pe iudei să lepede lucrarea Mântuitorului era tocmai cea mai puternică dovadă a caracterului Său divin. Însemnătatea cea mai mare a minunilor Sale se vedea în faptul că ele erau împlinite pentru binecuvântarea oamenilor.

Cea mai evidentă dovadă că El venea de la Dumnezeu era faptul că viața Lui descoperea caracterul lui Dumnezeu. El împlinea lucrările și rostea cuvintele lui Dumnezeu. O astfel de viață este cea mai mare minune. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 406

Duminică, 29 septembrie

Nunta din Cana

Isus nu Și-a început lucrarea săvârșind vreo faptă deosebită în fața Sinedriului din Ierusalim. La o întâlnire familială dintr-un mic sat galileean, puterea Lui s-a manifestat pentru a contribui la bucuria unei sărbători de nuntă. În felul acesta, Și-a arătat iubirea față de oameni și dorința de a lucra pentru fericirea lor. În pustia ispitei, El băuse un pahar de durere. După aceea, a venit să le dea oamenilor un pahar de fericire, ca, prin binecuvântarea Lui, să sfințească relațiile din viața oamenilor. ...

Cea dintâi minune a fost săvârșită pentru a onora încrederea Mariei și pentru a întări credința ucenicilor Săi. Ucenicii urmau să întâmpine multe și grele ispite la necredință. Pentru ei, profețiile erau foarte clare și nu mai putea fi loc de discuție asupra faptului că Isus era Mesia. Ei se așteptau ca învățătorii religioși să-L primească pe Isus cu o încredere chiar mai mare decât a lor. Ei spuneau tuturor ce lucrări minunate săvârșise Hristos și ce convingeri aveau ei despre misiunea Lui, dar erau surprinși și dezamăgiți de necredința, de multele prejudecăți și de vrăjmășia față de Isus, pe care le dădeau pe față preoții și rabinii. Cele dintâi minuni ale Mântuitorului i-au întărit pe ucenici, ca să poată rezista acestei împotriviri. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 144, 147

Când a sosit timpul, minunea săvârșită de Hristos a fost recunoscută. De îndată ce nimeni nu a dus paharul la gură și a gustat vinul, a privit în sus, plăcut surprins. Vinul acela era mai bun decât orice vin pe care îl băuse vreodată. Și era vin nefermentat. El i-a spus mirelui: „Orice om pune la masă întâi vinul cel bun și, după ce oamenii au băut bine, atunci pune pe cel mai puțin bun; tu însă ai ținut vinul cel bun până acum” (versetul 10).

Hristos nu S-a apropiat de vase, nici nu a atins apa; El numai a privit spre apă, iar aceasta a devenit suc de struguri curat, limpezit și fin. Ce efect a avut această minune? „Ucenicii Lui au crezut în El” (versetul 11). ... Prin această minune, Hristos a dat dovadă de milă și compasiune. El a arătat că avea grijă de nevoile celor care L-au urmat pentru a asculta cuvintele Sale de cunoaștere și înțelepciune. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 366 (23 decembrie)

Domnul a promis că va da lumină celor care Îl caută din toată inima. Dacă Îl vom aștepta cu răbdare și cu rugăciune pe Dumnezeu și nu ne vom urma planurile noastre pripite, El ne va călăuzi deciziile și ne va deschide multe uși ale speranței și lucrării. Marele general ne va conduce în fiecare luptă pentru înaintarea cauzei Sale. El Îi va conduce personal pe credincioșii Săi în conflictele periculoase în care trebuie să se angajeze, dacă ei ... vor face lucrarea care le-a fost desemnată și vor asculta glasul care spune: „Aceasta este calea, mergeți pe ea!” „Cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric.” Ce mare mângâiere ar trebui să ne fie această promisiune! Putem merge în lumină după cum El este în lumină. ... Oamenii pot urma multe feluri de lumini, dar există o singură Lumină pe care o pot urma în siguranță. Fii sigur că Îl urmezi pe Isus oriunde va merge. – *Special Testimonies to Ministers and Workers*, no. 3, p. 44

Luni, 30 septembrie

Al doilea semn în Galileea

În Capernaum, veștile [despre revenirea lui Hristos la Cana] au ajuns la un nobil iudeu, care era ofițer în slujba împăratului. Un fiu al acestui slujbaş era bolnav de o boală care părea să nu aibă leac. Medicii îl sortiseră morții, dar, atunci când a auzit de Isus, tatăl s-a hotărât să-I ceară ajutor. ...

Ajungând la Cana, a găsit o mulțime de oameni în jurul lui Isus. Cu inima nerăbdătoare, și-a făcut loc până lângă Mântuitorul. Credința lui a început să tremure când a văzut doar un om îmbrăcat simplu, plin de praf și obosit de călătorie. S-a îndoit că această Persoană ar putea face ceea ce

el venise să-I ceară; cu toate acestea, a cerut să stea de vorbă cu Isus, I-a povestit pentru ce a venit și L-a rugat pe Mântuitorul să vină cu el acasă. Dar întristarea lui era mai de mult cunoscută de Isus. Înainte ca acest slujbaş să plece de acasă, Mântuitorul văzuse durerea lui.

El mai știa și că tatăl își pusese în minte anumite condiții ca să creadă în Isus. Dacă cererea lui nu avea să fie împlinită, nu avea să-L primească drept Mesia. În timp ce slujbaşul disperat aștepta răspunsul, Isus a zis: „Dacă nu vedeți semne și minuni, cu niciun chip nu credeți.” ... Mântuitorul a văzut contrastul dintre necredința aceasta ce ridică întrebări și credința simplă a samaritenilor, care nu ceruseră niciun semn, nicio minune. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 196–198

Slujbaşul împărătesc avea totuși oarecare credință, pentru că el venise să ceară ceea ce, după părerea lui, era cea mai prețioasă dintre toate binecuvântările. Isus avea de dat un dar mai mare. El dorea nu numai să vindece copilul, ci și să-i facă pe slujbaş și familia lui părtași la binecuvântarea mântuirii și să aprindă o lumină în Capernaum, care, în curând, avea să fie câmpul Său de activitate. Dar slujbaşul împărătesc trebuia totuși să-și dea seama de nevoile sale înainte de a dori harul lui Hristos. ...

Ca un fulger, cuvintele Mântuitorului au făcut lumină în inima slujbaşului împărătesc. El și-a dat seama că motivele pentru care Îl căuta pe Isus erau egoiste. Credința lui șovăitoare i-a apărut în adevăratul ei caracter. Plin de durere, și-a dat seama că îndoiala sa putea să coste viața fiului său. A simțit că era în fața Cuiva care putea să citească gândurile și căruia totul Îi era cu putință. În disperarea sa, a strigat: „Doamne, vino până nu moare micuțul meu!” Credința lui s-a prins de Hristos ca și Iacov când, în lupta cu îngerul, a strigat: „Nu te las până când nu mă vei binecuvânta” (Geneza 32:26).

La fel ca Iacov, a biruit. Mântuitorul nu poate pleca de lângă un suflet care se prinde de El, cerând cu stăruință ajutor în nevoia lui. „Du-te, i-a zis El, fiul tău trăiește.” Slujbaşul împărătesc a plecat de la Mântuitorul cu o pace și o bucurie pe care nu le cunoscuse niciodată mai înainte. Nu numai că avea încredere că fiul lui se va face bine, dar, cu o credință puternică, s-a încrezut în Hristos ca Răscumpărător. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 198

Marți, 1 octombrie

Minunea de la scăldătoarea Betesda

Sărmanul suferind era fără niciun ajutor; timp de treizeci și opt de ani, el nu-și folosisese picioarele. Cu toate acestea, Domnul i-a spus: „Scoală-te, ridică-ți patul și umblă” (Ioan 5:8). Bolnavul I-ar fi putut spune Domnului: „Doamne, dacă ai să mă faci sănătos, atunci am să fac ce-mi spui Tu.” Dar nu, el a crezut în cuvântul Domnului Hristos, a crezut că a fost vindecat și imediat a pornit să se ridice; el a voit să meargă, și a mers. El a acționat la cuvântul Domnului Hristos, și Dumnezeu i-a dat puterea necesară. El a fost pe deplin vindecat.

În mod asemănător, și tu ești păcătos. Tu nu poți face ispășire pentru păcatele din trecut. Nu-ți poți schimba inima și nici nu te poți face singur sfânt. Dar Dumnezeu făgăduiește că va face toate acestea pentru tine, prin Domnul Isus Hristos. Crede această făgăduință! Trebuie să vrei să-L servești! Îndeplinind întocmai acest lucru, Dumnezeu va împlini față de tine Cuvântul Său. Dacă crezi făgăduința – crezi că ești iertat și curățit –, Dumnezeu îndeplinește aceasta; ești vindecat, așa cum Domnul Hristos i-a dat paralizicului puterea de a umbla în clipa în care el a crezut că a fost vindecat. Tot așa se va întâmpla și cu tine, dacă crezi acest lucru.

Nu aștepta să simți că ai fost făcut sănătos, ci spune: „Eu cred acest lucru; și este așa nu pentru că simt aceasta, ci pentru că Dumnezeu a făgăduit”. – *Calea către Hristos*, p. 50, 51

Domnul Hristos l-a întrebat [pe omul paralizat]: „Vrei să te faci sănătos?” (Ioan 5:6). Ce întrebare! Acela era motivul pentru care se afla acolo, dar Domnul Hristos a dorit să învie în inima omului dorința de a fi însănătoșit. Iar când Hristos i-a poruncit să se ridice, să-și ia patul și să umble, el a făcut exact ce i-a spus Domnul. ... El nu a stat să argumenteze, ci a făcut exact ce i s-a poruncit. Și-a luat patul și a plecat. Și, din clipa aceea, a fost vindecat.

Aceasta este credința de care avem nevoie. Dar, dacă începeți să explicați totul și să judecați fiecare punct, veți muri în păcatele voastre, deoarece nu veți fi mulțumiți niciodată. – *Credința și faptele*, p. 68

Când a vindecat, Hristos i-a avertizat pe mulți dintre cei afectați: „Să nu mai păcătuiești, ca să nu ți se întâmple ceva mai rău” (Ioan 5:14). Astfel, El i-a conștientizat că aduseseră boala peste ei călcând legile lui Dumnezeu și că sănătatea nu putea fi păstrată decât prin ascultare.

Medicul ar trebui să-și învețe pacienții că trebuie să coopereze cu Dumnezeu în procesul de refacere. Medicul înțelege faptul că boala este rezultatul păcatului. El știe că legile naturale, la fel ca preceptele Decalogului, sunt divine și că sănătatea poate fi redobândită sau păstrată numai prin ascultare față de ele. El știe că mulți se îmbolnăvesc ca urmare a unor obiceiuri vătămătoare și că ar putea să-și recupereze sănătatea prin renunțarea la acele obiceiuri sau prin formarea altora bune. Trebuie să li se descopere că fiecare practică ce distruge energia fizică, mintală sau spirituală este păcat și că sănătatea trebuie să fie asigurată prin ascultarea de legile pe care le-a stabilit Dumnezeu pentru binele întregii omeniri. – *Divina vindecare*, p. 113

Miercuri, 2 octombrie

Inimi împietrite

În zilele Sale [în vremea Domnului Hristos], Sabatul devenise atât de pervertit, încât păzirea lui reflecta caracterul egoist și arbitrar al oamenilor, și nu caracterul lui Dumnezeu. Hristos a îndepărtat învățăturile rătăcite prin care aceia care pretindeau a-L cunoaște pe Dumnezeu Îl reprezentau în mod greșit. Cu toate că rabinii l-au urmărit cu o ostilitate nemiloasă, El nu S-a conformat cerințelor lor nici măcar în aparență, ci a mers drept înainte, păzind Sabatul conform Legii lui Dumnezeu.

Printr-o vorbire lămurită, a mărturisit cu privire la atitudinea Sa față de Legea lui Iehova: „Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Prorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc. Căci, adevărat vă spun, câtă vreme nu vor trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile” (Matei 5:17-18). – *Profeți și regi*, p. 183

Fie ca Domnul să lucreze asupra inimii celor care au primit o mare lumină, ca să se poată îndepărta de orice nelegiuire. Priviți la crucea de pe Calvar! Acolo Se află Isus, care nu Și-a dat viața pentru ca oamenii să poată continua în păcat sau ca să poată avea dreptul de a călca Legea lui Dumnezeu, ci pentru ca ei să poată fi eliberați de orice păcat prin acest sacrificiu infinit. ...

Am fost întrebați cum se face că în biserici există atât de puțină putere și de ce profesorii noștri sunt atât de lipsiți de eficiență. Răspunsul este: Din cauza păcatului cunoscut și cultivat în diferite forme printre cei ce se declară a fi urmași ai lui Hristos, în timp ce conștiința lor ajunge să fie împietrită printr-o îndelungată neluare în seamă a îndemnurilor

ei. Răspunsul este, de asemenea: Din cauză că oamenii nu umblă cu Dumnezeu, ci se despart de tovarășia lui Isus, iar ca rezultat vedem manifestându-se în biserică egoism, invidie, certuri, mulțumire de sine, o împietrire a inimii, imoralitate și practici rele. – *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, p. 161, 162

Spiritul adevărului îi face mai buni pe aceia care îl primesc în inimile lor. El acționează asemenea aluatului, până când întreaga ființă este adusă în armonie cu principiile lui. El sensibilizează inima care a fost înghețată de avariție, deschide inima care a fost închisă față de suferința omenească, iar mila și bunătatea sunt văzute ca roade ale lui. ...

Zi de zi, oamenii își decid soarta pentru veșnicie. Mi s-a arătat că mulți se află într-un mare pericol. Când cineva este dispus să spună și să facă orice pentru a-și atinge scopurile, numai puterea lui Dumnezeu îl mai poate salva. Caracterul unui asemenea om are nevoie să fie schimbat, altfel îi va fi imposibil să dobândească o conștiință curată și liberă de remușcările provocate de ofensarea lui Dumnezeu și a semenilor. Eul trebuie să moară, iar Hristos să ia în stăpânire templul sufletului său. Cei ce își calcă în picioare conștiința și îi reprimă îndemnurile, respingând lumina pe care le-a oferit-o Dumnezeu, se află într-un pericol înspăimântător, deoarece este primejduită însăși viața lor veșnică. – *Minte, caracter și personalitate*, vol. 1, p. 319, 320

Joi, 3 octombrie

Ce susține Isus

„Ierusalimul și toată Iudeea” ascultaseră predicarea lui Ioan Botezătorul, iar delegația trimisă de Sinedriu împreună cu toată mulțimea auziseră mărturia lui despre Isus. În Iudeea, Hristos îi primise pe cei dintâi ucenici ai Săi. Aici petrecuse El o mare parte din timp, la începutul lucrării Sale. Străfulgerarea dumnezeirii Sale la curățirea templului, minunile Sale de vindecare și învățăturile pline de adevăr dumnezeiesc ce porneau de pe buzele Sale, toate proclamau ceea ce declarase El în fața Sinedriului, după vindecarea săvârșită la Betesda, că era Fiul Celui Veșnic.

Dacă cei ce erau conducătorii lui Israel L-ar fi primit, Hristos i-ar fi onorat ca soli ai Săi, care să ducă lumii Evanghelia. Lor li s-a dat întâi ocazia de a deveni vestitori ai împărăției și ai harului lui Dumnezeu. Dar Israel n-a cunoscut timpul cercetării lui. Gelozia și neîncrederea conducătorilor iudei se transformaseră într-o ură făturișă și inima poporului a fost îndepărtată de Isus.

Sinedriul lepădase solia lui Hristos și era hotărât să-L omoare. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 231, 232

Mulți au greșit pentru că nu au avut grijă să urmeze planurile lui Dumnezeu, ci au mers după ideile lor. Hristos Însuși a declarat: „Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând” (Ioan 5:19). El era atât de cu totul golit de Sine, încât nu Și-a făcut planuri și proiecte. El a trăit acceptând planurile lui Dumnezeu pentru El, iar Tatăl I-a descoperit zi de zi planurile Sale. Dacă Isus era pe deplin dependent de Tatăl și a declarat: „Tot ce face Tatăl face și Fiul întocmai”, cu cât mai mult ar trebui să se bazeze pe Dumnezeu agenții umani pentru o îndrumare constantă, astfel încât viața lor să fie simpla aducere la îndeplinire a planurilor lui Dumnezeu! – *In Heavenly Places*, p. 147

Adevărul, așa cum este el în Isus, poate fi experimentat, dar nicio-dată explicat. Înălțimea, lărgimea și adâncimea lui depășesc limitele înțelegerii noastre. Chiar dacă ne folosim toate capacitățile imaginației, nu vom vedea decât foarte vag contururile acelei iubiri inexplicabile, care, deși este la fel de înaltă cum e cerul, s-a coborât pe pământ pentru a întipări chipul lui Dumnezeu asupra întregului neam omenesc.

Viața noastră trebuie să fie strâns legată de Hristos. Trebuie să primim continuu putere de la El, să ne împărtășim din Pâinea vie care S-a coborât din cer, să bem din fântâna mereu proaspătă a vieții și să transmitem mai departe, fără încetare, comorile ei abundente. Dacă Îl păstrăm pe Domnul în atenția noastră, îngăduind ca inima să-și exprime mulțumirea și laudele la adresa Lui, viața noastră religioasă își va păstra o stare de înviorare continuă. Rugăciunile noastre vor lua forma unei conversații cu Dumnezeu, ca și când am vorbi cu un prieten. El ne va descoperi tainele Sale în mod personal. Adesea, vom trăi un simțământ fericit al prezenței Domnului Isus și inima ne va arde înăuntrul nostru pe măsură ce Domnul ne va atrage tot mai aproape de El, stabilind o relație de comuniune cu noi, așa cum a făcut cu Enoh. Când creștinul va trăi cu adevărat această experiență, în viața lui se va vedea o simplitate, o umilință, o blândețe și o smerire a inimii care vor face ca toți cei cu care va veni în legătură să vadă că a fost cu Isus și că a învățat de la El. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 129

Semne ale naturii divine

Sabat după-amiază, 5 octombrie

A fost natura umană a Fiului Mariei schimbată în natura divină a Fiului lui Dumnezeu? Nu; cele două naturi au fost contopite în mod misterios într-o singură persoană – Omul Hristos Isus. În El locuia trupește toată plinătatea Dumnezeirii. Când Hristos a fost răstignit, natura Sa umană a murit. Divinitatea nu s-a năruit și nu a murit; acest lucru ar fi fost imposibil. Hristos, Cel fără de păcat, va salva pe fiecare fiu și fiică a lui Adam care acceptă mântuirea care le-a fost oferită, consimțind să devină copii ai lui Dumnezeu. Mântuitorul a cumpărat cu propriul sânge omenirea căzută.

Aceasta este o mare taină, un mister care nu va fi pe deplin înțeles în toată măreția sa până când va avea loc transformarea celor răscumparați. Atunci vor fi înțelese puterea, măreția și eficiența darului lui Dumnezeu pentru om. Dar dușmanul este hotărât ca acest dar să fie atât de uimitor, de neînțeles, încât să devină ca un nimic. – Comentariile Ellen G. White, în *CBAZȘ*, vol. 5, p. 1113

Cei care apreciau caracterul și misiunea lui Hristos erau plini de respect și venerație în timp ce Îl priveau și simțeau că privesc în templul Dumnezeului celui viu. Au fost trimiși niște ofițeri (aprozi) să-l ia pe Fiul lui Dumnezeu, pentru ca „templul” în care Se afla Dumnezeu să fie distrus. Dar, pe măsură ce s-au apropiat și au auzit cuvintele înțelepciunii divine care au venit de pe buzele Lui, au fost fermecați, iar forța și excelența învățăturii Lui le-au umplut atât de mult inimile și mințile, încât au uitat scopul pentru care fuseseră trimiși. Hristos S-a revelat sufletelor lor. Divinitatea a străfulgerat prin corpul omenesc și ei s-au întors atât de plini de acest singur gând, atât de fermecați de ideile pe care le prezentase, încât, atunci când conducătorii lui Israel au întrebato: „De ce nu L-ați adus?” ei au răspuns: „Niciodată n-a vorbit vreun om ca omul acesta.” Ei văzuseră ceea ce preoții și conducătorii nu voiau să vadă – omenescul

inundat de lumina și slava divinității. – *Signs of the Times*, January 20, 1890, par. 9

Când a fost pe pământ, Isus le-a spus celor care L-au respins: „Nu vreți să veniți la Mine ca să aveți viață.” Sunt mulți care refuză să răspundă iubirii lui Hristos care îi atrage la Sine astăzi. Isus cheamă, dar mulți refuză să răspundă invitației. Ei nu vor să beneficieze de privilegiul de a-L avea pe Isus ca Mântuitor personal. Ei nu vin în smerenie și credință, ca să poată ști printr-o experiență personală ce sunt ei pentru Isus și ce este El pentru ei. Dar făgăduința este: „Va vedea rodul muncii sufletului Lui și Se va înviora.” Isus nu Se va odihni până când nu-i va conduce pe urmașii Săi în țara bucuriei desăvârșite și a slavei. – *Signs of the Times*, February 27, 1893, par. 5

Duminică, 6 octombrie

Hrănirea celor cinci mii

Paștele era aproape și, din locuri apropiate sau îndepărtate, grupe de pelerini în drumul lor către Ierusalim se adunau să-L vadă pe Isus. Au mai venit pe lângă ei și alții, până când s-au adunat la un loc cinci mii de bărbați, în afară de femei și copii. Înainte ca Isus să ajungă la țarm, o mare mulțime Îl aștepta. Dar El a coborât fără să fie observat și a rămas câtva timp la o parte cu ucenicii Lui.

De pe coasta muntelui, El a privit la mulțimea în mișcare și inima Lui s-a umplut de milă. Cu toate că era întrerupt și că I se răpea odihna, nu era lipsit de răbdare. Când S-a uitat la oamenii care veneau mereu, a văzut că acolo era o nevoie mai mare, care trebuia să fie luată în seamă. „I S-a făcut milă de ei, pentru că erau ca niște oi care nu aveau păstor.” ... Ei nu primiseră niciun ajutor de la preoți și conducători, dar de la Hristos porneau valuri de viață vindecătoare atunci când îi învăța pe oameni calea mântuirii. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 364

Mi-a fost atrasă atenția către puterea lui Dumnezeu manifestată prin Moise, atunci când Domnul l-a trimis înaintea lui Faraon. Satana a înțeles ce misiune avea și era la pământ. El știa bine că Moise a fost ales de Dumnezeu pentru a rupe jugul robiei care apăsa asupra copiilor lui Israel și că, în lucrarea sa, prefigura prima venire a lui Hristos pentru a sfărâma puterea lui Satana asupra familiei umane și pentru a-i elibera pe cei care au fost făcuți robi prin puterea lui. Satana știa că, atunci când

avea să Se arate Hristos, prin El aveau să fie făcute fapte puternice și minuni, pentru ca lumea să știe că este trimis de Tatăl. Satana tremura pentru puterea lui. El s-a sfătuit cu îngerii săi pentru a îndeplini o lucrare care să răspundă unui dublu scop: 1. Să distrugă influența lucrării făcute de Dumnezeu prin slujitorul Său Moise, și avea să realizeze aceasta lucrând prin agenții săi și falsificând adevărata lucrare a lui Dumnezeu. 2. Voia ca influența lucrării sale prin vrăjitori să ajungă în toate veacurile și să distrugă în mintea multora adevărata credință în minunile și lucrările puternice ale lui Hristos, care aveau să fie săvârșite de El când urma să vină în această lume. Satana știa că împărăția lui va suferi, pentru că puterea pe care o deținea asupra omenirii va fi supusă lui Hristos. Moise nu a avut vreo influență sau putere umană care a lucrat asupra minții oamenilor și prin care a produs acele minuni înaintea faraonului. Era puterea lui Dumnezeu. Aceste semne și minuni au fost săvârșite prin Moise, pentru a-l convinge pe Faraon că marele „Eu Sunt” l-a trimis să-i poruncească lui Faraon să lase pe Israel să plece, ca să-I poată sluji. – *Spiritual Gifts*, vol. 4b, p. 81

Domnul Hristos a adus jertfa pentru vinovăția întregii lumi, iar toți cei ce vin la Dumnezeu, cu credință, vor primi neprihănirea lui Hristos, a Aceluia care „a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănilile Lui ați fost vindecați” (1 Petru 2:24). Păcatul nostru a fost ispășit, înlăturat și aruncat în adâncul mării. Prin pocăință și credință, suntem eliberați de păcat și privim la Domnul, Neprihănirea noastră. Isus a suferit, El, Cel Drept, pentru cei nedrepți. – *Solii alese*, cartea 1, p. 392

Luni, 7 octombrie

„Cu adevărat, acesta este prorocul”

Șezând pe câmpia înverzită, în amurgul serii de primăvară, oamenii au mâncat din hrana pe care le-o dăduse Hristos. ... Nicio putere omenească n-ar fi putut reuși să facă din cinci pâini de orz și din doi peștișori atâta hrană pentru a sătura mii de oameni înfometați. Și au spus unul către altul: „Cu adevărat, acesta este prorocul cel așteptat în lume” (Ioan 6:14). ... El poate să cucerească neamuri și să dea lui Israel stăpânirea de mult căutată.

În entuziasmul lor, oamenii sunt gata să-L încoroneze ca împărat. Ei văd însă că El nu face niciun efort pentru a atrage atenția sau pentru a-Și

atrage onorurile mulțimii. ... Se tem că El nu va cere niciodată să ia tronul lui David. După ce s-au sfătuit, s-au înțeles să-L ia cu forța și să-L proclame împărat al lui Israel. ... Isus vede ce se întâmplă și înțelege mai bine decât ei care va fi urmarea unei asemenea mișcări. ...

Isus le poruncește acum oamenilor să se împrăștie, iar gesturile Lui sunt atât de hotărâte, încât nimeni nu îndrăznește să se împotrivească. ... Purtarea împărătească a lui Isus și cele câteva cuvinte liniștite ale poruncii opresc tumultul și le împiedică planurile. Recunosc în El o putere mai presus de autoritatea pământească și, fără altă întrebare, se supun. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 46 (7 februarie)

Domnul Hristos Se referea la Scripturile Vechiului Testament – și cu atât mai mult declarația Lui este valabilă pentru cele ale Noului Testament – spunând că „ele mărturisesc despre Mine” (Ioan 5:39).

Dacă vrei să-L cunoști pe Mântuitorul, studiază Sfintele Scripturi. Uplete-ți inima cu cuvintele lui Dumnezeu. Ele sunt apa vie, care îți potolește setea arzătoare. Ele sunt pâinea vie care coboară din cer. ... Corpurile noastre sunt făcute din ceea ce mâncăm și bem și, așa cum este în viața fizică, la fel este și în cea spirituală – lucrurile la care medităm vor da tonus și tărie naturii noastre spirituale.

Viața spirituală trebuie să fie susținută prin comuniunea cu Hristos prin Cuvântul Său. Minte trebuie să se ocupe cu aceasta, inima trebuie să fie plină de el. Cuvântul lui Dumnezeu păstrat în inimă, prețuit și ascultat cu sfințenie, prin puterea harului lui Hristos îl poate face și îl poate păstra pe om drept. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 228 (8 august)

Isus nu le-a satisfăcut curiozitatea. Cu tristețe le-a zis: „Mă căutați nu pentru că ați văzut semne, ci pentru că ați mâncat din pâinile acelea și v-ați săturat.” Ei nu-L căutau din cauză că Îl prețuiau în mod deosebit, ci, întrucât fuseseră hrăniți cu pâine, sperau să mai primească și alte bunuri trecătoare, dacă I s-ar fi alăturat. Mântuitorul le-a zis: „Lucrați nu pentru mâncarea pieritoare, ci pentru mâncarea care rămâne, pentru viața veșnică.” Nu căutați numai bunuri trecătoare. Nu căutați numai îndesularea pentru viața aceasta, ci gândiți-vă la hrana spirituală, și anume la înțelepciunea aceea care rămâne în viața veșnică. Aceasta o poate da numai Fiul lui Dumnezeu, „căci Tatăl, adică Însuși Dumnezeu, pe El L-a însemnat cu pecetea Lui. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 384

Marți, 8 octombrie

Vindecarea orbului (I)

Iov a fost foarte chinuit, iar prietenii lui au căutat să-l facă să recunoască că suferința lui era urmarea păcatului și să-l facă să se simtă condamnat. Ei au considerat cazul lui ca pe cel al unui mare păcătos, dar Domnul i-a muștră pentru felul în care l-au judecat pe slujitorul Său credincios.

Există multă ticăloșie în lumea noastră, dar nu orice suferință este urmarea unei viețuiri păcătoase. Iov este prezentat clar înaintea noastră ca un om chinuit de Satana, pentru că Domnul a permis aceasta. Inamicul i-a luat tot ce avea – legăturile lui de familie au fost rupte, i-au fost luați copiii. O vreme, trupul lui a fost acoperit de răni dezgustătoare și el a suferit foarte mult. Prietenii lui au venit să-l mângâie, dar au încercat să-l convingă că el este responsabil, prin purtarea lui păcătoasă, pentru aceste necazuri. Însă el s-a apărat și a negat acuzația, declarând: „Voi toți sunteți niște mângâietori supărăcioși” (în engl.: jalnici). Căutând să-l facă vinovat înaintea lui Dumnezeu și spunând că merită să fie pedepsit, ei au adus asupra lui o încercare cumplită și l-au reprezentat pe Dumnezeu într-o lumină falsă, dar Iov nu s-a abătut de la loialitatea lui, iar Dumnezeu l-a răsplătit pe slujitorul Său credincios. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 3, p. 1140

Hristos a venit să descopere lumii cunoașterea caracterului lui Dumnezeu. ... Adevărul lui Dumnezeu fusese ascuns sub o mulțime de tradiții și erori. Sistemul de jertfe care fusese instituit pentru a-i învăța pe oameni despre ispășirea înlocuitoare pe care urma să o aducă Hristos, pentru a-i învăța că fără vărsare de sânge nu există iertare de păcate, a devenit pentru ei o piatră de poticnire. Tot ce era spiritual și sfânt a fost pervertit în înțelegerea lor întunecată. Au fost orbiți de mândrie și prejudecăți, astfel încât să nu poată vedea până la capăt ceea ce a fost abolit. Isus a venit să schimbe ordinea lucrurilor care existau atunci și să le descopere caracterul Tatălui. – *The Review and Herald*, November 1, 1892, par. 12

Nu de puține ori, chiar și mințile slujitorilor lui Dumnezeu sunt atât de orbite de tradiție și de învățăturile false, încât înțeleg doar parțial lucrurile descoperite în Cuvântul Său. Ucenicii lui Hristos, chiar atunci când Mântuitorul era cu ei, aveau concepția populară despre Mesia ca un prinț vremelnic care trebuia să înalțe Israelul la rangul de imperiu universal. Ei nu puteau înțelege cuvintele Lui care prevesteau suferința și

moartea Lui. ... După învierea Sa, Isus li S-a arătat ucenicilor pe drumul spre Emaus și „le-a tâlcuit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El”. Scopul Său a fost să le întărească credința în cuvântul sigur al profeției (Luca 24:27; 2 Petru 1:19), nu doar prin mărturia Sa personală, ci prin profețiile Vechiului Testament. Și, ca prim pas în transmiterea acestei cunoștințe, Isus i-a îndrumat pe ucenici la „Moise și toți prorocii” din Scripturile Vechiului Testament. – *From Here to Forever*, p. 215, 217

Miercuri, 9 octombrie

Vindecarea orbului (II)

Toate minunile pe care [Hristos] le făcuse în Sabat erau pentru binele celor suferinzi, dar fariseii căutaseră să-L condamne ca pe un călcător al Sabatului. Ei au încercat să-i ridice pe irodieni împotriva Lui. Îl acuzaseră că voia să formeze un regat rival și se sfătuiseră cu ei cum să-L distrugă. Pentru a-i atăța pe romani împotriva Lui, Îl acuzaseră că vrea să le răstoarne autoritatea. Încercaseră orice mijloc pentru a-I distruge influența pe care o avea asupra poporului. Dar, până la data aceasta, încercările lor fuseseră zadarnice. Mulțimea, care fusese de față la faptele Lui pline de îndurare și auzise învățăturile Lui curate și sfinte, știa că acestea nu erau cuvintele și faptele unui călcător de Sabat sau ale unui hulitor. Până și slujbașii trimiși de farisei fuseseră atât de impresionați de cuvintele Lui, încât n-au putut să pună mâna pe El. În disperarea lor, iudeii dăduseră în cele din urmă dispoziția ca, dacă un om va mărturisi credința în Isus, să fie dat afară din sinagogă. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 538

Din cauza mândriei și a ambiției copiilor oamenilor, Dumnezeu a ales să aducă la îndeplinire lucrările Sale mărețe prin cele mai simple și umile mijloace. Dumnezeu nu îi alege pe oamenii pe care lumea îi onorează ca fiind mari, talentați sau străluciți. El îi alege pe cei care vor lucra cu smerenie și simplitate, recunoscându-L drept conducătorul lor și sursa lor de putere. El ar vrea să facem din El protectorul nostru și călăuza noastră în toate îndatoririle și problemele vieții. ...

Apostolul Pavel a putut întâmpina elocvența cu elocvență, logica cu logică; putea intra inteligent în orice controversă. Dar era el mulțumit de această cunoaștere lumească? El scrie: „Cât despre mine, fraților, când am venit la voi, n-am venit să vă vestesc taina lui Dumnezeu cu o vorbire sau înțelepciune strălucită. Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos, și pe El răstignit.” – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 6, p. 1083

Hristos a ales lucrurile bune ale lumii – pe aceia pe care lumea i-a declarat neînvățați și ignoranți – ca să le facă de rușine pe cele înțelepte, pe înțelepții lumii. Ucenicii erau neinstruiți în tradițiile rabinilor, dar, avându-L pe Hristos ca exemplu și învățător, ei au dobândit o educație de cel mai înalt nivel, pentru că aveau înaintea lor un Exemplu divin. Hristos le prezenta adevăruri de cel mai înalt caracter.

Pe aceia pe care Dumnezeu îi angajează ca să-I slujească, El îi va pregăti în felul Său pentru acel serviciu. Cei care Îl predică pe Hristos trebuie să învețe zilnic de la Hristos, pentru a înțelege taina mântuirii și a slujirii sufletelor pentru care a murit El. ... Ei trebuie să calce pe urmele Lui în toate lucrurile, împărtășindu-se de mila lui afectuoasă și de împotrivirea Lui față de orice lucrare rea. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 41 (2 februarie)

Joi, 10 octombrie

Învierea lui Lazăr

El a plâns la mormântul lui Lazăr, pentru că nu îi putea salva pe toți aceia pe care puterea lui Satana i-a coborât în mormânt. El S-a dat pe Sine ca preț de răscumpărare pentru mulți, pentru toți aceia care se vor folosi de privilegiul de a se întoarce la credințioșia lor față de Dumnezeu. ... Când l-a înviat pe Lazăr din morți, știa că, pentru această viață redată, El trebuia să plătească prețul răscumpărării pe crucea Golgotei. Salvarea fiecărui om avea să-I provoace Domnului Hristos cea mai profundă umilință. El trebuia să guste moartea pentru fiecare om. ...

Știa că numai El singur îi putea răscumpăra din groapa în care erau căzuți. Numai El le putea așeza picioarele pe calea dreaptă. Numai desăvârșirea Lui putea să fie de folos nedesăvârșirii lor. Numai El putea acoperi goliciunea lor cu haina fără pată a neprihănirii Sale. ... El are puterea de a elibera. Capacitatea de a ajuta l-a fost dată Unuia care este puternic. El îl îmbrățișează pe om cu brațul atotcuprinzător al naturii Sale umane, în timp ce brațul Său divin se ține strâns de Cel Atotputernic. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 25 (19 ianuarie)

Dar Isus nu a plâns numai din cauza simpatiei Lui față de Maria și Marta. În lacrimile Sale era o întristare tot așa de adâncă față de întristarea omenească pe cât e cerul de înalt față de pământ. Hristos nu plângea pentru Lazăr, căci El era gata să-l cheme afară din mormânt. El plângea pentru că mulți dintre cei care plângeau acum pentru Lazăr urmau să plănuiască în curând moartea Lui, a Aceluia care era învierea și viața. Dar cât de neînstare erau iudeii necredincioși să înțeleagă ce însemnau

lacrimile Lui! Câțiva, care nu puteau să vadă decât partea din afară a scenei din fața lor drept cauză a întristării Lui, au spus în șoaptă: „Iată cât de mult îl iubea!” Alții, căutând să arunce sămânța îndoielii în inima celor prezenți, au spus în batjocură: „El, care a deschis ochii orbului, nu putea face ca nici omul acesta să nu moară?” Dacă Hristos ar fi putut să-l salveze pe Lazăr, atunci de ce a îngăduit să moară?

Cu ochi profetic, Hristos a văzut vrăjmășia fariseilor și a saducheilor. Știa că ei plănuiesc să-L omoare. Știa că unii dintre aceia care se arătau acum pe dinafară atât de iubitori își vor închide curând ușa nădejdi și porțile cetății lui Dumnezeu. Umilirea și crucificarea Sa, care urmau să aibă loc în curând, aveau să ducă la distrugerea Ierusalimului și atunci nimeni nu mai avea să-i bocească pe cei morți. Pedepsa care trebuia să vină asupra Ierusalimului se zăgăvea foarte limpede în fața Sa. El vedea Ierusalimul înconjurat de legiunile romane. Știa că mulți dintre cei care plângeau acum pentru Lazăr urmau să moară în timpul asedierii cetății, și pentru moartea lor nu mai era nădejde. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 533, 534

Biblia cea binecuvântată ne oferă o cunoaștere a marelui plan al mântuirii și ne arată fiecăruia personal cum putem avea viața veșnică. Cine este autorul Cărții? Isus Hristos. El este Martorul credincios și El spune despre Sine: „Le-am dat viața veșnică, în veac nu vor pieri și nimeni nu [îi] va smulge din mâna Mea.” Biblia trebuie să ne arate calea către Hristos, iar în Hristos este descoperită viața veșnică. – *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 308

Vineri, 11 octombrie

Studiu suplimentar

Divina vindecare, subcapitolul „Cele cinci pâini de orz au hrănit mulțimea”, p. 45–50; Hristos, Lumina Lumii, cap. „Uneltirile preoților”, p. 537–542.

Introducerea Evangheliei după Ioan

Sabat după-amiază, 12 octombrie

Vorbind despre preexistența Sa, Hristos ne duce cu mintea înapoi, prin veacuri fără limite. El ne asigură că nu a existat niciodată un timp când El să nu fi fost în strânsă părtășie cu Dumnezeuul veșnic. Acela al cărui glas îl ascultau evreii atunci fusese cu Dumnezeu ca Unul existent odată cu El.

Cuvintele lui Hristos au fost rostite cu o demnitate liniștită și cu o asigurare și o putere care au generat convingere în inimile cărturarilor și fariseilor. Ei au simțit puterea mesajului trimis din cer. Dumnezeu bătea la ușa inimilor lor, cerând să intre.

El era egal cu Dumnezeu, infinit și atotputernic. ... El este Fiul cel veșnic, care există prin Sine Însuși.

În Hristos este viața inițială, neîmprumutată, pe care o are prin Sine Însuși. „Cine are pe Fiul are viața” (1 Ioan 5:12). Dumnezeirea lui Hristos este o asigurare pentru cel credincios că va avea viața veșnică. „Cine crede în Mine”, a zis Isus, „chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine, nu va muri niciodată. ...” Hristos privea acum la a doua Sa venire. – *Lift Him Up*, p. 17

„În El era viața, și viața era lumina oamenilor.” Nu viața fizică este specificată aici, ci nemurirea, viața care este exclusiv proprietatea lui Dumnezeu. Cuvântul care era cu Dumnezeu și care era Dumnezeu avea această viață. Viața fizică este ceva ce primește fiecare individ. Nu este eternă sau nemuritoare, căci Dumnezeu, Dătătorul vieții, o ia înapoi. Omul nu are control asupra vieții sale. Dar viața lui Hristos a fost neîmprumutată. Nimeni nu poate lua această viață de la El. „Îmi dau viața ca iarăși s-o iau. Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine”, a spus El. În El era viața originală, neîmprumutată. Această viață nu este inerentă omului. El o poate avea numai prin Hristos.

În timp ce purta natura umană, Hristos era dependent pentru viața Sa de Cel Atotputernic. Când a fost în corp omenesc, El S-a prins strâns de divinitatea lui Dumnezeu și fiecare membru al familiei umane are privilegiul de a face acest lucru. – *Maranatha*, p. 302 (21 octombrie)

Crucea, crucea Golgotei prezentată din nou și din nou, asupra căreia se stăruie clar în fiecare discurs, se va dovedi balsamul vindecător, va descoperi frumusețea și excelența virtuții. Cei care caută greșeli referitoare la autenticitatea Scripturilor și pun la îndoială autoritatea revelației nu vor fi influențați de ele. ...

„Și aceasta este viața veșnică: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe Care L-ai trimis Tu” (Ioan 17:3). Cuvântul veșnic S-a făcut trup și a locuit printre noi. Această temă va face să înceteze necredința; și totuși, este trist să spun, Isus a fost abandonat în multe, multe predici care au fost rostite de pastorii adventiști de ziua a șaptea. Și de ce? Pentru că acești pastori nu L-au avut pe Isus locuind în inimile lor prin credință; nu au fost îmbrăcați cu neprihănirea lui Hristos – *Vocea umană în vorbire și cântare*, p. 315

Duminică, 13 octombrie

La început – Logosul divin

Deși Cuvântul lui Dumnezeu vorbește despre umanitatea lui Hristos când era pe acest pământ, el vorbește, de asemenea, în mod hotărât despre preexistența Sa. Cuvântul a existat ca o ființă divină, ca Fiu etern al lui Dumnezeu, în unire și unitate cu Tatăl Său. Din veșnicie, El a fost Mijlocitorul legământului, Cel în care toate națiunile pământului, atât iudei, cât și neamuri, dacă L-au primit, aveau să fie binecuvântate. „Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu.” Înainte să fie creați oamenii sau îngerii, Cuvântul era cu Dumnezeu și era Dumnezeu. ...

Dumnezeu și Hristos au știut de la început despre apostazia lui Satana și căderea lui Adam prin puterea înșelătoare a apostatului. Planul de mântuire a fost conceput pentru a răscumpăra neamul omenesc căzut, pentru a le da oamenilor o altă încercare. Hristos a fost desemnat să fie Mijlocitor de la început, de la creațiune, hotărât din veșnicie să fie înlocuitorul și garantul nostru. Înainte ca lumea să fi fost făcută, a fost plănuțit ca divinitatea lui Hristos să fie înveșmântată în umanitate. „Tu n-ai voit nici jertfă, nici prinos, ci Mi-ai pregătit un trup”, a spus Hristos. Dar El nu a venit în corp omenesc decât la împlinirea vremii. Atunci, El a venit în lumea noastră ca un prunc în Betleem. – *Lift Him Up*, p. 74

Domnul Isus Hristos, Fiul divin al lui Dumnezeu, a existat din veșnicie, ca o persoană distinctă, totuși una cu Tatăl. El era slava neîntrecută a cerului. El era comandantul ființelor cerești și primea omagiul și adorarea îngerilor ca pe ceva ce I Se cuvenea ca drept al Său. Acesta nu a fost un drept sustras de la Dumnezeu [Proverbe 8:22–27 citat].

Există lumină și slavă în adevărul că Hristos a fost una cu Tatăl înainte de întemeierea lumii. Aceasta este lumina care strălucește într-un loc întunecos, făcându-o să strălucească cu slava divină, de la început. Acest adevăr, infinit de tainic în sine, explică alte adevăruri tainice și altfel inexplicabile, în timp ce este învăluit într-o lumină de care nu te poți apropia, inabordabilă și de necuprins cu mintea. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 5, p. 1126

„Înainte ca să se fi născut munții și înainte ca să se fi făcut pământul și lumea, din veșnicie în veșnicie, Tu ești Dumnezeu!” (Psalmii 90:2). „Norodul acesta care zăcea în întuneric a văzut o mare lumină și, peste cei ce zăceau în ținutul și în umbra morții, a răsărit lumina” (Matei 4:16). Aici, preexistența lui Hristos și scopul manifestării Sale în lumea noastră sunt prezentate ca niște raze vii ale luminii care vine de la scaunul de domnie cel veșnic. „Acum, strânge-ți rândurile în cetate, ceata Sionului, căci suntem împresurați! Judecătorul lui Israel este lovit cu nuiaua pe obraz! Și tu, Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda, totuși din tine Îmi va ieși Cel ce va stăpâni peste Israel și a cărui obârșie se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veșniciei” (Mica 5:1,2). – *Solii alese*, cartea 1, p. 248

Luni, 14 octombrie

Cuvântul S-a făcut trup

[Hristos] Și-a asumat în mod voluntar natura umană. A fost voința Sa, a fost gestul Său. El Și-a acoperit divinitatea cu natura umană. El a fost tot timpul ca Dumnezeu, dar El nu a apărut ca Dumnezeu. El a acoperit însemnele Divinității care cereau să I se aducă închinare și Și-a atras admirația universului lui Dumnezeu. El a fost Dumnezeu în timp ce era pe pământ, dar a renunțat la chipul lui Dumnezeu și a luat chipul și trupul unui om. El a umblat pe pământ ca un om. Pentru noi, El S-a făcut sărac, pentru ca, prin sărăcia Lui, noi să fim îmbogățiți. El Și-a lăsat deoparte slava și măreția. El a fost Dumnezeu, dar a renunțat pentru o vreme la gloria Sa de Dumnezeu. Deși a umblat printre oameni în sărăcie, revărsând binecuvântările Sale oriunde mergea, la cuvântul Său, legiuni

de îngeri L-ar fi înconjurat pe Răscumpărătorul oamenilor și I-ar fi adus închinare. Dar El a umblat pe pământ, nerecunoscut și nemărturisit, decât cu puține excepții, de către ființele pe care le crease. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 5, p. 1126

Apostolul L-a proslăvit pe Hristos înaintea fraților săi, ca fiind Acela prin care Dumnezeu a creat toate lucrurile și prin care El a lucrat și răscumpărarea lor. El a declarat că mâna care susține lumile în spațiu și ține în deplină ordine și activitate neîntreruptă toate lucrurile din întreg Universul lui Dumnezeu este mâna care a fost pironită pe cruce pentru ei. ...

Fiul lui Dumnezeu S-a plecat în umilință pentru a-l ridica pe cel căzut. Pentru aceasta, El a părăsit lumile necăzute din înălțime, pe cele nouăzeci și nouă care Îl iubeau, și a venit pe acest pământ ca să fie „străpuns pentru păcatele noastre și zdrobit pentru fărădelegile noastre” (Isaia 53:5). În toate privințele, El a fost făcut asemenea fraților Săi. El a devenit trup, așa cum suntem noi. El știa ce înseamnă să fii flămând, însetat și obosit. El era întărit prin hrană și reînviat prin somn. El era străin și călător pe pământ – în lume, dar nu din lume; ispitit și încercat, așa cum sunt ispitiți și încercați bărbații și femeile de azi, trăind totuși o viață fără de păcat. Blând, milos, plin de împreună simțire față de alții, întotdeauna atent cu toți, El a reprezentat caracterul lui Dumnezeu. „Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr” (Ioan 1:4). – *Faptele apostolilor*, p. 471, 472

Domnul Hristos, strălucirea slavei Tatălui, a venit pe pământ pentru a fi Lumina lumii. El a venit pentru a-L reprezenta pe Dumnezeu printre oameni și despre El este scris că a fost uns cu „Duhul Sfânt și cu putere” și că „umbla din loc în loc, făcând bine” (Faptele 10:38). În sinagoga din Nazaret, Domnul Isus a spus: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia, M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea și orbilor, căpătarea vederii, să dau drumul celor apăsăți și să vestesc anul de îndurare al Domnului” (Luca 4:18,19). – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 416

Marți, 15 octombrie

A auzi sau a nu auzi Cuvântul

Isus le-a vorbit din nou și a zis: „Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.”

Când a spus aceste cuvinte, Isus Se afla în curtea templului, unde aveau loc slujbele de la Sărbătoarea Corturilor. În mijlocul acestei curți se ridicau doi stâlpi înalți, cu candelabre mari. După jertfa de seară, erau aprinse toate lămpile, care își răspândeau lumina asupra Ierusalimului. Ceremonia aceasta era în amintirea stâlpului de lumină care îl călăuzise pe Israel în pustie și mai era privită ca vestind venirea lui Mesia. Seara, când se aprindeau lămpile, curtea era plină de voie bună. Oameni încărunțiți, preoții templului și conducătorii poporului se uneau în dansuri festive, în sunetul muzicii instrumentelor și cântărilor leviților.

Prin iluminarea Ierusalimului, poporul își exprima nădejdea în venirea lui Mesia, care avea să-și reverse lumina asupra lui Israel. Dar, pentru Isus, scena avea un înțeles mai profund. După cum lămpile strălucitoare ale templului luminau totul în jurul lor, așa și Hristos, Izvorul luminii spirituale, luminează în întunericul lumii. Cu toate acestea, simbolul nu era desăvârșit. Luminătorul cel mare, pe care mâna Sa îl așezase în ceruri, era o reprezentare mai corectă a slavei misiunii Sale. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 463

Fără harul lui Hristos, cel păcătos nu are nicio speranță. Pentru el nu se poate face nimic, dar, prin harul divin, omului îi este dată o putere supranaturală care lucrează în minte, inimă și caracter. Prin împărtășirea harului lui Hristos, păcatul este văzut în natura lui respingătoare și, în cele din urmă, este alungat din templul sufletului. Prin har, noi suntem aduși la părtășia cu Hristos, pentru a fi asociați cu El în lucrarea mântuirii. Credința este condiția cu care Dumnezeu a considerat că este potrivit să le făgăduiască iertarea celor păcătoși, nu pentru că în credință s-ar afla vreo virtute prin care să fie meritată mântuirea, ci credința poate să se bazeze pe meritele lui Hristos, care sunt remediul oferit pentru păcat. Credința poate să prezinte ascultarea deplină a lui Hristos în locul neglijării și defectelor păcătoșilor. Când cel păcătos crede că Hristos este Mântuitorul lui, atunci, în conformitate cu făgăduințele Sale care nu dau greș, Dumnezeu îi iartă păcatul și îl îndreptățește fără plată. Sufletul pocăit își dă seama că îndreptățirea lui vine pentru că Domnul Hristos, ca înlocuitor și garant al lui, a murit pentru el și este jertfa lui de ispășire și neprihănirea lui. – *Solii alese*, cartea 1, p. 366

Miercuri, 16 octombrie

Teme recurente: credința-necredința

„Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?” Tu ești la fel de dependent de Hristos pentru tot ce primești cum este cel mai slab, cel mai sărac și cel mai umil suflet. „Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?” O simplă credință speculativă nu înseamnă nimic. Crezi în Fiul lui Dumnezeu ca Mântuitor personal? Dacă tu crezi din toată inima, Dumnezeu locuiește în suflet, iar sufletul tău este ascuns în Dumnezeu. Tu Îl reprezinți pe Isus. Cei care se află în poziții de încredere sunt puși la probă și încercați, pentru a se vedea dacă vor fi oameni înțelepți în acele poziții înalte, pentru se descoperi dacă Hristos lucrează în și prin ei, astfel încât El să-Și poată reprezenta caracterul prin ei și să Se exprime în cuvintele și în faptele lor față de moștenirea Sa, pentru care El Și-a dat viața Sa prețioasă. – *Lift Him Up*, p. 148

Cei care sunt poporul lui Dumnezeu nu mor acum din lipsă de cunoștință. Nu vor fi condamnați pentru că nu au cunoscut calea, adevărul și viața. Adevărul care a fost descoperit înțelegerii lor, lumina care a strălucit asupra sufletului, dar pe care ei au neglijat-o sau au refuzat-o – aceasta îi va condamna. Cei care nu au avut niciodată o lumină pe care să o respingă nu vor fi condamnați. Ce ar fi putut face Dumnezeu mai mult pentru via Sa, decât a făcut? Lumina, o lumină prețioasă, strălucește asupra celor care sunt poporul lui Dumnezeu, dar ea nu îi va salva, dacă ei nu vor să fie salvați prin ea, să o trăiască pe deplin în viața lor și să le-o transmită și altora care se află în întuneric. Dumnezeu Își cheamă poporul să acționeze. Este nevoie de o lucrare personală, aceea de mărturisire și de părăsire a păcatelor și de întoarcere la Domnul. Nimeni nu poate face această lucrare în dreptul altcuiva. Cunoștința religioasă a crescut, iar aceasta a făcut să crească în mod corespunzător și obligațiile. Asupra bisericii strălucește o lumină mare, care îi condamnă pe aceia care refuză să trăiască pe deplin conform ei. Dacă ar fi orbi, nu ar avea păcat. Dar ei au văzut lumina și au auzit mult adevăr, și totuși nu sunt nici înțelepți și nici sfinți. Mulți nu au progresat deloc de ani de zile în ceea ce privește cunoștința și adevărata sfințenie. Ei sunt piperniciți spiritual. În loc să avanseze către desăvârșire, ei merg înapoi, către întunericul și robia Egiptului. Mintea lor nu este exersată spre evlavie și spre adevărata sfințenie. – *Mărturii*, vol. 2, p. 123

Este privilegiul nostru să umblăm în lumina cerului. Așa a umblat Enoh cu Dumnezeu. Nu a fost mai ușor pentru Enoh să trăiască o viață

dreaptă decât este pentru noi, în prezent. Lumea din vremea lui nu era mai favorabilă creșterii în har și sfințenie decât este acum.

Prin rugăciune și comuniune cu Dumnezeu, Enoh a fost capabil să scape de stricăciunea care este în lume prin pofte. Trăim înconjurați de pericolele ultimelor zile și trebuie să ne primim puterea de la aceeași Sursă. Trebuie să umblăm cu Dumnezeu. Ni se cere să ne despărțim de lume, pentru că nu putem rămâne eliberați de corupția care este în ea decât dacă urmăm exemplul credinciosului Enoh. – *In Heavenly Places*, p. 70

Joi, 17 octombrie

Teme recurente: slava

[În Ioan 17] Hristos nu Se roagă pentru manifestarea gloriei naturii umane, căci acea natură umană nu existat în pre existența Sa. El Se roagă Tatălui Său cu privire la o slavă deținută în unitatea Sa cu Dumnezeu. Rugăciunea lui este cea a unui Mijlocitor; favoarea pe care o cere este manifestarea acelei gloriei divine pe care a avut-o când El era una cu Dumnezeu. „Să se îndepărteze vălul”, spune El, „și să strălucească slava Mea – slava pe care o aveam la Tine înainte de a fi lumea.” ...

„Tată”, spune El, „vreau ca, acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu.” Și apoi Tatăl declară: „Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine.” Oastea cerească se prosternază înaintea Lui și își înalță cântecul de triumf și bucurie. Slava Îl înconjoară pe Regele cerului și este văzută de toate ființele cerești. Niciun cuvânt nu poate descrie scena care a avut loc când Fiul lui Dumnezeu a fost reșezat înaintea universului în locul de onoare și glorie la care renunțase de bunăvoie când a devenit om.

Iar astăzi, Hristos cel proslăvit, și totuși Fratele nostru, este Avocatul nostru în curțile cerului. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 5, p. 1146

O, ce foame sufletească și ce dor a avut Hristos să salveze ceea ce era pierdut! Trupul răstignit pe cruce nu a diminuat divinitatea Sa, nici puterea Lui de Dumnezeu de a-i salva prin jertfă pe toți cei care aveau să accepte neprihănirea Lui. Murind pe cruce, El a transferat vinovăția de la persoana călcătorului Legii la cea a Înlocuitorului divin, prin credința în El ca Mântuitor personal. Păcatele unei lumi vinovate, care în simbol sunt reprezentate ca fiind „roșii ca purpura”, au fost puse asupra Garantului divin. ...

Divinitatea Și-a făcut lucrarea în timp ce omenirea suferea din cauza urii și răzbunării unui popor care Îl ura pe Dumnezeu, pentru că Hristos spusese că El este Fiul lui Dumnezeu. ...

În rugăciunea bietului tâlhar [de pe cruce], era o notă diferită de cea care răsună din toate părțile, a fost o notă de credință și ea a ajuns la Hristos. Credința acelui muribund în El a fost cea mai dulce muzică în urechile lui Hristos. Plăcuta notă a răscumpărării și a salvării a fost auzită în mijlocul agoniei Sale de moarte. Dumnezeu era glorificat în și prin Fiul Său. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 236 (15 august)

Hristos Își terminase lucrarea care-I fusese încredințată. Proslăvise pe Dumnezeu pe pământ. Făcuse cunoscut Numele Tatălui Său. Îi adunase pe aceia care aveau să continue lucrarea Lui între oameni. Și a zis: „Eu sunt proslăvit în ei. Eu nu mai sunt în lume, dar ei sunt în lume, și Eu vin la Tine. Sfinte Tată, păzește în Numele Tău pe aceia pe care Mi i-ai dat, pentru ca ei să fie una, cum suntem Noi.” „Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toți să fie una. ... Eu în ei, și Tu în Mine, pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine.”

Astfel, în limbajul Unuia care avea putere dumnezeiască, Hristos predă biserica Sa aleasă în brațele Tatălui. Ca un Mare-Preot consacrat, El mijlocește pentru poporul Său. Ca un păstor credincios, Își adună turma la umbra Celui Atotputernic, în adăpostul cel puternic și sigur. Îl așteaptă ultima bătălie cu Satana și merge să o întâmpine. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 680

Vineri, 18 octombrie

Studiu suplimentar

Cugetări de pe Muntele Fericiților, subcap. „Voi sunteți lumina lumii”, p. 38–44; *Solii alese*, cartea 3, „Iubitorii de plăceri îi vor batjocori pe cei credincioși”, p. 400.

Martori că Hristos este Mesia

Sabat după-amiază, 19 octombrie

Toate razele de lumină care strălucesc din Scripturi călăuzesc spre Domnul Hristos și mărturisesc despre El, legând laolaltă Scripturile Vechiului și Noului Testament. Domnul Hristos este prezentat ca fiind autorul și desăvârșitorul credinței, singurul în care sunt concentrate toate speranțele de viață veșnică. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.” ...

Domnul Isus Hristos este Cel care Îl cunoaște pe Tatăl și totodată este marele nostru învățător trimis de Dumnezeu. Domnul Hristos a spus în capitolul 6 din Ioan că El este pâinea trimisă din cer. „Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine are viața veșnică.” – *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 383

Isus le-a spus [cărturarilor și fariseilor]: „Și nu vreți să veniți la Mine ca să aveți viață.” „Căci oricine face răul urăște lumina și nu vine la lumină, ca să nu i se vădească faptele (în engl.: să nu fie muștrat pentru faptele lui).” „Voi ați trimis la Ioan, și el a mărturisit pentru adevăr. Nu că mărturia pe care o primesc Eu vine de la un om, dar spun lucrurile acestea pentru ca să fiți mântuiți.” El face apel la ei să-și amintească de convingerea profundă pe care o simțiseră ascultând soliile lui Ioan. El a spus: „Ioan era lumina care este aprinsă și luminează, și voi ați vrut să vă veseliți câțiva vreme la lumina lui. Dar Eu am o mărturie mai mare decât a lui Ioan, căci lucrările pe care Mi le-a dat Tatăl să le săvârșesc, tocmai lucrările acestea pe care le fac Eu mărturisesc despre Mine că Tatăl M-a trimis. Și Tatăl, care M-a trimis, a mărturisit El Însuși despre Mine. Voi nu I-ați auzit niciodată glasul, nu I-ați văzut deloc fața și Cuvântul Lui

nu rămâne în voi, pentru că nu credeți în Acela pe care L-a trimis El.” Mărturia Tatălui fusese dată. „De îndată ce a fost botezat, Isus a ieșit din apă. Și, în clipa aceea, cerurile s-au deschis și a văzut pe Duhul lui Dumnezeu pogorându-Se în chip de porumbel și venind peste El. Și din ceruri s-a auzit un glas care zicea: «Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea.»” – *Signs of the Times*, November 13, 1893, par. 3, 4

Când Și-a început marea lucrare a vieții sale pământești, Isus a ales cinci ucenici: Ioan, Andrei, Simon, Filip și Natanael. Acești bărbați au fost chemați de la îndeletnicirile lor umile să-L însoțească pe Mântuitorul în slujirea Lui, să primească învățăturile Lui divine și să fie martori ai minunilor mărețe făcute de El, ca să le poată vesti lumii.

Urma să fie o nuntă în Cana Galileei. Mirii erau rude cu Iosif și Maria. Hristos a aflat despre această sărbătoare de familie și că multe persoane influente vor fi invitate acolo, așa că, împreună cu noii Săi ucenici, a plecat spre Cana. De îndată ce s-a aflat că Isus venise în locul acela, I s-a trimis o invitație specială, Lui și prietenilor Săi. Aceasta era ceea ce Își propusese și așa a binecuvântat sărbătoarea cu prezența Lui. – *Redemption: Or the Miracles of Christ, the Mighty One*, p. 3

Duminică, 20 octombrie

Mărturia lui Ioan Botezătorul

Pentru profetul Ioan fusese desemnată o mare lucrare, dar nu exista nicio școală pe pământ în care să se poată pregăti. Învățătura lui trebuia să fie obținută departe de orașe, în pustie. Scripturile Vechiului Testament, Dumnezeu și natura pe care Dumnezeu o crease, urmau să fie cărțile lui de studiu. Dumnezeu îl pregătea pe Ioan pentru lucrarea sa de a pregăti calea Domnului. Mâncarea lui era simplă: lăcuste și miere sălbatică. Obiceiurile și practicile oamenilor nu trebuiau să influențeze educația acestui om. Pasiunile lumești nu trebuiau să aibă niciun rol în formarea caracterului său. ...

El a căutat să fie plăcut lui Dumnezeu și Duhul Sfânt S-a odihnit asupra lui și a aprins în inima lui un zel strălucit pentru a face marea lucrare de a chema poporul la pocăință și la o viață mai înaltă și mai sfântă. Ioan se pregătea, prin privațiunile și greutățile vieții sale izolate, să-și țină sub control toate puterile corpului și ale minții, astfel încât, indiferent de circumstanțe, să poată sta printre oameni la fel de neclintit ca stâncile și munții pustiei care îl înconjuraseră timp de treizeci de ani. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 5, p. 1115

Copilăria, tinerețea și viața matură a lui Ioan s-au caracterizat prin statornicie și prin putere morală. Când glasul lui s-a auzit în pustie zicând: „Pregătiți calea Domnului, neteziți-I cărările” (Matei 3:3), Satana a început să se teamă pentru siguranța împărăției lui. Grozăvia păcatului era descoperită în așa fel încât oamenii tremurau. Puterea lui Satana, care pe mulți îi ținuse sub stăpânirea lui, a fost frântă. Fusesse neobosit în străduințele lui de a-l abate pe Ioan Botezătorul de la o viață de predare completă față de Dumnezeu, dar nu izbutise. Nu izbutise să-L biruiască nici pe Isus. În ispitirea din pustie, Satana fusesse înfrânt și mânia lui era mare. Acum se hotărâse să aducă întristarea asupra lui Hristos, lovindu-l pe Ioan. Dacă nu-L putuse întina prin păcat, Îi provoca suferințe. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 224

Mărturia lui Ioan fusesse clară, fusesse dată prin manifestarea Duhului și cu putere. El a mărturisit despre ce văzuseră ochii lui, despre ce auziseră urechile lui, despre ce atinsese cu mâinile lui, despre cuvântul vieții. Isus a spus: „Este un Altul care mărturisește despre mine și știu că mărturisirea pe care o face El despre Mine este adevărată.” Cărturarii și fariseii crezuseră cuvintele lui Ioan la acea vreme, dar mândria și necredința au lucrat în inimile lor după porunca lui Satana și au fost descoperite invidia, gelozia și ura față de Hristos.

Isus le-a spus ucenicilor Săi: „Dacă nu aș fi venit și nu le-aș fi vorbit, ei n-ar fi avut păcat; ... dar acum le-au și văzut [lucrările Mele] și M-au urât și pe Mine, și pe Tatăl Meu. ... Când va veni Mângâietorul pe care-L voi trimite de la Tatăl, adică Duhul adevărului, care purcede de la Tatăl, El va mărturisi despre Mine.” – *Signs of the Times*, November 13, 1893, par. 3, 4

Luni, 21 octombrie

Mielul lui Dumnezeu

La botez, când Ioan L-a numit pe Isus „Mielul lui Dumnezeu”, o nouă lumină venise asupra lucrării lui Mesia. Gândul profetului s-a îndreptat spre cuvintele lui Isaia: „Ca un miel pe care-l duci la măcelărie” (Isaia 53:7). În săptămânile următoare, Ioan a cercetat cu un nou interes profețiile și învățăturile cu privire la serviciul jertfelor. El n-a deosebit cu claritate cele două faze ale lucrării lui Hristos – de jertfă care suferă și de Împărat care biruiește –, dar a văzut că venirea Lui are o mai mare însemnătate decât aceea pe care o înțelegeau preoții și poporul. Când L-a văzut pe Isus în mulțime, la întoarcerea Lui din pustie, Ioan aștepta plin

de încredere ca El să facă un semn care să dovedească adevăratul Său caracter. Era nerăbdător să audă o declarație din partea Mântuitorului cu privire la misiunea Sa, dar nu s-a rostit niciun cuvânt, nu s-a dat niciun semn. Isus n-a răspuns la cuvintele prin care Ioan Botezătorul Îl făcea cunoscut, ci S-a amestecat printre ucenicii lui Ioan și n-a dat niciun semn vizibil al deosebitei Lui lucrări și n-a luat nicio măsură pentru a Se face cunoscut. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 136

A doua zi, Ioan L-a văzut pe Isus venind. Învăluit de lumina slavei lui Dumnezeu, profetul a întins mâna, declarând: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii! El este Acela despre care ziceam: După mine vine un om care este înaintea mea... Eu nu-L cunoșteam, dar tocmai pentru aceasta am venit să botez cu apă, ca El să fie cunoscut lui Israel... Am văzut Duhul pogorându-Se din cer ca un porumbel și oprindu-Se peste El. Eu nu-L cunoșteam, dar Cel ce m-a trimis să botez cu apă mi-a zis: «Acela peste care vei vedea Duhul pogorându-Se și oprindu-Se este Cel ce botează cu Duhul Sfânt.» Și eu am văzut lucrul acesta și am mărturisit că El este Fiul lui Dumnezeu” (Ioan 1:29-34). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 137

Ioan ... știa acum că Îl botezase pe Răscumpărătorul omenirii. Duhul Sfânt a venit asupra lui și, cu mâna întinsă spre Isus, a strigat: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii.”

Nici ascultătorii și nici cel care vorbise n-au înțeles însemnătatea cuvintelor „Mielul lui Dumnezeu”. Pe muntele Moria, Avraam fusese întrebat de fiul său: „Tată... unde este mielul pentru arderea-de-tot?” și el a răspuns: „Fiule, Dumnezeu Însuși va purta grija de mielul pentru arderea-de-tot” (Geneza 22:7,8). În berbecul oferit providențial în locul lui Isaac, Avraam a văzut simbolul Aceluia care avea să moară pentru păcatele oamenilor. Prin Isaia, Duhul Sfânt, folosind aceeași ilustrație, a prorocit despre Mântuitorul: „Ca un miel pe care-l duci la măcelărie.” „Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor” (Isaia 53:7,6). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 112

Marti, 22 octombrie

Doi ucenici ai lui Ioan

Petru, Iacov și Ioan căutau fiecare ocazie de a se afla în cel mai intim contact cu Maestrul lor, iar dorința lor era satisfăcută. Dintre toți cei doisprezece, legătura acestora cu El era cea mai strânsă. Ioan nu putea fi mulțumit decât cu o intimitate încă și mai pronunțată – și a obținut acest

lucru. La acea primă cuvântare, lângă Iordan, când Andrei, după ce L-a auzit pe Isus, s-a grăbit să-l cheme pe fratele lui, Ioan a rămas tăcut, furat de contemplarea minunatelor teme. El L-a urmat pe Mântuitorul, rămânând mereu un ascultător însetat, absorbit de cele auzite. ...

Firea lui Ioan căuta cu înfrigurare iubirea, compasiunea și tovarășia. S-a tras lângă Isus, a stat aproape de El, s-a sprijinit de pieptul Lui. Așa cum se bucură o floare de soare și rouă, tot așa a absorbit și el lumina și viața divină. Cu adorație și iubire, el a privit la Mântuitorul până când asemănarea cu Hristos și tovarășia cu El au devenit singura sa dorință, iar în propriul caracter s-a reflectat caracterul Maestrului său. – *Educație*, p. 87

Lăsându-l pe Ioan, s-au dus să-L caute pe Isus. Unul dintre aceștia doi era Andrei, fratele lui Simon, iar celălalt era Ioan, evanghelistul. Aceștia au fost cei dintâi ucenici ai lui Hristos. Mânați de o putere căreia nu i se puteau împotrivi, ei au mers după Isus – nerăbdători să stea de vorbă cu El și, cu toate acestea, îngroziți și tăcuți, pierduți în grozava întrebare: „Este acesta Mesia?”

Isus știa că ucenicii merg după El. Ei erau primele roade ale lucrării Sale, și în inima dumnezeiescului Învățător era bucurie când aceste ființe au răspuns harului Său. Cu toate acestea, întorcându-Se, El a întrebat numai atât: „Ce căutați?” El voia să le dea prilejul să se întoarcă sau să-și spună dorința.

De un singur lucru își dădeau ei seama. O singură persoană umplea gândurile lor. Ei au strigat: „Rabbi, unde locuiești?” În cele câteva vorbe pe care le puteau schimba pe marginea drumului, ei nu puteau să primească ceea ce doreau. Doreau să fie singuri cu Isus, să stea la picioarele Lui și să asculte cuvintele Sale.

„«Veniți să vedeți», le-a zis El. S-au dus și au văzut unde locuia și, în ziua aceea, au rămas la El.” – *Lift Him Up*, p. 168

Dacă Ioan și Andrei ar fi avut un spirit necredincios, ca preoții și rabinii, n-ar fi ajuns să învețe la picioarele lui Isus. Ei ar fi venit la El cu critici, ca să-I judece cuvintele. În felul acesta, mulți oameni închid poarta în fața celor mai prețioase ocazii. Dar acești primi ucenici n-au procedat așa. Ei au răspuns chemării adresate de Duhul Sfânt prin predica lui Ioan Botezătorul. Acum au recunoscut glasul Învățătorului ceresc. Pentru ei, cuvintele lui Isus erau pline de prospețime, de adevăr și de frumusețe. O lumină dumnezeiască se revărsa asupra învățăturii din Scripturile

Vechiului Testament. Adevărurile atât de cuprinzătoare le apăreau într-o nouă lumină. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 139

Miercuri, 23 octombrie

Filip și Natanael

„A doua zi, Isus a vrut să Se ducă în Galileea și a găsit pe Filip. Și i-a zis: «Vino după Mine.»” Filip a ascultat porunca și îndată a devenit lucrător pentru Hristos. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 139

Filip l-a chemat pe Natanael. Acesta din urmă se aflase și el în mulțime când Ioan Botezătorul arătase către Isus ca Miel al lui Dumnezeu. Când a privit la Isus, Natanael a fost dezamăgit. Se putea ca omul acesta, care purta semnele sărăciei și muncii, să fie Mesia? Cu toate acestea, Natanael nu se putea hotărî să-L respingă pe Isus, deoarece cuvintele lui Ioan îi pătrunseseră în inimă.

În timp ce Filip îl căuta, Natanael se retrăsese într-o livadă liniștită pentru a medita la ce spusese Ioan și la ce scriseseră profeții cu privire la Mesia. El s-a rugat ca, dacă persoana arătată de Ioan este Eliberatorul, să i se facă lucrul acesta cunoscut, și Duhul Sfânt a venit asupra lui, dându-i asigurarea că Dumnezeu a cercetat pe poporul Său, ridicându-i un Mântuitor. ...

Cuvintele: „Noi am găsit pe Acela despre care au scris Moise, în Lege, și prorocii” i-au apărut lui Natanael ca un răspuns direct la rugăciunea lui. ... Dar ... din nou s-au ridicat prejudecăți în inima lui Natanael. El a exclamat: „Poate ieși ceva bun din Nazaret?”

Filip n-a intrat în dispută. El i-a zis: „Vino și vezi!” „Isus a văzut pe Natanael venind la El și a zis despre el: «Iată cu adevărat un israelit în care nu este vicleșug.»” Surprins, Natanael a exclamat: „De unde mă cunoști?” „Drept răspuns, Isus i-a zis: «Te-am văzut mai înainte ca să te cheme Filip, când erai sub smochin.»”

Era destul. Spiritul dumnezeiesc care venise asupra lui Natanael, ca urmare a rugăciunii lui sub smochin, îi vorbea acum prin cuvintele lui Isus. Cu toate că se îndoia și avea anumite prejudecăți, Natanael a venit la Hristos cu o dorință sinceră după adevăr și iată că dorința lui s-a împlinit. Credința lui a trecut dincolo de aceea a celui care-l adusese la Isus. El a răspuns și a zis: „Rabbi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel.” – *Lift Him Up*, p. 81

Natanael nu L-ar fi găsit niciodată pe Isus dacă s-ar fi încrezut în rabini, ca ei să-l conducă. El a devenit ucenic numai pentru că a căutat să

vadă și să judece singur. La fel este și cazul multora de astăzi, care stau deoparte din cauza prejudecăților. Cât de deosebită ar fi urmarea, dacă ar veni și ar vedea!

Cât timp își pun încrederea în priceperea oamenilor, niciunul dintre ei nu va ajunge la o cunoaștere mântuitoare a adevărului. Ca și Natanael, avem nevoie să studiem Cuvântul lui Dumnezeu pentru noi înșine și să ne rugăm pentru iluminarea Duhului Sfânt. Cel care l-a văzut pe Natanael sub smochin ne va vedea și pe noi în locul tainic al rugăciunii. Îngerii porniți din lumea de lumină sunt aproape de aceia care, plini de umilință, caută călăuzirea divină. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 140, 141

Joi, 24 octombrie

Mărturia lui Nicodim

Marele adevăr al convertirii inimii de către Duhul Sfânt este prezentat în cuvintele adresate de Domnul Hristos lui Nicodim: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu. ... Ce este născut din carne este carne, și ce este născut din Duh este duh. Nu te mira că ți-am zis: «Trebuie să vă nașteți din nou.» Vântul suflă încotro vrea și-i auzi vuietul, dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul” (Ioan 3:3,6-8). – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 98

Nicodim era un membru al Sinedriului și, împreună cu alții, fusese mișcat de învățătura lui Isus. Fiind martor al lucrărilor minunate ale lui Hristos, în mintea lui s-a întipărit convingerea că acesta era Trimisul lui Dumnezeu. Prea mândru pentru a recunoaște pe față că era atras de Învățătorul galileean, el a căutat să aibă cu Acesta o convorbire în ascuns. În această convorbire, Isus îi descoperise planul mântuirii, cum și misiunea Sa în lume; cu toate acestea, Nicodim ezitase. El a ascuns adevărul în inima sa și, timp de trei ani, nu s-au văzut decât puține roade. Dar, deși nu l-a recunoscut în mod deschis pe Hristos, totuși, în sfatul Sinedriului, deseori Nicodim a nimicit planurile preoților de a-L distruge. Când, în cele din urmă, Hristos a fost înălțat pe cruce, Nicodim și-a amintit de cuvintele pe care El i le spusese în timpul convorbirii din noaptea aceea, pe Muntele Măslinilor: „După cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului” (Ioan 3:14) și el a văzut în Isus pe Mântuitorul lumii.

Împreună cu Iosif din Arimateea, Nicodim a suportat cheltuielile de îngropare a lui Isus. Ucenicilor le fusese teamă să se declare pe față

urmași ai lui Hristos, însă Nicodim și Iosif le-au venit în ajutor plini de curaj. Ajutorul acestor bărbați bogați și cu multă vază era foarte necesar în acel ceas întunecos. Ei au putut face pentru Învățătorul lor mort ce ar fi fost imposibil să facă ucenicii cei săraci; iar bogăția și influența lor i-a ocrotit, într-o mare măsură, de răutatea preoților și a conducătorilor. – *Faptele apostolilor*, p. 104

Foarte mulți pretind că îi slujesc lui Dumnezeu, dar nu-L cunosc prin experiență personală. Dorința lor de a împlini voia Lui se bazează pe o înclinație proprie, nu pe convingerea profundă inspirată de Duhul Sfânt. Comportamentul lor nu este corectat și adus în armonie cu Legea lui Dumnezeu. Ei declară că Îl primesc pe Hristos ca Mântuitor al lor, dar nu au credința că El le va da puterea să-și învingă păcatele. Ei nu au o relație personală cu Mântuitorul cel viu, iar în caracterul lor se văd atât defectele ereditare, cât și cele pe care le-au cultivat. ...

Singura speranță pentru aceste suflete este să înțeleagă și să-și însușească în mod personal adevărul cuvintelor adresate de Domnul Hristos lui Nicodim: „Trebuie să vă nașteți din nou.” „Dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3:7,3). – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 48

Vineri, 25 octombrie

Studiu suplimentar

Solii alese, cartea 1, capitolul 65, subcapitolul „Mergeți sub smochin”, p. 414, 415.

Mărturia samaritenilor

Sabat după-amiază, 26 octombrie

Hristos a fost cel mai mare educator pe care L-a cunoscut lumea vreodată. El a venit pe acest pământ pentru a răspândi razele strălucitoare ale adevărului, pentru ca oamenii să poată primi calificarea pentru cer. „Eu pentru aceasta M-am născut și am venit în lume”, declară El, „ca să mărturisesc despre adevăr” (Ioan 18:37). El a venit pentru a ne descoperi caracterul Tatălui, pentru ca oamenii să poată fi conduși să I se închine în duh și în adevăr.

Nevoia omului de un Învățător divin era cunoscută în cer. Mila și simpatia lui Dumnezeu pentru ființele omenesti căzute și legate în robia lui Satana nu s-au diminuat niciodată, iar atunci când s-a împlinit vremea, El L-a trimis pe Fiul Său. Cel desemnat în consiliul cerului a venit pe pământ ca Învățător al omului. Marea bunăvoință a lui Dumnezeu L-a oferit pe Isus lumii și, pentru a întâmpina nevoile naturii umane, El a luat asupra Sa această natură. – *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, p. 259

În Templul de la Ierusalim, un zid scund despărțea curtea din afară de părțile celelalte ale clădirii sacre. Pe zidul acesta erau inscripții în diferite limbi, făcând cunoscut că numai iudeii aveau dreptul să treacă de acest hotar. Dacă cineva dintre neamuri ar fi îndrăznit să treacă de zidul acela, însemna că a desconsiderat templul și avea să plătească această vină cu viața. Dar Isus, care rânduisese templul și slujbele lui, a atras neamurile către Sine prin legături de simpatie omenească, în timp ce harul Lui dumnezeiesc le aducea mântuirea pe care iudeii o lepădaseră. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 193

În apropierea israeliților, care-și asumaseră sarcina reclădirii templului, locuiau samaritenii, un popor amestecat, care luase ființă din căsătoriile coloniștilor păgâni din provinciile Asiriei cu rămășița celor zece

seminții, care fusese lăsată în Samaria și în Galileea. În ultima vreme, samaritenii pretindeau că se închinau Dumnezeului celui adevărat, dar în inimă și practică erau idolatri. ...

În perioada de restaurare, acești samariteni au ajuns să fie cunoscuți ca vrăjmași ai lui Iuda și Beniamin. Ei au auzit că „fiii robiei zidesc un templu Domnului, Dumnezeului lui Israel. Au venit la Zorobabel și la capii de familie” și și-au exprimat dorința de a se uni cu ei la lucrarea aceasta. „Să zidim și noi cu voi”, le-au propus ei, „căci și noi chemăm ca și voi pe Dumnezeul vostru și-I aducem jertfe din vremea lui Esar-Hadon, împăratul Asiriei, care ne-a adus aici.” Dar favoarea pe care o cereau le-a fost refuzată. „Nu se cuvine să zidiți împreună cu noi Casa Dumnezeului nostru”, au răspuns conducătorii israeliților, „ci noi singuri o vom zidi Domnului, Dumnezeului lui Israel, cum ne-a poruncit împăratul Cyrus, împăratul perșilor” (Ezra 4:1-3).

... Dar, dacă ar fi acceptat această ofertă de ajutor, ar fi deschis o ușă pentru intrarea idolatriei. Ei au sesizat nesinceritatea samaritenilor. Și-au dat seama că ajutorul câștigat printr-o alianță cu acești oameni avea să fie ca nimic în comparație cu binecuvântarea pe care așteptau s-o primească dacă urmau poruncile clare ale lui Iehova. – *Profeți și regi*, p. 567, 568

Duminică, 27 octombrie

Contextul întâlnirii

Hristos nu a acceptat nicio delimitare de ordin etnic, de rang sau credință. Cărturarii și fariseii doreau să limiteze efectele binecuvântărilor la nivel local și național, excluzându-i pe membrii familiei lui Dumnezeu dintre neamuri. Însă Hristos a venit ca să surpe orice zid despărțitor. A venit să arate că darul îndurării și al iubirii Sale este la fel de neîngrădit ca aerul, ca lumina sau ca ploile care reînviorează pământul.

Viața lui Hristos a întemeiat o religie în care nu există diferențe de rang, de statut social sau de posesiuni materiale, o religie prin care evreii și neamurile, cei liberi sau cei privați de libertate sunt uniți într-o frățietate de obște, egali înaintea lui Dumnezeu. Nicio rațiune de ordin politic nu îi influența acțiunile. El nu făcea deosebire între apropiați și necunoscuți, între prieteni și dușmani. Ceea ce îi mișca inima era acel suflet care înseta după apa vieții.

El nu a considerat nicio ființă umană ca fiind lipsită de valoare, ci a căutat să-i ofere un remediu la problemele cu care se confrunta.

În orice anturaj S-ar fi aflat, El prezenta o lecție potrivită timpului și circumstanțelor respective. Fiecare ignorare sau insultare a oamenilor față de semenii lor nu făcea altceva decât să-L conștientizeze și mai mult de nevoia acestora de compasiunea Sa divino-umană. El căuta să-i inspire cu speranță chiar și pe cei mai grosolani și mai dezinteresați, punându-le înaintea asigurarea că ei pot deveni fără vină și curați, dobândind un asemenea caracter încât să poată fi în stare să se manifeste ca niște copii ai lui Dumnezeu. – *Divina vindecare*, p. 25

Mântuitorul dorea foarte mult să le descopere ucenicilor Săi adevărul cu privire la surparea „zidului de despărțire de la mijloc”, dintre Israel și celelalte națiuni – adevărul că „neamurile sunt împreună moștenitoare cu noi”, cu iudeii, și „se împărtășesc de aceeași făgăduință în Hristos Isus, prin Evanghelie” (Efesenii 2:14; 3:6). Adevărul acesta a fost descoperit în parte atunci când El a răsplătit credința sutașului din Capernaum și, de asemenea, când le-a predicat Evanghelia locuitorilor din Sihar. Mult mai lămurit a fost descoperit cu ocazia vizitei Sale în Fenicia, când a vindecat-o pe fiica femeii canaanite. Experiențele acestea i-au ajutat pe ucenici să înțeleagă faptul că, printre aceia pe care mulți îi socoteau nedemni de mântuire, se găseau suflete care flămânzeau după lumina adevărului. – *Faptele apostolilor*, p. 19

În zilele Domnului Hristos, egoismul, mândria și prejudecata înălțaseră un mare și puternic zid de despărțire între cei rânduiți să fie păzitorii descoperirilor sfinte și orice altă națiune de pe lume. Dar Mântuitorul venise să schimbe toate acestea. Cuvintele pe care norodul le auzea de pe buzele Sale nu semănau cu cele auzite mereu de la preoți sau rabini. Domnul dărâma zidul de despărțire, iubirea de sine, prejudecata separatistă de naționalitate și predica iubirea pentru toată familia omenească. El îi înalță pe oameni din cercul strâmt de egoism, desființează orice hotar teritorial și orice deosebire artificială de clasă socială. Nu face nicio deosebire între vecini și străini, între prieteni și dușmani. El ne învață să privim pe oricine se află în nevoie ca fiind aproapele nostru, iar lumea, ca fiind câmpul nostru de lucru. – *Cugetări de pe Muntele Fericiiilor*, p. 42

Luni, 28 octombrie

Femeia de la fântână

Hristos nu a pierdut nicio ocazie de a vesti Evanghelia mântuirii. Amintiți-vă discuția cu acea femeie din Samaria. El stătea lângă fântâna lui

Iacov când aceasta a venit să scoată apă. Spre surprinderea ei, El i-a cerut un serviciu: „Dă-Mi să beau!” Dorea o înghițitură de apă rece, dar și să deschidă o cale prin care să-i poată da apa vieții. „«Cum? Tu, iudeu, ceri să bei de la mine, femeie samaritană?» Iudeii, în adevăr, n-au legături cu samaritenii. Drept răspuns, Isus i-a zis: «Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu și cine este Cel ce-ți zice: „Dă-Mi să beau!”, tu singură ai fi cerut să bei, și El ți-ar fi dat apă vie. ... Oricui bea din apa aceasta îi va fi iarăși sete. Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu în veac nu-i va fi sete, ba încă apa pe care i-o voi da Eu se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică»” (Ioan 4:7-14). – *Divina vindecare*, p. 27

Cât interes a manifestat Hristos pentru viața acestei persoane! Cu câtă fermitate și elocvență i S-a adresat! Când L-a auzit vorbindu-i, femeia și-a lăsat găleata și a alergat în cetate pentru a le spune prietenilor ei: „Veniți de vedeți un om care mi-a spus tot ce am făcut. Nu cumva este acesta Hristosul?” Mai departe se spune că „mulți samariteni din cetatea aceea au crezut în Isus” (vers. 29, 39). Și cine poate aprecia ce influență au avut aceste cuvinte de-a lungul secolelor care au urmat?

Oriunde se deschid inimile pentru a primi adevărul, Hristos este gata să le dea învățătură. El le descoperă pe Tatăl și slujirea care este acceptată de Cel ce citește inima. Pentru aceștia, El nu folosește nicio pildă. El le spune, ca și femeii de la fântână: „Eu, Cel care vorbesc cu tine, sunt Acela.” – *Divina vindecare*, p. 28

Trebuie să cauți ca Mântuitorul să rămână în inima ta, să fie pentru tine ca un izvor de apă, care izvorăște în viața veșnică. Apa vieții care curge din inimă udă mereu inimile celorlalți.

Apa la care s-a referit Hristos a fost revelația harului Său în Cuvântul Său. Duhul Său, învățătura Sa, este ca un izvor satisfăcător pentru fiecare suflet. ... În Hristos este plinătatea bucuriei pentru totdeauna. ... Prezența plină de har a lui Hristos în Cuvântul Său vorbește mereu sufletului, reprezentându-L ca pe izvorul de apă vie care curge pentru a-i înviora pe cei însetați. Este privilegiul nostru să avem un Mântuitor viu și care rămâne în noi. El este sursa puterii spirituale implantată în noi, iar influența Sa se va manifesta în cuvinte și fapte, înviorându-i pe toți cei care intră în sfera noastră de influență, dând naștere în ei la dorințe și aspirații pentru putere și puritate, pentru sfințenie și pace, și pentru acea bucurie care nu aduce cu ea nicio durere. Acesta este efectul rămânerii Mântuitorului în noi. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 5, p. 1134

Marți, 29 octombrie

„Doamne, dă-mi această apă!”

Marea deosebire dintre iudei și samariteni era legată de convingerile religioase cu privire la adevărata închinare. Fariseii nu voiau să spună nimic bun despre samariteni, ci invocau la adresa lor cele mai cumplite blesteme. Atât de puternică era antipatia dintre iudei și samariteni, încât femeii din Samaria i s-a părut ceva ciudat ca Domnul Hristos să-i ceară apă să bea. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 380

Marele Învățător a căutat o cale de acces către inima oamenilor, prezentând în modul cel mai accesibil mesajul divin. El prezenta adevărul în așa fel încât acesta se împletea pentru totdeauna cu gândurile și sentimentele lor. Modul în care îi învăța pe oameni era astfel conceput, încât aceștia să simtă că El Se identifica pe deplin cu nevoile și fericirea lor. Sfaturile Lui erau atât de directe, ilustrațiile Sale, atât de potrivite, cuvintele Lui, atât de pline de simpatie și voieșie, încât ascultătorii Săi erau vrăjiți. Simplitatea și sinceritatea cu care li Se adresa celor nevoiași sfințeau fiecare cuvânt.

Ce viață încărcată a avut! El intra zilnic în locuințele umile ale celor lipsiți, aducând speranță celor marginalizați și pace celor deznădăjduiți. Plin de îndurare, cu o inimă blândă, milos, El umbla din loc în loc, ridicându-i pe cei încovoiați și aducând mângâiere celor întristați. Oriunde mergea, El ducea binecuvântare. – *Divina vindecare*, p. 23, 24

Domnul Isus a venit pentru a-i oferi sufletului omenesc Duhul Sfânt, prin care dragostea lui Dumnezeu își va găsi locul în inimă, dar oamenii care nu vor să își schimbe ideile, ale căror doctrine sunt stereotipe și de neschimbat, care urmează tradițiile și poruncile omenești, asemenea iudeilor din timpul lui Hristos, nu pot să fie înzestrați cu Duhul Sfânt. Iudeii erau foarte minuțioși în îndeplinirea rânduielilor bisericii, foarte riguroși în împlinirea formelor, dar erau lipsiți de vitalitate și devoțiune religioasă. Ei au fost comparați de Hristos cu niște burdufuri uscate, care erau folosite în vremea aceea drept sticle. Evanghelia lui Hristos nu putea să fie în inima lor, deoarece nu era loc pentru ea acolo. Ei nu puteau să fie ca niște burdufuri noi, în care Domnul să poată pune vinul Său cel nou. Hristos a fost obligat să caute altundeva, și nu printre cărturari și farisei, pentru a găsi burdufuri pentru învățătura Sa despre adevăr și viață. El trebuia să găsească oameni doritori după înnoirea inimii. El a venit pentru a le da oamenilor inimi noi. El a zis: „Vă voi da o inimă

nouă”. Totuși neprihănirea proprie a acelora din timpul Său și a acelora din timpul nostru îi face pe aceștia să nu simtă nicio nevoie de a avea o inimă nouă. Domnul Isus a trecut pe lângă cărturari și farisei, pentru că ei nu au simțit nicio nevoie de un Mântuitor. – *Solii alese*, cartea 1, p. 386

Miercuri, 30 octombrie

Isus Se descoperă

Isus începuse să dărâme zidul de despărțire dintre iudei și neamuri și să predice lumii mântuirea. Cu toate că era iudeu, a mers foarte bucuros între samariteni, fără a mai lua în seamă deprinderile fariseice ale neamului Său. În ciuda prejudecăților lor, El a primit ospitalitatea acestui popor disprețuit. A dormit sub acoperișul lor, a mâncat cu ei la mesele lor – gustând din hrana pregătită și servită de mâinile lor – a învățat pe străzile lor și i-a tratat cu cea mai mare amabilitate și curtenie. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 193

Rămânerea lui Isus în Samaria trebuia să fie o binecuvântare pentru ucenici, care se găseau încă sub influența bigotismului iudaic. Ei gândeau că, din credincioșie față de națiunea lor, li se cerea să cultive ură față de samariteni. Se mirau văzându-L pe Isus cum Se poartă. Cu toate acestea, n-au putut refuza să urmeze exemplul Lui și, în cele două zile cât au rămas în Samaria, și-au stăpânit prejudecățile, din respect față de Isus, dar în inima lor nu erau mulțumiți. Înțelegeau cu greu că, în locul disprețului și urii, trebuie să cultive mila și iubirea. Dar, după înălțarea Domnului, și-au adus aminte de învățăturile Lui și le-au înțeles mai bine. După revărsarea Duhului Sfânt, ei și-au adus iarăși aminte de privirea Mântuitorului, de cuvintele Lui, de respectul și de duioșia cu care Se purta față de străinii aceștia disprețuiți. Mai târziu, când a mers în Samaria, Petru a arătat același spirit în lucrarea sa. Ioan, când a fost chemat la Efes și la Smirna, și-a adus aminte de cele întâmplate la Sihem și inima lui s-a umplut de recunoștință pentru Învățătorul dumnezeiesc care, prevăzând dificultățile pe care ei urmau să le întâmpine, le-a dat ajutor prin exemplul Său. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 193

Îndată ce L-a găsit pe Mântuitorul, samariteanca a adus și pe alții la El. Ea s-a dovedit un misionar mai harnic chiar decât ucenicii. Ei n-au văzut nimic în Samaria care să arate că era un câmp promițător. Gândurile lor erau ațintite asupra unei lucrări mari, care trebuia să se facă în viitor. Nu vedeau că era chiar în jurul lor o recoltă care trebuia adunată.

Dar, prin femeia pe care o disprețuiau, o întreagă cetate a fost adusă la Mântuitorul. Ea a dus îndată lumina la compatrioții ei.

Femeia aceasta reprezintă lucrarea unei credințe practice în Hristos. Fiecare ucenic adevărat este născut în Împărăția lui Dumnezeu ca misionar. Acela care bea din apa vie devine un izvor de viață. Primitorul devine un dătător. Harul lui Hristos în suflet este ca un izvor în pustie, curgând pentru a-i răcori pe toți și făcându-i pe cei gata să piară doritori să bea din apa vieții. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 195

Joi, 31 octombrie

Mărturia samaritenilor

Fariseii disprețuiau simplitatea lui Isus. Ei nu voiau să ia seama la minunile Lui și cereau un semn că El era Fiul lui Dumnezeu. Dar samaritenii n-au cerut niciun semn și Isus n-a făcut altă minune între ei decât să-i descopere femeii samaritene la fântână tainele vieții ei. Și, cu toate acestea, mulți L-au primit. În bucuria lor cea nouă, i-au spus femeii: „Acum nu mai credem din pricina spuselor tale, ci din pricină că L-am auzit noi înșine și știm că Acesta este în adevăr Hristosul, Mântuitorul lumii.”

Samaritenii credeau că Mesia trebuia să vină nu numai ca Răscum-părător al iudeilor, ci al lumii întregi. Duhul Sfânt a prevestit prin Moise că Mesia trebuia să vină ca un profet trimis de Dumnezeu. Prin Iacov, se spusese că la El se vor aduna popoarele, iar prin Avraam, că în El vor fi binecuvântate toate neamurile pământului. Locuitorii din Samaria își în-temeiau credința în Mesia pe aceste pasaje din Scriptură. Deoarece iudeii dăduseră o greșită interpretare profețiilor de mai târziu, atribuind primei veniri a lui Hristos slava de la a doua Sa venire, samaritenii se simțise-ră îndemnați să desconsidere celelalte Scripturi, făcând excepție numai cu cele venite prin Moise. Dar, din moment ce Mântuitorul dăduse la o parte aceste interpretări greșite, mulți dintre ei au primit atât profețiile de mai târziu, cât și cuvintele lui Hristos spuse cu privire la Împărăția lui Dumnezeu. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 192, 193

Mântuitorul împlinește acum aceeași lucrare ca și atunci când i-a ofe-rit apa vieții femeii din Samaria. Aceia care se numesc urmași ai Lui îi pot disprețui și alunga pe cei disprețuiți de oameni, dar nici împrejurările nașterii sau naționalitatea, nici modul de viață nu pot îndepărta iubirea Lui de la fiii oamenilor. Oricărui suflet, oricât de păcătos ar fi, Isus îi zice: „Dacă ai fi cerut de la Mine, ți-aș fi dat apă vie.”

Chemarea Evangheliei nu trebuie să fie restrânsă și prezentată numai câtorva aleși, despre care noi credem că ne-ar face onoare dacă ar primi-o. Solia trebuie să fie adresată tuturor. Oriunde se găsesc inimi deschise pentru a primi adevărul, Hristos este gata să le dea învățătură. El le descoperă pe Tatăl și închinarea plăcută Aceluia care citește inima. Pentru unii ca aceștia, nu vorbește în pilde. Atât lor, cât și femeii la fântână, El le zice: „Eu, cel care vorbesc cu tine, sunt Acela.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 194

Când S-a așezat să Se odihnească la fântâna lui Iacov, Isus venea din Iudeea, unde lucrarea Lui adusese puține roade. El fusese renegat de preoți și de rabini și înșiși oamenii care pretindeau că sunt ucenicii Săi nu ajunseseră să înțeleagă caracterul Său dumnezeiesc. Era obosit și flămând, cu toate acestea, nu a neglijat ocazia de a vorbi unei singure femei, deși era străină, fără legături cu Israel și ducea o viață de păcat în mod fățiș.

Mântuitorul nu a așteptat să se adune lume multă. Adesea, începea să dea învățătură fiind de față numai câțiva, dar, unul câte unul, trecătorii se opreau să asculte, până când o mulțime de oameni ascultau cu uimire și temere cuvintele lui Dumnezeu vorbite de Învățătorul trimis de sus. Cel care lucrează pentru Hristos să nu simtă că n-ar putea vorbi cu aceleași râvnă câtorva ascultători cum ar face-o dacă s-ar adresa unei mari adunări. S-ar putea întâmpla să fie un singur ascultător al soliei, dar cine poate spune cât de mare va fi apoi influența acestuia? Părea un lucru mic chiar și pentru ucenici ca Mântuitorul să-Și petreacă vremea cu o femeie din Samaria. Dar El a discutat mai serios și mai elocvent cu ea decât cu împărații, sfetnicii sau marii-preoți. Învățăturile pe care i le-a spus acelei femei au fost repetate până în cele mai îndepărtate părți ale pământului. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 194.

Mai multe mărturii despre Isus

Sabat după-amiază, 2 noiembrie

Hristos a prezentat mulțimii iudeilor și neamurilor din toate națiunile adevărurile originale cu privire la Împărăția Sa, adevăruri care fuseseră îngropate, ascunse vederii. El a căutat să îndepărteze ceața și negura ideilor false și foarte prețuite de oameni cu privire la misiunea și domnia Sa. Ei credeau că era vorba de o împărăție vremelnică, pământească, dar El le-a arătat natura ei spirituală și veșnică. El a dezvăluit înaintea lor principiile larg cuprinzătoare ale Legii lui Dumnezeu; El le-a lămurit poruncă după poruncă în adevărata ei putere spirituală și a arătat cât de cuprinzătoare sunt cerințele preceptelor lui Dumnezeu. Acestea nu trebuie doar să direcționeze conduita, ci să controleze inima. Învățăturile date de Hristos erau atât de diferite de tot ce ascultaseră vreodată de la cărturari și farisei, încât oamenii au fost uimiți de cuvintele Lui. El nu a prezentat argumente laborioase, complicate, care să îngroape sub tot felul de pretenții poruncile lui Dumnezeu, astfel încât nimeni să nu poată spera vreodată să le împlinească. Isus, Marele Învățător, a dezvăluit în limbajul cel mai simplu, marile adevăruri morale, îmbrăcându-le cu prospețime și putere. – *The Review and Herald*, March 21, 1893, par. 3

De la Ierusalim, vestea despre minunile lui Hristos se împrăștiase peste tot pe unde erau răspândiți iudeii și, deși de mai multe luni lipsise de la sărbători, interesul față de El nu scăzuse. Din toate părțile pământului veniseră mulți la Sărbătoarea Corturilor, în speranța de a-L vedea. La începutul sărbătorilor, mulți întrebaseră despre El. Fariseii și conducătorii Îl așteptau să vină, sperând să găsească un prilej de a-L condamna. Ei întrebau cu nerăbdare: „Unde este?”, dar nimeni nu știa. Oamenii se gândeau la El mai mult decât la orice. De frica preoților și a conducătorilor,

nimeni nu îndrăzne să-L recunoască drept Mesia, dar pretutindeni se discuta în ascuns și cu interes despre El. Mulți Îl apărau ca pe un trimis al lui Dumnezeu, în timp ce alții Îl denunțau ca pe un înșelător al poporului. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 451

Isus ar fi putut fi în pace cu lumea numai dacă i-ar fi lăsat nemustrați pe cei care călcau Legea. Nu putea face acest lucru, pentru că El venise să înlăture păcatele lumii. ... Hristos a denunțat nedreptatea și însăși prezența Lui a fost o mustrare pentru păcat. Atmosfera care Îi înconjură sufletul era atât de pură, atât de înaltă, încât îi pune pe rabini, preoți și conducătorii ipocriți la locul lor și le descoperea adevăratul lor caracter – ei pretindeau că sunt sfinți, dar Îl reprezentau greșit pe Dumnezeu și adevărul Său. În marea frumusețe a caracterului lui Hristos, zelul pentru Dumnezeu a fost întotdeauna evident. Neprihănirea mergea înaintea Lui, iar slava Domnului Îl urma. El ura un singur lucru, și acesta era păcatul. Dar lumea a iubit păcatul și a urât neprihănirea, iar aceasta a fost cauza ostilității lumii față de Isus. – *The Review and Herald*, July 24, 1894, par. 5

Duminică, 3 noiembrie

Ioan Botezătorul dă mărturie din nou

După ce Domnul Hristos Și-a început lucrarea, ucenicii lui Ioan au venit la el, plângându-se că toți oamenii Îl urmează pe noul Învățător. Atunci, Ioan a arătat cât de clar înțelegea el relația lui cu Mesia și câtă bucurie simțea întâmpinându-L pe Cel căruia Îi pregătise calea. ...

... „Voi înșivă îmi sunteți martori că am zis: «Nu sunt eu Hristosul, ci sunt trimis înaintea Lui. Cine are mireasă este mire, dar prietenul mirelui, care stă și-l ascultă, se bucură foarte mult când aude glasul mirelui: și această bucurie, care este a mea, este deplină»” (Ioan 3:27-30).

Privind la Mântuitorul, prin credință, Ioan s-a ridicat la înălțimea renunțării de sine. El nu a căutat să-i atragă pe oameni la sine, ci să înalțe gândurile lor tot mai sus, până la Mielul lui Dumnezeu. El însuși a fost doar un glas, un strigăt în pustie. Acum acceptase cu bucurie tăcerea și retragerea în anonim, pentru ca ochii tuturor să poată fi întorși spre Lumina vieții. – *Slujitorii Evangheliei*, p. 55, 56

Profetul [Ioan Botezătorul] Îl prezintă pe Mântuitorul ca pe Soarele Neprihănirii care răsare cu mare strălucire și în curând va eclipsa lumina profetului, făcând-o mai slabă și întunecată în slava unei lumini mai mari. Ioan, prin bucuria dezinteresată arătată față de lucrarea de succes

a lui Isus, prezintă lumii cel mai adevărat tip de noblete manifestat vreodată de omul muritor. Ea poartă o învățătură de supunere și sacrificiu de sine față de cei pe care Dumnezeu i-a așezat în poziții de răspundere. Ea îi învață să nu își însușească niciodată o cinste care nu li se cuvine și nici să nu lase spiritul rivalității să dezonoreze cauza lui Dumnezeu. ...

Vestea care i-a fost adusă lui Ioan despre succesul lui Isus a fost adusă și la Ierusalim și a creat împotriva lui gelozie, invidie și ură. Isus cunoștea inimile împietrite și mințile întunecate ale fariseilor și că ei nu vor cruța niciun efort pentru a crea dezbinare între ucenicii Lui și cei ai lui Ioan, iar aceasta ar fi dăunat mult lucrării, așa că, în liniște, El a încetat să boteze și s-a retras în Galileea. El știa că se apropia furtuna care avea să măture în curând pe cel mai nobil profet pe care Dumnezeu l-a dat vreodată lumii. El a vrut să evite orice împărțire a sentimentelor în marea lucrare dinaintea lui și, pentru o vreme, a plecat din locul acela pentru a atenua orice sentiment care ar fi adus prejudicii cauzei lui Dumnezeu. – *The Spirit of Prophecy*, vol. 2, p. 138, 139

Când, în loc să ne sprijinim pe înțelegerea oamenilor sau să ne conformăm ideilor lor, stăm la picioarele lui Isus, sorbim cu ardoare din cuvintele Lui, învățăm despre El și spunem: „Doamne, ce vrei să fac?”, independența noastră naturală, încrederea noastră în noi înșine și voința noastră puternică vor fi schimbate cu un spirit copilăresc, supus, dispus să învețe.

Sentimentele noastre se vor concentra asupra lui Isus, gândurile noastre vor fi puternic atrase spre cer. Hristos va crește, eu mă voi micșora. ... Vom cultiva virtuțile care locuiesc în Isus, pentru a putea reflecta spre alții o reprezentare a caracterului Său. – *Our High Calling*, p. 99

Luni, 4 noiembrie

O nouă înțelegere despre Mesia

Când Mântuitorul și-a început lucrarea de slujire, credința populară despre Mesia și lucrarea Sa era de așa natură, încât făcea ca poporul să fie cu totul nepregătit să-L primească. Spiritul adevăratei devoțiuni se pierduse în tradiții și ceremonii, iar profețiile fuseseră tâlcuite după dorința inimii trufașe și iubitoare de lume. Iudeii așteptau venirea Cuiva, dar nu așteptau un Mântuitor din păcat, ci un mare prinț, care să aducă toate națiunile sub stăpânirea Leului din seminția lui Iuda. În zadar îi chemase la pocăință Ioan Botezătorul, care avea puterea cercetătoare de inimă a profeților de pe vremuri. În zadar li-L arătase el, lângă Iordan, pe Isus,

ca Miel al lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii. Dumnezeu căuta să îndrepte inimile lor spre profeția lui Isaia, care vorbea despre suferințele Mântuitorului, dar ei nu voiau să asculte. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 1

În lumina revelației divine, prin Jertfa ispășitoare, putem vedea planul glorios al mântuirii, prin care păcatele noastre sunt iertate și ne apropiem de inima iubirii infinite. Vedem cum Dumnezeu poate să rămână drept și totuși să îl ierte pe călcătorul Legii Sale. Și nu suntem pur și simplu iertați, ci suntem acceptați de Dumnezeu prin Cel Preaiubit. Planul de mântuire nu este doar o cale de a ne scăpa de pedeapsa fărădelegii, ci, prin el păcătosul i se iertă păcatele și va fi primit la sfârșit în ceruri, nu ca un vinovat iertat și eliberat din robie, totuși privit cu suspiciune și considerat nedemn de prietenie și încredere, ci primit ca un copil și adus înapoi în cea mai deplină încredere. Jertfa Mântuitorului nostru a oferit ample măsuri pentru fiecare suflet care se pocăiește și crede. Suntem mântuiți pentru că Dumnezeu iubește ce a fost cumpărat cu prețul sângelui lui Hristos; și nu numai că îl va ierta pe păcătosul pocăit, nu numai că îi va îngădui să intre în ceruri, ci Părintele îndurărilor va aștepta chiar la porțile cerului să ne primească, să ne dea o intrare din belșug în locuințele binecuvântate pregătite pentru noi. O, ce dragoste, ce dragoste minunată a arătat Tatăl în darul iubitului Său Fiu pentru omenirea căzută! Și această jertfă este un canal pentru revărsarea iubirii Sale infinite, pentru ca toți cei care cred în Isus Hristos să poată, la fel ca fiul risipitor, să primească fără plată reintrarea deplină în favoarea Cerului. – *The Review and Herald*, September 21, 1886, par. 12

Domnul Isus este Jertfa noastră de ispășire. Noi nu putem să aducem nicio jertfă de ispășire pentru noi înșine, dar putem să primim, prin credință, jertfa care a fost adusă. „Hristos, de asemenea, a suferit o dată pentru păcate, El, Cel Neprihănit, pentru cei nelegiuți, ca să ne aducă la Dumnezeu” (1 Petru 3:18). „Căci știți că nu cu lucruri pieritoare... ați fost răscumparați..., ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană” (1 Petru 1:8,19). – *Solii alese*, cartea 1, p. 321

Marti, 5 noiembrie

Acceptare și respingere

Iudeii se pregăteau să serbeze Paștele la Ierusalim, în amintirea nopții în care a fost eliberat Israel, când îngerul nimicitor a lovit casele Egiptului.

În mielul pascal, Dumnezeu voia ca ei să-L vadă pe Mielul lui Dumnezeu și, prin acest simbol, să-L primească pe Acela care Se dăruia pentru viața lumii. Dar iudeii ajunseseră să dea simbolului toată importanța, în timp ce însemnătatea lui o treceau cu vederea. Ei nu puteau să deosebească trupul Domnului. Adevărul simbolizat prin serviciul pascal era prezentat acum în cuvintele lui Hristos. Dar era încă neînțeles.

De astă dată, rabinii au exclamat cu mânie: „Cum poate omul acesta să ne dea trupul Lui să-l mâncăm?” Ei se făceau că înțeleg cuvintele lui Hristos în sens literal, ca și Nicodim, când a întrebat: „Cum se poate naște un om bătrân?” (Ioan 3:4). Până la un anumit punct, ei înțeleseseră ce voia să spună Isus, dar nu voiau să recunoască. Dând o greșită interpretare cuvintelor Lui, ei sperau să nască în mintea oamenilor prejudecăți împotriva Lui.

Hristos n-a îndulcit reprezentările Lui simbolice. El a repetat adevărul printr-un limbaj și mai puternic: „Adevărat, adevărat vă spun că, dacă nu mâncați trupul Fiului omului și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viață în voi înșivă. Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu are viață veșnică și Eu îl voi învia în ziua de apoi. Căci trupul Meu este cu adevărat o hrană și sângele Meu este cu adevărat o băutură. Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu rămâne în Mine și Eu rămân în el.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 388, 389

Hristos a rostit un adevăr sfânt și veșnic cu privire la legătura dintre El și urmașii Săi. El cunoștea caracterul acelor care pretindeau că sunt ucenicii Lui și cuvintele Sale au pus la încercare credința lor. El a declarat că ei trebuiau să creadă și să lucreze după învățătura Lui. Toți aceia care Îl primeau urmau să se împărtășească de natura Lui și să se asemene cu caracterul Său. Aceasta ar fi însemnat renunțarea la ambițiile cultivate de ei cu plăcere. Ar fi cerut o deplină predare de sine față de Isus. Erau chemați să se sacrifice, să fie blânzi și umili cu inima. Ei trebuiau să meargă pe calea îngustă pe care a umblat Omul Calvarului, dacă voiau să aibă parte de darul vieții și de slava cerului.

Încercarea era prea mare. Entuziasmul celor care căutaseră să-L ia cu forța și să-L facă împărat se răcea. Cuvântarea aceasta ținută în sinagogă, ziceau ei, le-a deschis ochii. Acum nu mai erau înșelați. Pentru mintea lor, cuvintele erau o mărturisire directă că nu era Mesia și că nimeni nu avea să câștige vreo răsplată pământească din legătura cu El. Ei salutară cu bucurie puterea Lui făcătoare de minuni, erau nerăbdători să fie eliberați de boală și suferință, dar nu voiau să aibă nicio legătură cu viața

Lui de sacrificiu. Nu-i interesa împărăția spirituală tainică de care vorbea El. Cei nesinceri și egoiști, care Îl căutaseră, nu-L mai doreau. Dacă El nu voia să Își consacre puterea și influența pentru a-i elibera de sub romani, nici ei nu voiau să mai aibă de a face cu El. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 391

Miercuri, 6 noiembrie

Mărturia Tatălui

Pentru Hristos, lumea nu era un loc în care a venit pentru a duce o viață ușoară sau pentru a dobândi mărire personală. El nu căuta să pună mâna pe puterea și slava acestei lumi. Nu aceasta era răsplata pe care o dorea El. Lumea era locul în care fusese trimis de Tatăl Său. El fusese dat pentru viața lumii, pentru a realiza marele plan al mântuirii. El Își îndeplinea lucrarea pentru o lume căzută. Dar nu trebuia să Se încumete și nici să grăbească primejdia sau criza. Fiecare eveniment din lucrarea Sa avea ceasul lui anumit. El trebuia să aștepte cu răbdare. El știa că avea să întâmpine ura lumii. Știa că lucrarea Sa se va termina cu moartea, dar nu era voia Tatălui Său ca El să Se expună înainte de vreme. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 451

Care a fost lucrarea solului trimis de Dumnezeu în lumea noastră? Singurul Fiul al lui Dumnezeu Și-a îmbrăcat divinitatea în corp omenesc și a venit în lumea noastră ca învățător, pentru a descoperi adevărul în contrast cu minciuna. Adevărul, adevărul mântuitor, nu a lăncezit niciodată pe limba Sa, nu a întârziat niciodată în mâinile Sale, ci a fost expus cu limpezime și definit cu claritate în mijlocul întunericului moral care domină în lumea noastră. Pentru această lucrare, El a părăsit curțile cerești. El a spus despre Sine Însuși: „Pentru aceasta am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr” (Ioan 18:37). Adevărul ieșea de pe buzele Sale cu proștețime și putere, ca o nouă descoperire. El era Calea, Adevărul și Viața. Viața Sa, dată pentru această lume păcătoasă, a fost plină de ardoare și rezultate memorabile, căci lucrarea Sa avea să salveze suflete prețioase.

El a venit pentru a fi adevărata lumină care strălucește în mijlocul întunericului moral al superstiției și rătăcirii și a fost anunțat de un glas din cer care a proclamat: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea.” Iar la Schimbarea la față, glasul ceresc a fost auzit din nou: „Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea; de El să ascultați.” – *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 405

Marele Misionar medical a îndepărtat păcatele paralticului și apoi l-a prezentat înaintea lui Dumnezeu ca iertat. Și i-a dat și sănătate. Dumnezeu l-a dat Fiului Său puterea de a Se prinde de tronul cel veșnic. Deși avea propria personalitate, Hristos reflecta strălucirea poziției de onoare pe care o deținea în lumina plină de slavă a tronului veșnic.

Într-o altă ocazie, Hristos a adresat cererea: „Tată, proslăvește Numele Tău!” Și, ca răspuns, „din cer s-a auzit un glas care zicea: «L-am proslăvit și-L voi mai proslăvi»” (Ioan 12:28).

Dacă glasul acesta nu i-a impresionat pe cei nepocăiți, dacă puterea manifestată de Hristos în minunile pe care le-a făcut nu i-a determinat pe iudei să creadă, nu ar trebui să fim prea surprinși că găsim astăzi oameni care, prin asocierea continuă cu cei sceptici, sunt în pericolul de a manifesta aceeași necredință ca iudeii și de a dezvolta aceleași concepții pervertite. – *Mărturii*, vol. 8, p. 202

Joi, 7 noiembrie

Mărturia mulțimii

Revărsarea apei din stâncă în pustie era sărbătorită de izraeliți după așezarea lor în Canaan, cu manifestări de mare bucurie. În timpul Domnului Hristos, sărbătoarea aceasta ajunsese cea mai impresionantă ceremonie. Ea avea loc cu ocazia Sărbătorii Corturilor, când erau adunați la Ierusalim oameni din toată țara. În fiecare dintre cele șapte zile ale acestei sărbători, preoții ieșeau însoțiți de muzică și de corul leviților pentru a scoate apă, într-un vas de aur, din izvorul Siloamului. Ei erau urmați de mulțimea credincioșilor, toți cei care puteau să se apropie de apă și să bea din ea, în timp ce răsună cântecul de sărbătoare: „Veți scoate apă cu bucurie din izvoarele mântuirii” (Isaia 12:3). ...

Mântuitorul S-a folosit de slujba aceasta simbolică pentru a îndrepta mintea oamenilor spre binecuvântările pe care El venise să le aducă. „În ziua de pe urmă, care era ziua cea mare a praznicului”, vocea Sa a fost auzită în tonuri ce răsunau prin curțile templului: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura” (Ioan 7:37,38). ... Apa înviorătoare ... este un simbol al harului divin pe care numai Domnul Hristos îl poate da și care curăță, reînviorează și dă putere sufletului, ca apa vie. – *Patriarhi și profeți*, p. 412

Acela în care locuiește Hristos are în el un izvor de har și putere ce nu seacă niciodată. Domnul Isus face plină de bucurie viața tuturor acelor

care-L caută în adevăr și le luminează cărarea. Primită în inimă, iubirea Sa va da naștere la fapte bune pentru viața veșnică. Ea aduce binecuvântări nu numai aceluia în sufletul căruia izvorăște, ci râul de apă vie se va revărsa în cuvinte și fapte de neprihănire spre a-i înviora pe cei însetați din jurul său. – *Patriarhi și profeți*, p. 412

Ai epuizat fântâna? Nu, căci este inepuizabilă. De îndată ce simți nevoia, poți bea din nou și din nou. Fântâna este mereu plină. Și, dacă ai băut o dată din acea fântână, nu vei mai căuta să-ți potolești setea din puțurile crăpate ale acestei lumi, nu vei căuta să vezi cum poți găsi cea mai mare plăcere, distracție, veselie, petrecere. Nu, pentru că tu ai băut din râul care înveselește cetatea lui Dumnezeu. Atunci bucuria ta va fi deplină. – *Our High Calling*, p. 65

Vineri, 8 noiembrie

Studiu suplimentar

Hristos, Lumina lumii, capitolul „În curtea de afară”, p. 621–626.

Ferice de cei ce cred!

Sabat după-amiază, 9 noiembrie

În familia omenească sunt necesare tot felul de talente pentru a forma un întreg desăvârșit, iar biserica lui Hristos este alcătuită din bărbați și femei care aparțin tuturor claselor și categoriilor sociale și au o diversitate de talente. Dumnezeu nu a prevăzut niciodată ca mândria omenească să anuleze rânduiala stabilită prin înțelepciunea Sa, și anume că diferitele categorii de gândire și diferitele talente trebuie să se asocieze și să formeze un întreg. Nicio parte din marea lucrare a lui Dumnezeu să nu fie desconsiderată, indiferent dacă slujitorii Lui sunt dintr-o categorie socială modestă sau înaltă. Într-o măsură mai mică sau mai mare, toți își au partea lor de făcut în răspândirea luminii.

Nimeni nu trebuie să monopolizeze ceva ce le aparține, într-o anumită măsură, tuturor, mari sau mici, bogați sau săraci, învățați sau neînvățați. Nicio rază de lumină să nu fie subevaluată, nicio scânteiere să nu rămână nesuscitată și cu atât mai puțin respinsă, neacordându-i-se creditul cuvenit. Fiecare să-și îndeplinească partea sa pentru adevăr și neprihănire. Interesele diferitelor categorii sociale sunt legate indisolubil. Toți suntem niște fire în marea țesătură a omenirii și, dacă ne reținem simpatia unii față de alții, vom pierde. Este imposibil ca în biserică să fie menținută o influență sănătoasă dacă nu există interes și simpatie reciprocă. – *Slujitorii Evangheliei*, p. 321

Dumnezeu a rânduit ca oameni cu diferite temperamente să se asocieze unii cu alții. Când acesta este cazul, fiecare membru al comunității ar trebui să privească cu sfințenie sentimentele celorlalți și să le respecte drepturile. În felul acesta, vor fi cultivate considerația și toleranța reciprocă, prejudecățile vor fi atenuate și punctele aspre ale caracterului vor fi netezite. Armonia poate fi astfel asigurată, iar alăturarea temperamentelor variate poate fi un beneficiu pentru fiecare. – *Signs of the Times*, September 9, 1886, par. 2

Astăzi, fiecare dintre cei care mărturisesc Numele lui Hristos să își pună în inima lor întrebarea: „Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?” ... Mulți Îl acceptă pe Isus ca pe un punct de credință, dar nu au acea credință mântuitoare în El ca jertfă și Mântuitor. Ei nu își dau seama că Hristos a murit pentru a-i salva de pedeapsa legii pe care au călcat-o, pentru ca ei să poată fi readuși la loialitate față de Dumnezeu. Crezi tu că Hristos, ca înlocuitor al tău, plătește datoria pentru păcatele tale? Totuși, nu pentru a rămâne în păcat, ci pentru a fi mântuit de păcatele tale; ca tu, prin meritele neprihănirii Lui, să fii repus în favoarea lui Dumnezeu. ...

Poți spune că tu crezi în Isus doar atunci când apreciezi costul mântuirii. Poți face această afirmație când simți că Isus a murit pentru tine pe crucea crudă a Calvarului; atunci când ai o credință inteligentă și când înțelegi că moartea Lui face posibil ca tu să termini cu păcatul și să-ți desăvârșești un caracter drept prin harul lui Dumnezeu, care îți este oferit prin răscumpărarea plătită cu sângele lui Hristos. – *The Review and Herald*, July 24, 1888, par. 4, 5

Duminică, 10 noiembrie

Înapoi la Avraam

Avraam ... a înălțat cea mai arzătoare rugăciune, cerând ca, înainte de a muri, să Îl poată vedea pe Mesia. Și L-a văzut pe Hristos. Lui i s-a dat o lumină supranaturală și a recunoscut caracterul divin al lui Hristos. A văzut ziua Lui și s-a bucurat. I s-a dat privilegiul să întrezărească jertfa divină pentru păcat. În propria experiență, el a trăit o exemplificare a acestui sacrificiu, când a primit porunca: „Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac... și adu-l ardere-de-tot” (Geneza 22:2). El l-a pus pe altarul de jertfă pe fiul făgăduinței, fiul în care erau adunate toate nădejdlile lui. Apoi, în timp ce ședea alături de altar, având cuțitul ridicat, gata să asculte de porunca lui Dumnezeu, a auzit din cer un glas, zicând: „Să nu pui mâna pe băiat și să nu-i faci nimic, căci știu acum că te temi de Dumnezeu, întrucât n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru Mine” (Geneza 22:12). Prin această încercare grozavă a trebuit să treacă Avraam, ca să poată ... să-și dea seama de marea iubire a lui Dumnezeu pentru lume – atât de mare, încât, pentru a o ridica din degradarea ei, a dat pe unicul Său Fiu la cea mai rușinoasă moarte. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 468

„«Tatăl vostru Avraam a săltat de bucurie că o să vadă ziua Mea, a văzut-o și s-a bucurat.» Atunci iudeii i-au spus: «N-ai nici cincizeci de ani

și ai văzut pe Avraam?» Isus le-a zis: «Adevărat, adevărat vă spun că, mai înainte ca să se nască Avraam, Eu sunt.»»

Aici Hristos le arată că, deși ar putea socoti viața Sa ca fiind mai mică de cincizeci de ani, totuși viața Sa divină nu putea fi socotită prin calcule omenești. Existența lui Hristos înainte de întruparea Sa nu se măsoară prin cifre.

„Înainte ca să se nască Avraam, Eu sunt.” Hristos este Fiul lui Dumnezeu preexistent, existent prin Sine Însuși. Mesajul pe care i l-a dat lui Moise să-l transmită copiilor lui Israel a fost: „Așa să le spui copiilor lui Israel: «Cel se Se numește EU SUNT m-a trimis la voi»”. – *Lift Him Up*, p. 17

Răspлата nu este dată pe temeiul faptelor, pentru ca niciun om să nu se îngâmfe, ci este oferită în totalitate prin har. „Ce vom zice dar că a căpătat, prin puterea lui, strămoșul nostru Avraam? Dacă Avraam a fost socotit neprihănit prin fapte, are cu ce să se laude, dar nu înaintea lui Dumnezeu. Căci ce zice Scriptura? «Avraam a crezut pe Dumnezeu și aceasta i s-a socotit ca neprihănire.» Însă, celui ce lucrează, plata cuvenită lui i se socotește nu ca un har, ci ca ceva datorat; pe când celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el îi este socotită ca neprihănire” (Romani 4:1-5). Prin urmare, nu există nicio posibilitate ca vreun om să se înalțe mai presus de altul sau să fie invidios. Nimeni nu este mai privilegiat decât ceilalți și nimeni nu poate pretinde că are dreptul la răsplată. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 401

Luni, 11 noiembrie

Mărturia Mariei

Mi-a fost arătată vremea în care Isus a luat Cina de Paște cu ucenicii Săi. Satana îl înșelase pe Iuda și îl făcuse să creadă că era unul dintre ucenicii credincioși ai lui Hristos, dar inima lui fusese întotdeauna firească. Văzuse lucrările mărețe ale lui Isus, fusese cu El în lucrarea Sa și cedase înaintea mărturiilor copleșitoare care dovedeau că El era Mesia, dar Iuda era închis ca fire și lacom – îi plăceau banii. A protestat cu mânie împotriva folosirii mirului scump turnat asupra lui Isus. Maria Îl iubea pe Domnul ei. El îi iertase păcatele, care erau multe, și îl înviase din morți pe preaiubitul ei frate, iar ea simțea că nimic nu ar fi fost prea scump pentru a-I fi oferit lui Isus. Cu cât era mai scump mirul, cu atât își putea exprima mai bine recunoștința față de Mântuitorul ei, consacându-i-L. ...

Această faptă de dărnicie din partea Mariei era o muștrare tăioasă la adresa firii lui Iacome. Calea a fost pregătită pentru ca ispita lui Satana să găsească o primire nestingherită în inima lui Iuda. – *Scrieri timpurii*, p. 165

Cu mari sacrificii personale, [Maria] cumpărase un vas de alabastru „cu mir de nard de mare preț”, cu care să-I ungă corpul. Dar acum, mulți spuneau că în curând El avea să fie încoronat ca rege. Durerea ei s-a preschimbat în bucurie și era nerăbdătoare să fie ea cea dintâi care să dea onoare Domnului ei. Spărgând vasul cu mir, ea a vărsat conținutul pe capul și picioarele lui Isus, apoi a îngenuncheat plângând, a umezit picioarele Lui cu lacrimile ei și le-a șters cu părul ei lung și despletit. ...

Maria nu cunoștea deplina însemnătate a faptei ei de iubire. Ea nu putea să le răspundă acuzatorilor ei. Nu putea să explice pentru ce alesese împrejurarea aceasta pentru a-L unge pe Isus. Duhul Sfânt făcuse planul și ea ascultase de îndemnul Lui. Inspirația nu se pleacă să dea lămuriri. Ca o prezentă nevăzută, vorbește minții și sufletului și mișcă inima la lucru. Ea se explică singură.

Hristos i-a explicat Mariei însemnătatea faptei ei și, prin aceasta, i-a dat mai mult decât primise. „Mi-a uns trupul mai dinainte”, a zis El, „pentru îngropare”. După cum vasul de alabastru fusese spart și umpluse întreaga casă cu parfumul lui, tot așa și Hristos avea să moară, trupul Său avea să fie zdrobit, dar urma să învie din mormânt și parfumul vieții Sale să umple tot pământul. Hristos „ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi, ca un prinos și ca o jertfă de bun miros lui Dumnezeu” (Efeseni 5:2). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 558, 560

[Dumnezeu] știe întotdeauna mai bine decât noi, exact ce este necesar pentru binele copiilor Săi și ne conduce așa cum am alege să fim conduși dacă ne-am putea cunoaște propriile inimi și ne-am vedea nevoile și pericolele, așa cum vede Dumnezeu. ... Dacă ne vom încrede în El și Îi vom încredința căile noastre, El ne va îndrepta pașii chiar pe calea care ne va duce la obținerea biruinței asupra oricărei pasiuni rele și asupra oricărei trăsături de caracter care este diferită de caracterul Modelului nostru divin. – *Signs of the Times*, May 25, 1888, par. 9

Marți, 12 noiembrie

Mărturia involuntară a lui Pilat

Pilat a fost convins de la început că Isus nu era un om de rând. Credea că are un caracter excepțional și că era cu totul nevinovat de acuzațiile aduse împotriva Lui. Îngerii care erau martori la această scenă au văzut convingerea guvernatorului roman și, pentru a-l salva de la angajarea în actul îngrozitor de a-L da pe Hristos să fie răstignit, a fost trimis la soția lui Pilat un înger și a informat-o printr-un vis că Acela pe care-L judeca soțul ei era Fiul lui Dumnezeu și că suferea pe nedrept. Ea i-a trimis de îndată o înștiințare lui Pilat, mărturisindu-i că a suferit mult într-un vis din pricina lui Isus și l-a avertizat să nu aibă nimic de-a face cu acel Om sfânt. Solul, făcându-și drum grăbit prin mulțime, a pus scrisoarea în mâinile lui Pilat. Citind-o, el a început să tremure, s-a îngălbenit la față și s-a hotărât dintr-odată să nu aibă nimic de-a face cu condamnarea la moarte a lui Hristos. Dacă iudeii doreau sângele lui Isus, el nu avea să-și folosească autoritatea pentru acest lucru, ci să facă eforturi pentru a-L salva. – *Scrieri timpurii*, p. 173

„Când a văzut Pilat că n-ajunge la nimic, ci că se face mai multă zarvă, a luat apă, și-a spălat mâinile înaintea norodului și a zis: «Eu sunt nevinovat de sângele neprihănitului acestuia. Treaba voastră.»” Plin de teamă și condamnându-se singur, Pilat a privit la Mântuitorul. Dintre toate fețele acelea ce priveau în sus, numai El era netulburat. În jurul capului Său părea că strălucește o lumină blândă. Pilat spuse în inima sa: „El este Dumnezeu.” Întorcându-se spre mulțime, Pilat declară că este nevinovat de sângele Său. „Luați-L și răstigniți-L. Dar rețineți, voi, preoți și conducători, eu am declarat că El este un om drept. Fie ca Acela despre care spune că este Tatăl Său să vă judece pe voi și pe mine pentru cele întâmplate astăzi.” Apoi Îi spuse Domnului Isus: „Iartă-mă pentru fapta aceasta. Nu Te pot salva.” Și, după ce a pus să-L bată pe Isus din nou cu nuiiele, L-a dat să fie răstignit. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 738

Pilat a scris apoi o inscripție în evreiește, grecește și latinește și a așezat-o pe cruce, deasupra capului Domnului Hristos: „Isus din Nazaret, Împăratul iudeilor”. ...

Preoții ... i-au cerut lui Pilat să schimbe inscripția. Ei au spus: „Nu scrie: «Împăratul iudeilor», ci scrie că El a zis: «Eu sunt Împăratul iudeilor.»” Pilat însă era supărat pe sine pentru slăbiciunea de care dăduse dovadă și în mod categoric își manifestă disprețul față de preoții

și conducătorii pizmași și vicleni. El le răspunse rece: „Ce am scris, am scris.”

O putere mai mare decât Pilat sau decât iudeii a îndrumat așezarea acelei inscripții deasupra capului Domnului Hristos. Era în planul lui Dumnezeu ca ea să îndemne la cugetare și la cercetarea Scripturii. Locul unde a fost crucificat Domnul Hristos era aproape de oraș. Mii de oameni din toate țările se aflau atunci la Ierusalim, iar inscripția care Îl declara pe Isus din Nazaret ca Mesia avea să fie cunoscută de toți. Ea era un adevăr viu, transmis de o mână pe care Dumnezeu o îndrumase. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 745

Miercuri, 13 noiembrie

Mărturia lui Toma

Când Isus i-a întâlnit prima dată pe ucenicii Săi în odaia de sus, Toma nu era cu ei. El a auzit cum ceilalți povesteau lucrurile acestea și a primit destule dovezi că Isus înviase, dar întunericul și necredința îi umpluseră inima. Cu cât îi auzea pe ucenici povestind mai mult despre descoperirile minunate ale Mântuitorului înviat, cu atât el se adâncea într-o și mai grozavă disperare. Dacă Isus a înviat cu adevărat dintre morți, nu mai putea să fie nicio nădejde cu privire la o reală împărăție pământească. Afară de aceasta, vanitatea lui era rănită când se gândea că Învățătorul li Se arătase tuturor ucenicilor, numai lui nu. Era hotărât să nu creadă și, timp de o săptămână întreagă, s-a frământat, iar nefericirea lui i se părea cu atât mai întunecată cu cât vedea nădejdea și credința fraților lui. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 806

Mântuitorul nostru nu are cuvinte de laudă mai mult decât a avut pentru necredinciosul Toma, care s-a lăudat că nu va crede pe baza dovezii pe care ucenicii o repetau și o confirmau, că Hristos înviase într-adevăr și li Se arătase. Toma a spus: „Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuieilor... și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede.” Domnul Hristos i-a dat lui Toma dovada pe care acesta a cerut-o, dar l-a muștrat, spunând: „Nu fi necredincios, ci credincios.” Toma s-a lăsat convins. Isus i-a spus: „Pentru că M-ai văzut, ai crezut. Ferice de cei ce n-au văzut și au crezut.” – *Mărturii*, vol. 2, p. 696

Mulți dintre cei îndoielnici se scuză zicând că, dacă ar avea dovada pe care a avut-o Toma de la prietenii lui, ar crede. Nu-și dau seama că au nu numai dovada aceea, ci mult mai mult. Mulți dintre aceia care, la

fel ca Toma, așteaptă să fie dat la o parte orice motiv de îndoială nu vor ajunge niciodată la așa ceva. Încetul cu încetul, ei se întăresc în necredința lor. Aceia care caută să privească partea întunecată, să cârtească și să se plângă nu știu ce fac. Ei seamănă sămânța îndoielii și vor avea de adunat roadele îndoielii. În vremuri când credința și neîncrederea vor fi indispensabile, mulți vor vedea că sunt lipsiți de puterea de a nădăjdui și a crede.

În felul în care l-a tratat pe Toma, Isus le-a dat urmașilor Lui o învățătură. Exemplul Lui ne arată cum trebuie să-i tratăm pe aceia a căror credință este slabă și care scot mereu în evidență îndoielile lor. Isus nu l-a copleșit pe Toma cu mustărări, nici nu S-a luat la ceartă cu el. El S-a descoperit celui îndoielnic. Toma fusese destul de nechibzuit când și-a impus condițiile pentru a crede, dar Isus, în generoasa Lui iubire și considerație, a sfărâmat toate barierele. Rareori poate necredința să fie biruită prin discuții contradictorii. Ea îmbracă mai degrabă forma unei autoapărări, găsind totdeauna sprijin și noi scuze. Dar faceți ca Isus, în iubirea și îndurarea Lui, să fie descoperit ca Mântuitor răstignit și, din multe guri, în vremuri potrivnice, se va auzi recunoașterea dată de Toma: „Domnul meu și Dumnezeu meu.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 807, 808

Joi, 14 noiembrie

Mărturia noastră despre Isus

Contemplând soarta orașului pe care îl iubea, sufletul lui Isus tânjea după copilul grijii Sale. Dragostea neîmpărtășită a frânt inima Fiului lui Dumnezeu. Mulțimea nu înțelegea durerea care apăsa asupra spiritului Celui căruia i se închina. Oamenii l-au văzut lacrimile și l-au auzit gemelele ... dar nu puteau înțelege de ce plângea El privind Ierusalimul. Între timp, conducătorilor li s-a spus că Isus Se apropie de oraș, însoțit de o mare mulțime de oameni. Tremurând de frică, ei ies să-L întâmpine, sperând să împrăstie mulțimea prin autoritatea lor. Când procesiunea e gata să coboare de pe Muntele Măslinilor, este întâmpinată de conducători. Ei întreabă cine și care este cauza acestei bucurii tumultuoase. În timp ce ei, cu multă autoritate, își repetă întrebarea: „Cine este Acesta?” ucenicii răspund la această întrebare plini de duhul inspirației, făcându-se auziți deasupra zgomotului mulțimii. În cuvinte elocvente, ei repetă profețiile despre Hristos: Adam vă va spune: „El este sămânța femeii care trebuia să sfărâme capul șarpelui.” Avraam va spune: „Este Melhisedec, Împăratul Salemului, Împăratul păcii.” Iacov vă va spune: „El este Șilo din seminția

lui Iuda.” ... Daniel va spune: „El este Mesia.” Osea va mărturisi: „El este Domnul oștirilor; Numele Lui este Domnul.” Ioan Botezătorul va vesti: „El este Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii.” Marele Iehova a proclamat de pe tronul Lui: „Acesta este Fiul Meu preaiubit.” Noi, ucenicii Lui, declarăm: „Acesta este Isus, Mesia, Domnul vieții, Răscumpărătorul lumii.” – *The Spirit of Prophecy*, vol. 2, p. 395

În Cuvântul lui Dumnezeu, avem revelate marile principii ale mântuirii pentru bunăstarea noastră veșnică, iar sufletele noastre ar trebui să fie îmbibate cu iubirea lui Dumnezeu. Ar trebui să fim gata să rostim laudele Lui. Hristos ar trebui să rămână în inimile noastre prin credință, ca să putem învăța de la El și să fim împreună-lucrători cu El. Cu ajutorul lui Dumnezeu, noi ar trebui să mergem împreună, hotărâți să dăm mărturie despre slava Lui prin tot ce facem în fiecare moment al vieții noastre. – *The Review and Herald*, October 22, 1889, par. 10

Avem o lucrare mai importantă de făcut, lucrarea de a asculta de Hristos și de a da mărturie despre El. El le-a spus ucenicilor: „Și voi, de asemenea, veți mărturisi, pentru că ați fost cu Mine de la început.” Ucenicii urmau să fie onorați prin faptul că aveau să dea mărturie despre misiunea lui Hristos. Ei fuseseră cu El în mod constant și dobândiseră cunoștințele cele mai valoroase pe care să le împărtășească și altora. Noi nu putem fi cu Hristos în persoană, așa cum au fost primii Săi ucenici, dar El a trimis Duhul Sfânt să ne călăuzească în tot adevărul și, prin această putere, și noi putem da mărturie pentru Cel ce ne-a salvat. – *The Gospel Herald*, August 1, 1900, par. 2

Vineri, 15 noiembrie

Studiu suplimentar

Hristos, Lumina lumii, cap. „În sala de judecată a lui Pilat”, p. 723–740;
Astăzi cu Dumnezeu, „Adevărul va triumfa”, p. 195 (5 iulie).

Împlinirea profețiilor din Vechiul Testament

Sabat după-amiază, 16 noiembrie

Fiul lui Dumnezeu a venit în lume ca să refacă lumea. El era Calea, Adevărul și Viața. Fiecare cuvânt pe care l-a rostit era duh și viață. El a vorbit cu autoritate, conștient de puterea Lui de a aduce binecuvântare omenirii și de a-i elibera pe cei ținuți de Satana în lanțurile robiei; de asemenea, El știa că, prin prezența Sa, îi putea aduce lumii deplinătatea bucuriei. El dorea să-l ajute pe fiecare membru asuprit și suferind al familiei umane și să arate că lucrarea Lui era aceea de a binecuvânta, nu de a condamna. – *Lift Him Up*, p. 37

Hristos Și-a însușit în mod clar dreptul la autoritate și loialitate. „Voi Mă numiți «Învățătorul și Domnul» și bine ziceți, căci sunt”, a spus El. „Unul singur este Dascălul vostru, Hristosul.” Astfel, El a păstrat demnitatea care aparținea Numelui Său și autoritatea și puterea pe care le avea în ceruri.

Au fost ocazii când El a vorbit cu demnitatea propriei măreții adevărate. „Cine are urechi de auzit”, a spus El, „să audă”. În aceste cuvinte, El doar repeta porunca lui Dumnezeu, când, din gloria Sa minunată, Cel Infinit declarase: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea; de El să ascultați.” Stând în mijlocul fariseilor încruntați, care căutau să-și facă simțită propria importanță, Hristos nu a ezitat să Se compare cu cei mai distinși oameni reprezentativi care au umblat pe pământ și să pretindă preeminența peste toți. – *Lift Him Up*, p. 37

Venind să locuiască aici, cu noi, Isus avea să-L descopere pe Dumnezeu atât oamenilor, cât și îngerilor. El era Cuvântul lui Dumnezeu, gândul lui Dumnezeu făcut să se audă. În rugăciunea pentru ucenicii Săi, El spunea:

„Le-am făcut cunoscut Numele Tău” – „plin de îndurare și milostiv, îndelung răbdător, plin de bunătate și adevăr” – „ca iubirea cu care M-ai iubit Tu să fie în ei și Eu în ei”. Dar descoperirea aceasta n-a fost dată numai copiilor Săi de pe pământ. Mica noastră lume este cartea de studiu a universului. Scopul minunat al harului lui Dumnezeu, taina iubirii răscumpărătoare, constituie subiectul pe care îngerii doresc să-l adâncească și care va fi studiul lor de-a lungul veacurilor nesfârșite. Atât cei răscumpărați, cât și ființele necăzute vor descoperi în crucea lui Hristos știința și cântecul lor. Se va vedea că slava ce strălucește pe fața lui Isus este slava iubirii care se jertfește pe sine. În lumina de la Calvar se va vedea că legea iubirii care renunță la sine este legea vieții pentru pământ și pentru cer, că iubirea care „nu caută folosul său” își are izvorul în inima lui Dumnezeu și că în Cel blând și smerit se manifestă caracterul Aceluia care locuiește în lumina de care niciun om nu se poate apropia. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 19.

Duminică, 17 noiembrie

Semne, fapte și minuni

Scripturile arată clar relația dintre Dumnezeu și Hristos și scot în evidență la fel de clar personalitatea și individualitatea fiecăruia.

„După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor și prin care a făcut și veacurile. El, care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui și care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui, a făcut curățirea păcatelor și a șezut la dreapta Măririi, în locurile preaînalte, ajungând cu atât mai presus de îngeri, cu cât a moștenit un Nume mult mai minunat decât al lor. Căci căruia dintre îngeri a zis El vreodată: «Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut»? Și iarăși: «Eu Îi voi fi Tată și El Îmi va fi Fiu»? (Evrei 1:1-5). – *Mărturii*, vol. 8, p. 268

Dumnezeu este Tatăl lui Hristos. Hristos este Fiul lui Dumnezeu. Lui Hristos I s-a dat o poziție înălțată. El a fost făcut egal cu Tatăl. Toate planurile lui Dumnezeu Îi sunt descoperite Fiului Său. Isus le-a spus iudeilor: „Tatăl Meu lucrează până acum și Eu, de asemenea, lucrez. ... Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai. Căci Tatăl iubește pe Fiul și-I arată tot ce face și-I va arăta lucrări mai mari decât acestea, ca voi să vă minunați” (Ioan 5:17-20).

Aici este arătată din nou personalitatea Tatălui și cea a Fiului, arătându-se unitatea care există între Ei. – *Mărturii*, vol. 8, p. 268, 269

Dumnezeu nu anulează legile Sale și nici nu lucrează împotriva lor, ci El le folosește continuu ca instrumente ale Sale. Natura mărturisește despre o inteligență, o prezență, o energie activă, care lucrează în și prin legile ei. În natură se vedește continua lucrare a Tatălui și a Fiului. Hristos spune: „Tatăl Meu lucrează până acum; și Eu de asemenea lucrez” (Ioan 5:17).

Leviții, în imnul lor care ne este redat de Neemia, cântă: „Tu, Doamne, numai Tu ai făcut cerurile, cerurile cerurilor și toată oștirea lor, și pământul cu tot ce este pe el... Tu dai viață tuturor” (Neemia 9:6). Cu privire la lumea aceasta a noastră, lucrarea creației lui Dumnezeu este completă. Căci „lucrările Lui fuseseră isprăvite încă de la întemeierea lumii” (Evrei 4:3). Dar puterea, energia Sa, este încă exercitată în menținerea lucrărilor creației Sale. Inima bate și respirația își urmează cursul nu pentru că mecanismul care a fost pus odată în mișcare continuă să acționeze prin propria sa energie, ci fiecare respirație și fiecare pulsație a inimii sunt o dovadă a grijii Aceluia în care „avem viața, mișcarea și ființa” (Faptele 17:28). – *Patriarhi și profeți*, p. 114, 115

Luni, 18 noiembrie

Autoritatea Scripturii

Domnul Hristos a fost Acela care i-a vorbit poporului Său prin profeți. Apostolul Petru, scriind bisericii creștine, spune că profeții „care au prorocit despre harul care vă era păstrat vouă au făcut din mântuirea aceasta ținta cercetărilor și căutării lor stăruitoare. Ei cercetau să vadă ce vreme și ce împrejurări avea în vedere Duhul lui Hristos care era în ei când vestea mai dinainte patimile lui Hristos și slava de care aveau să fie urmate” (1 Petru 1:10,11). Vocea lui Hristos este cea care ne vorbește prin Vechiul Testament. „Mărturia lui Hristos este Duhul prorociei” (Apocalipsa 19:10).

În învățăturile pe care le dădea pe când Se afla personal în mijlocul oamenilor, Domnul Isus îndrepta mințile oamenilor către Vechiul Testament. El le spunea iudeilor: „Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine” (Ioan 5:39). Pe vremea aceea, cărțile Vechiului Testament erau singura parte existentă a Bibliei. Și Fiul lui Dumnezeu a mai declarat: „Au pe Moise și pe profeți; să asculte de ei.” Și a adăugat: „Dacă nu ascultă pe

Moise și pe proroci, nu vor crede nici chiar dacă ar învia cineva din morți” (Luca 16:29,31). *Patriarhi și profeți*, p. 366, 367

Isus S-a sprijinit pe înțelepciunea și tăria Tatălui Său ceresc. ... Arătând spre pilda pe care El Însuși ne-o dă, ne spune: „Cine dintre voi se teme de Domnul să asculte glasul Robului Său! Cine umblă în întuneric și n-are lumină să se încreadă în Numele Domnului și să se bizuie pe Dumnezeuul lui!” (Isaia 50:7-10).

„Vine stăpânitorul lumii acesteia”, a spus Isus. „El n-are nimic în Mine” (Ioan 14:30). În El nu se găsea nimic care să răspundă la amăgirile lui Satana. El nu S-a lăsat ademenit de păcat. Nici chiar printr-un gând nu S-a supus ispitei. Așa poate să fie și cu noi. Natura omenească a lui Hristos era unită cu cea dumnezeiască; El era pregătit de luptă prin locuirea lăuntrică a Duhului Sfânt. Iar El a venit să ne facă părtași de natura Lui dumnezeiască. Câtă vreme suntem legați de El prin credință, păcatul nu mai are putere asupra noastră. ...

Și Hristos ne-a arătat cum se ajunge aici. Prin ce mijloc a biruit El în lupta cu Satana? Prin Cuvântul lui Dumnezeu. El n-a putut să Se împotrivescă ispitei decât prin Cuvânt. „Stă scris”, a spus El. Nouă ne-au fost date „făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin pofte” (2 Petru 1:4). Fiecare făgăduință din Cuvântul lui Dumnezeu ne aparține. Noi trebuie să trăim „prin orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu”. Când sunteți atacați de ispite, nu priviți la împrejurări sau la slăbiciunile voastre, ci la puterea Cuvântului. Toată puterea vi se dă vouă. „Strâng Cuvântul Tău în inima mea”, zice psalmistul, „ca să nu păcătuiesc împotriva Ta!” „După cuvântul buzelor Tale, mă feresc de calea celor asupritori” (Psalmii 119:11; 17:4). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 123

Marti, 19 noiembrie

Profeții mesianice din Vechiul Testament (I)

Ioan Botezătorul a fost chemat de Dumnezeu ca sol al Său pentru a pregăti calea Domnului. El trebuia să-i dea lumii o mărturie neșovăitoare, muștrând și denunțând păcatul. Când a vorbit despre misiunea și lucrarea lui, Luca a zis: „Va merge înaintea lui Dumnezeu, în duhul și puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților la copii, și pe cei neascultători, la

umblarea în înțelepciunea celor neprihăniți, ca să gătească Domnului un norod bine pregătit pentru El” (Luca 1:17). ...

Vocea lui Ioan s-a ridicat ca un sunet de trâmbiță. Misiunea lui a fost: „Strigă în gura mare, nu te opri! Înaltă-ți glasul ca o trâmbiță și vestește poporului Meu nelegiuirile lui, casei lui Iacov, păcatele ei!” (Isaia 58:1). El nu avusese nicio pregătire care se primește în vreo școală omenească. Dumnezeu și natura au fost profesorii lui. Totuși, pentru a pregăti calea lui Hristos, era nevoie de cineva suficient de îndrăzneț pentru a-și face auzită vocea, asemenea profeților din vechime, avertizând generația aceea coruptă. – *Solii alese*, cartea 2, p. 147, 148

Dumnezeu trimisese un sol ca să vestească venirea lui Hristos și să atragă atenția poporului iudeu și a lumii către misiunea Sa, pentru ca oamenii să se poată pregăti să-L primească. Personajul minunat vestit de Ioan fusese printre ei peste treizeci de ani, și ei într-adevăr nu L-au recunoscut ca trimis al lui Dumnezeu. Ucenicii au avut remușcări din cauză că îngăduiseră ca necredința timpului să influențeze și părerile lor și să le întunece înțelegerea. Lumina acestei lumi întunecate strălucise prin negură, iar ei nu fuseseră în stare să înțeleagă de unde veneau aceste raze. Se întrebau pentru ce se purtasera în așa fel, încât Hristos să fie nevoit să-i mustre. Repetau adesea discuțiile pe care le avuseseră cu El și își ziceau: „De ce am îngăduit noi ca ideile pământești și opoziția preoților și rabinilor să ne încurce mintea, așa încât nu am înțeles că Unul mai mare decât Moise era între noi și Cineva mai înțelept decât Solomon ne învăța?” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 508

Deasupra mormântului strălucea o lumină, dar trupul lui Isus nu era acolo. Pe când zăboveau prin jurul mormântului, deodată au văzut că nu erau singure. Un tinerel îmbrăcat în veșminte strălucitoare stătea lângă mormânt. Era îngerul care îndepărtase piatra. ... „Pentru ce căutați între cei morți pe Cel ce este viu? Nu este aici, ci a înviat. Aduceți-vă aminte ce v-a spus pe când era încă în Galileea, când zicea că Fiul omului trebuie să fie dat în mâinile păcătoșilor, să fie răstignit și a treia zi să învie!”

A înviat! A înviat! Femeile rosteau mereu aceste cuvinte. Acum nu mai era nevoie de miruri de uns. Mântuitorul este viu, nu este mort. Ele își amintesc acum de cuvintele Lui când, vorbind despre moartea Sa, zicea că va învia. Ce zi a fost aceasta pentru omenire! Repede, femeile au plecat de la mormânt, „cu frică și cu mare bucurie, și au alergat să dea de veste ucenicilor Lui”. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 788, 789

Miercuri, 20 noiembrie

Profeții mesianice din Vechiul Testament (II)

„Saltă de veselie, fiica Sionului! Strigă de bucurie, fiica Ierusalimului! Iată că Împăratul tău vine la tine; El este neprihănit și biruitor, smerit și călare pe un măgar, pe un mânz, pe mânzul unei măgărițe” (Zaharia 9:9).

Cu cinci sute de ani înainte de nașterea lui Hristos, profetul Zaharia a prevestit prin cuvintele de mai sus venirea Împăratului lui Israel. Profeția aceasta urma să se împlinească acum. Acela care atâta vreme refuzase onorurile regale venea acum la Ierusalim, ca moștenitor făgăduit al tronului lui David.

În ziua întâi a săptămânii, Și-a făcut intrarea triumfală în Ierusalim. Mulțimile care alergaseră să-L vadă la Betania Îl însoțeau acum, doritoare să fie martore la primirea Lui. Mulți oameni erau pe drum către oraș, pentru a serba acolo Paștele, și aceștia s-au alăturat mulțimii care Îl însoțea pe Isus. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 569

Preoții și negustorii au fugit dinaintea Lui, luând cu ei și vitele.

În drumul lor, au întâlnit o mulțime de oameni care veneau cu bolnavii lor și întrebau de marele Vindecător ... doritori să ajungă la Acela care era unica lor speranță. ... Din nou s-a umplut curtea templului de bolnavi și muribunzi, din nou Isus i-a ajutat. ...

Revenind încet la templu, preoții și conducătorii au auzit glasurile bărbaților, femeilor și copiilor care Îl lăudau pe Dumnezeu. Odată intrați, au rămas uimiți de privescerea minunată. Ei au văzut că bolnavii erau vindecați, orbii căpătau vedere, surzii auzeau și ologii săreau de bucurie. ... Mai ales copiii îi întreceau pe toți în voie bună. ... Acum, cu glasuri voioase, Îi aduceau cinste. Repetau osanalele din ziua trecută și fluturau biruitori ramuri de finic înaintea Mântuitorului. Templul suna și răsuna de strigătele lor: „Binecuvântat este cel ce vine în Numele Domnului!” (Psalmii 118:26). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 591, 592

Când adevărul devine un principiu dăinuitor în viață, sufletul este născut „din nou nu dintr-o sămânță care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac”. Această naștere din nou este rezultatul primirii lui Hristos ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu. Când, prin Duhul Sfânt, adevărurile divine se întipăresc în inimă, atunci iau naștere noi concepții, iar puterile până aici adormite sunt trezite ca să conlucreze cu Dumnezeu.

Așa a fost cu Petru și cu ceilalți ucenici. ... Cuvântul a dat mărturie prin ei, oameni aleși de El, și ei au vestit adevărul cel puternic: „Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr” (Ioan 1:14).

Apostolul i-a îndemnat pe credincioși să cerceteze Scripturile, ca printr-o cuvenită înțelegere a lor să-și poată face lucrarea sigură pentru veșnicie. Petru a înțeles că, în experiența fiecărui suflet care, în cele din urmă, va fi biruitor, vor fi momente de nedumerire și încercare; dar el mai știa că o înțelegere a Scripturilor îl va face în stare pe cel ispitit să își amintească de făgăduințele care îi vor mângâia inima și îi vor întări credința în Cel Atotputernic. – *Faptele apostolilor*, p. 520, 521

Joi, 21 noiembrie

„Voi sunteți de jos”

Isus a fost urmărit peste tot pe unde mergea în timpul slujirii Sale. Preoții și conducătorii erau pe urmele Lui. Ei au dat o falsă interpretare misiunii și lucrării Sale. El a venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit. Îngerii au urmărit conflictul la fiecare pas. Au văzut spiritul și lucrarea dușmanului. Ei priveau cu uimire la planurile lui Satana împotriva divinului Fiu al lui Dumnezeu. Ei au văzut că cel care fusese doar al doilea după Isus în putere și slavă a căzut atât de jos încât îi putea determina pe oameni să Îl urmărească pas cu pas pe Hristos din oraș în oraș. Când Hristos a mers în grădina Ghetsimani, vrăjmașul a adus întunericul apăsător asupra sufletului Său. Nici măcar ucenicii Lui nu au vegheat cu El în acel ceas de încercare. Au auzit agonia rugăciunii care venea de pe buzele Lui palide și tremurânde, dar au lăsat curând somnul să-i biruiască și L-au lăsat pe Învățătorul lor suferind să lupte singur cu puterile întunericului. – *Signs of the Times*, November 25, 1889, par. 1

Vedem cum oamenii care se pretind neprihăniți pot acționa în spiritul lui Satana pentru a-și duce la îndeplinire scopurile prin invidie, gelozie și fanatism religios. Nu există niciun război între Satana și păcătos, între îngerii căzuți și oamenii căzuți. Și unii, și alții au aceleași atribute, sunt răi prin apostazie și păcat. ...

Făgăduința dată în Eden se referă în mod special la Hristos și la toți cei care Îl primesc și Îl mărturisesc ca fiind Unicul Fiu al lui Dumnezeu. Hristos S-a angajat să intervină în conflictul cu prințul și puterea întunericului și să zdrobească capul șarpelui. Toți cei care sunt fiii și fiicele lui Dumnezeu sunt aleșii Săi, soldații Săi, pentru a lupta împotriva domnilor și a puterilor, împotriva conducătorilor întunericului acestei lumi,

împotriva duhurilor răutății din locurile înalte. Este un conflict neobosit care nu se va sfârși decât când Hristos va veni a doua oară. – *Hristos biruitorul*, p. 280 (30 septembrie)

Ca unii care declarăm că suntem urmași ai lui Hristos, avem multe de învățat. Există o răceală ca de gheață, o rezervă ca aceea a fariseilor, care trebuie dărâmată. ... La fel ca fariseii, [ei] doresc să fie dictatori, profesori. Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său pentru a-i oferi poporului Său o mai bună cunoaștere a adevărului, pentru a-i arăta calea cea mai bună de a-și ajuta semenii. Dar fariseii au refuzat să primească învățătura divină. Ei considerau că Hristos era prea liberal. Căile Lui nu se potriveau cu ale lor și, în loc să caute să vină în armonie cu Hristos, ei au căutat să-L aducă pe Hristos în armonie cu ei. ... Pentru a-și îndeplini propriile scopuri, ei s-au împotrivit lui Hristos și astfel au adus întuneric asupra lor.

Cei cărora Dumnezeu le-a încredințat adevărul Său trebuie să aibă același spirit binevoitor pe care l-a manifestat Domnul Hristos. Ei trebuie să adopte aceleași planuri vaste de acțiune. Să aibă o atitudine plină de bunătate și de generozitate față de cei săraci și să fie conștienți într-o măsură deosebită de faptul că sunt ispravnici ai lui Dumnezeu. Ei trebuie să considere că nimic din ce au – bunuri materiale, capacități intelectuale și putere spirituală – nu le aparține, ci doar le-a fost încredințat în vederea progresului lucrării lui Hristos pe pământ. Asemenea Domnului Hristos, să nu evite societatea semenilor lor, ci să o caute cu scopul de a le oferi și altora binecuvântările cerești pe care ei le-au primit de la Dumnezeu. – *Slujitorii Evangheliei*, p. 319, 320

Vineri, 22 noiembrie

Studiu suplimentar

Asemenea lui Hristos, „Isus ne-a arătat cum să trăim”, p. 340 (22 noiembrie).

Izvorul de viață

Sabat după-amiază, 23 noiembrie

Învățătorii poporului Israel nu semănau sămânța Cuvântului lui Dumnezeu. Lucrarea lui Hristos, în calitate de Învățător al adevărului, era într-un contrast izbitor cu lucrarea rabinilor din timpul Său. Ei erau preocupați de tradiții, de teorii și de raționamente omenеști și adesea așezau comentariile și scrierile învățaților cu privire la Cuvânt în locul Cuvântului însuși. Învățăturile lor nu aveau puterea de a trezi conștiința. Subiectul învățăturilor și al predicilor Domnului Hristos era Cuvântul lui Dumnezeu. Celor care Îi adresau întrebări, El le răspundea simplu și clar: „Stă scris”; „Ce spun Scripturile?”; „Cum citești în Scriptură?” El semăna sămânța ori de câte ori I se oferea ocazia, indiferent dacă acela care Își manifesta interesul era un prieten sau un dușman. Însuși Cuvântul Viu, Cel care este Calea, Adevărul și Viața, i-a îndrumat pe oameni să cerceze Scripturile, declarând: „Ele mărturisesc despre Mine” (Ioan 5:39). Domnul i-a învățat pe ucenicii Săi, începând „de la Moise și de la toți prorocii, și le-a tâlcuit ce era cu privire la El” (Luca 24:27). – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 38

Fiecare cuvânt pe care El îl rostea le părea ascultătorilor ca fiind viața lui Dumnezeu. ...

„Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl. ... Ioan a mărturisit despre El când a strigat: «El este Acela despre care ziceam eu: Cel ce vine după mine este înaintea mea, pentru că era înainte de mine»” (Ioan 1:14,15). Da, El a fost înaintea lui Ioan. Învăluit în stâlpul de nor ziua și în stâlpul de foc noaptea, El i-a condus pe copiii lui Israel prin pustie. „Și noi toți am primit din plinătatea Lui și har după har” (vers. 16). – *The Upward Look*, p. 236

Dumnezeu dorește ca omul să-și folosească facultățile minții, iar studiul Sfințelor Scripturi va întări și înălța mintea celui credincios mai mult decât orice altceva. Cu toate acestea, noi trebuie să ne ferim de a zeifica rațiunea, care, de fapt, este supusă slăbiciunii și neputinței naturii noastre omenești. Dacă dorim ca Scriptura să nu fie ascunsă înțelegerii noastre, așa încât chiar și cele mai clare adevăruri să rămână neînțelese pentru noi, atunci trebuie să dăm pe față simplitatea și credința unui copilăș care este gata să învețe și care întotdeauna dorește ajutorul Duhului Sfânt. Simțământul puterii și al înțelepciunii lui Dumnezeu, precum și al neputinței noastre de a înțelege măreția Lui, să ne inspire umilință și, atunci când deschidem Cuvântul Său, să facem lucrul acesta cu o venerație sfântă, ca și cum am sta în prezența Lui. Atunci când stăm în fața Cuvântului lui Dumnezeu, rațiunea noastră trebuie să recunoască prezența unei autorități superioare, iar inima și mintea noastră trebuie să se plece înaintea marelui EU SUNT.

Sunt multe lucruri care, în aparență, sunt dificile sau neclare dar pe care Dumnezeu le va face simple și pe înțelesul acelor care caută, cu ajutorul Său, să le înțeleagă. Însă fără călăuzirea Duhului Sfânt, noi vom fi mereu predispuși fie să sucim Scripturile, fie să le interpretăm greșit. – *Calea către Hristos*, p. 109, 110

Duminică, 24 noiembrie

În El era viața

Iubirea lui Dumnezeu a fost tema lui Hristos când a vorbit despre misiunea și lucrarea Sa. „Tatăl Mă iubește”, spune El, „pentru că Îmi dau viața ca iarăși să o iau” (Ioan 10:17). Tatăl Meu mă iubește cu o iubire atât de mare, încât Mă iubește cu atât mai mult pentru că Mi-am dat viața pentru a vă răscumpăra. El te iubește și Mă iubește mai mult pentru că Eu te iubesc și Îmi dau viața pentru tine. ... Ucenicii au înțeles mai bine această iubire când l-au văzut pe Mântuitorul lor îndurând rușinea, ocară, îndoiala și trădarea, când au văzut agonia Lui în grădină și moartea Lui pe crucea Calvarului. Este o iubire a cărei profunzime nici cea mai adâncă cercetare nu o poate înțelege. Pe măsură ce ucenicii au înțeles-o, pe măsură ce au început să priceapă compasiunea divină a lui Dumnezeu, ei și-au dat seama că, într-un anume sens, suferințele Fiului erau suferințe ale Tatălui. – *That I May Know Him*, p. 69

Când glasul îngerului puternic s-a auzit la mormântul lui Hristos zicând: „Tatăl Tău Te cheamă”, Mântuitorul a ieșit din mormânt prin viața

care era în Sine Însuși. Acum s-a adeverit ceea ce El spusese mai înainte: „Îmi dau viața, ca iarăși s-o iau. ... Am putere s-o dau și am putere s-o iau iarăși” (Ioan 10:17-18). Acum s-a împlinit profeția pe care El o rostise în fața preoților și a conducătorilor: „Stricați templul acesta, și în trei zile îl voi ridica” (2:19). Deasupra mormântului împrumutat de la Iosif, Hristos proclamase biruitor: „Eu sunt Învierea și Viața!” Cuvinte de felul acesta numai Dumnezeu putea rosti. Toate fapăturile create trăiesc numai prin voința și puterea lui Dumnezeu. Ele sunt dependente de viața lui Dumnezeu. De la serafimul cel mai de sus și până la cea mai neînsemnată ființă însuflețită, toate își primesc viața de la Izvorul vieții. Numai Acela care este una cu Dumnezeu putea să spună: „Am putere să-Mi dau viața și am putere să o iau din nou.” În dumnezeirea Sa, Hristos avea puterea de a rupe legăturile morții. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 785

Toate ființele create trăiesc prin voința și puterea lui Dumnezeu. Ele sunt beneficiare ale vieții Fiului lui Dumnezeu. Oricât de capabile și talentate ar fi, oricât de mare ar fi capacitatea lor, ele sunt alimentate cu viață din Sursa oricărei vieți. El este izvorul, fântâna vieții. ... „Eu am venit”, spune El, ca „să aibă viață, și s-o aibă din belșug” (Ioan 10:10).

Hristos S-a făcut una cu neamul omenesc, pentru ca omul să poată deveni una în spirit și în viață cu El. În virtutea acestei uniri în ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu, viața Lui devine viața lor. El îi spune celui ce se pocăiește: „Eu sunt Învierea și Viața.” – *Fii și fice ale lui Dumnezeu*, p. 237 (18 august)

Luni, 25 noiembrie

Cuvintele vieții veșnice

Când mulți dintre cei ce-L urmau pe Hristos L-au părăsit, iar Mântuitorul i-a întrebat pe cei doisprezece: „Voi nu vreți să vă duceți?” Simon Petru a răspuns: „Doamne, la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice” (Ioan 6:68). Inima lui Hristos s-a umplut de durere văzând pe cineva că îl părăsește, pentru că El știa că singura speranță a omului este credința în Numele Său și în misiunea Sa. Faptul că acei urmași ai Săi L-au părăsit a fost o umilire pentru El. O, cât de puțin știi ființele umane despre durerea care a umplut inima iubirii infinite când au avut loc astfel de lucruri. ...

Ucenicii au putut să spună pe drept: „Doamne, la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice.” Gândiți-vă cine era Hristos! Fiul Celui Preaînalt, totuși un Om al durerii și învățat cu suferința. Am experimentat noi binecuvântarea care vine când ne încredem în El din toată inima

și Îl onorăm dovedindu-ne mereu dragostea și devotamentul față de El? Hristos este înfometat după roade, roade care vor potoli foamea sufletului Său de noi. Dorința Lui este să aducem „multe roade”.

Să ne păstrăm inimile deschise față de iubirea Lui. „Și ce folosește unui om să câștige toată lumea dacă își pierde sufletul?” (Marcu 8:36). O, atunci când vom putea rosti cu deplină înțelegere cuvintele spuse de Petru: „Doamne, la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice”, vor veni asupra noastră binecuvântări minunate. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 189 (29 iunie)

Și dacă Îl iubești pe Isus, vei avea picioarele bine ancorate în urmele pătate de sânge ale Omului de pe Calvar și, în cele din urmă, cei care vor birui vor intra prin porți în cetate și vor avea drept la pomul vieții. Dumnezeu ne-a dat capacitatea de a raționa și vrea să o folosim. El ne-a dat o hartă care ne arată singura cale corectă de a ajunge la viața veșnică. Studiază Scripturile pentru tine însuși. Ascultă ce îți spune glasul adevăratului Păstor și apoi mergi pe calea ascultării smerite și la sfârșit ți se va da darul vieții veșnice. Nu ne putem permite să pierdem viața veșnică. Să ne ajute Dumnezeu să fim împreună cu acei fericiți care stau în jurul marelui tron alb și să cântăm cu ei cântecul mântuirii în împărăția slavei. – *The Review and Herald*, June 10, 1890, par. 13

„După ce a vorbit astfel, Isus a ridicat ochii spre cer și a zis: «Tată, a sosit ceasul! Proslăvește pe Fiul Tău ca și Fiul Tău să Te proslăvească pe Tine, după cum I-ai dat putere peste orice făptură, ca să dea viața veșnică tuturor acelor pe care I i-ai dat Tu. Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.»” Cunoașterea corectă a adevărului, a lui Dumnezeu și a lui Isus Hristos, Răscumpărătorul lumii, îi aduce celui care o primește viața veșnică – viață spirituală în această existență umană și viață veșnică în Împărăția lui Dumnezeu. – *Manuscript Releases*, vol. 6, p. 233

Marți, 26 noiembrie

Credința și nașterea din nou

Omul cel vechi, născut din sânge și din voia firii, nu poate moșteni Împărăția lui Dumnezeu. Trebuie să renunțăm la vechile cărări, la tendințele ereditare, la vechile obiceiuri, căci harul nu se moștenește. Nașterea din nou înseamnă a avea motivații noi, gusturi noi, tendințe noi. Cei care sunt născuți la o viață nouă prin Duhul Sfânt au devenit

părtași naturii divine și, în toate obiceiurile și practicile lor, vor face dovada relației lor cu Hristos. Când cei care pretind că sunt creștini își păstrează toate defectele naturale de caracter și dispoziție, cu ce se deosebesc ei de cei care sunt lumești? Ei nu apreciază adevărul ca pe o putere care sfințește și rafinează. Ei nu sunt născuți din nou. – Comentariile Ellen G. White, în *CBAZȘ*, vol. 6, p. 1101

Dar, în lumea religioasă de azi, sunt mulți care cred că trebuie să lucreze pentru întemeierea Împărăției lui Hristos ca organizație pământească, lumească. Ei doresc să facă din Domnul stăpânitorul regatelor lumii acesteia, conducător în curțile, în taberele și în adunările ei legislative, în palatele și piețele ei. Ei așteaptă ca El să domnească prin prevederi legale, impuse de autoritatea omenească. Deoarece acum Hristos nu este aici în persoană, ei vor căuta să acționeze în locul Lui, pentru a pune în aplicare legile Împărăției Sale. Stabilirea unei asemenea împărății este ceea ce doreau iudeii din zilele lui Hristos. Ei L-ar fi primit pe Isus dacă El ar fi voit să întemeieze o împărăție pământească, să impună ceea ce considerau ei ca fiind legi ale lui Dumnezeu și să-i facă exponenți ai voinței Lui și delegați ai autorității Sale. Dar El a zis: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta” (Ioan 18:36). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 509

În vremea de acum, Cuvântul lui Dumnezeu nu este considerat de încredere. Cuvântul lui Hristos, care trece direct peste dorințele și îngăduințele omenești și condamnă obiceiurile și practicile populare, Cuvântul care S-a făcut trup și a locuit printre noi, este ignorat și disprețuit. Învățăturile și exemplul lui Hristos nu sunt un criteriu pentru viața pretinsului urmaș al lui Hristos. Mulți dintre cei care poartă numele lui Hristos merg în lumina scânteilor propriilor idei, în loc să-L urmeze pe Acela despre care pretind că este Domnul lor. Ei nu au caracterul pe care l-a manifestat Hristos în dragostea Sa curată și sinceră față de Dumnezeu și în dragostea Lui pentru omul căzut. Ei nu Îl iau pe Dumnezeu pe cuvânt și nu își identifică interesele cu Isus Hristos. Ei nu își formează obiceiul de a comunica cu Isus, de a-L lua ca ghid și consilier, ca astfel să învețe cum să trăiască o viață cu adevărat creștină. ...

Urmarea lucrării Duhului Sfânt în interiorul omului se vede în purtarea lui. Viața creștinului este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, iar Dumnezeu îi recunoaște pe cei care sunt ai Lui, declarând: „Voi sunteți martorii Mei.” Ei mărturisesc că puterea divină lucrează asupra inimii lor și le modelează conduita. – *Lift Him Up*, p. 124

Miercuri, 27 noiembrie

Respingerea izvorului de viață

Când Hristos a fost pe acest pământ, oamenii s-au adunat să-L asculte. Cuvintele Sale erau atât de simple și de clare, încât și cei mai neînvințați dintre oameni L-au putut înțelege și cei ce Îl auzeau Îl ascultau parcă vrăjiți. Acest lucru i-a înfuriat pe cărturari și pe farisei. Au fost plini de invidie pentru că oamenii ascultau cu atâta atenție cuvintele acestui nou Învățător. Ei au hotărât să rupă stăpânirea Lui asupra mulțimilor. Ei au început prin a ataca caracterul Său, spunând că El S-a născut în păcat și că scotea demonii cu ajutorul domnului dracilor. Astfel s-au împlinit cuvintele „M-au urât fără temei” (Ioan 15:25; cf. Psalmii 69:4). Conducătorii evrei L-au calomniat și L-au persecutat pe Cel care se deosebește dintre zece mii și a cărui ființă este cu totul minunată. – *The Upward Look*, p. 325

Acesta este un timp în care, pe bună dreptate, poate să fie pusă întrebarea: „Când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?” (Luca 18:8).

Întunericul spiritual a acoperit pământul și o negură mare i-a cuprins pe oameni. În multe biserici există scepticism și necredință în interpretarea Scripturilor. Foarte mulți oameni pun la îndoială veridicitatea și adevărul Scripturilor. Raționamentele omenеști și închipuirile inimii omenеști subminează inspirația Cuvântului lui Dumnezeu, iar lucrurile care ar trebui să fie primite ca fiind sigure sunt învăluite într-un nor al misticismului. Nimic nu este prezentat în propoziții clare și distincte, nimic nu este așezat pe o temelie solidă. Acesta este unul dintre semnele evidente ale zilelor din urmă. – *Solii alese*, cartea 1, p. 15

Caleb și Iosua, singurii dintre cele douăsprezece iscoade care se încrezuseră în cuvântul lui Dumnezeu, când și-au dat seama că aceste relații nefavorabile descurajaseră întreaga tabără, și-au sfâșiat hainele de mâhnire. Ei au încercat să aducă argumente și să-i convingă pe oameni, dar adunarea era plină de furie, dezamăgită și a refuzat să-i asculte. În cele din urmă, Caleb și-a făcut drum până în față și vocea lui clară și răsunătoare a fost auzită peste toată rumoarea mulțimii. El a contrazis rapoartele pline de lașitate ale celorlalte iscoade, care slăbiseră credința și curajul întregului Israel. ... El le-a vorbit despre țara pe care o vizitase. Le-a spus: „Haidem să ne suim și să punem mâna pe țară, căci vom fi biruitori!” Dar, în timp ce el vorbea, iscoadele necredincioase l-au întrerupt

strigând: „Nu putem să ne suim împotriva poporului acestuia, căci este mai tare decât noi.”

Pornind pe o cale greșită, acești bărbați s-au ridicat împotriva lui Dumnezeu, împotriva lui Moise și Aaron, împotriva lui Caleb și Iosua. Fiecare pas făcut în direcția greșită i-a făcut mai hotărâți în planul lor de a descuraja orice încercare de a lua în stăpânire țara Canaanului. Ei au denaturat adevărul, ca să-și atingă scopul ticălos. ...

... Când oamenii aflați în poziții de răspundere își lasă inimile pradă necredinței, nu mai există granițe în înaintarea lor către rău. Foarte puțini își dau seama, atunci când pornesc pe această cale periculoasă, cât de departe îi va conduce Satana. – *Mărturii*, vol. 4, p. 149, 150

Joi, 28 noiembrie

Condamnarea

Primul rege al lui Israel s-a dovedit un eșec, pentru că și-a pus voința lui mai presus de voința lui Dumnezeu. ... Saul a refuzat să pună pe primul loc în viața sa ascultarea de Dumnezeu și purtarea sa să fie guvernată de principiile Cerului. ...

Cei ale căror fapte sunt rele nu vor să vină la lumină, ca nu cumva faptele lor să fie mustrate și adevăratul lor caracter să fie descoperit. Dacă ei continuă pe calea fărâdelegii și se despart cu totul de Răscumpărătorul, vor fi stăpâniți de încăpățănare, de un spirit de răzbunare și vor fi mereu posaci. ... Pe măsură ce s-a împotrivit muștrărilor slujitorului Domnului, Saul a fost luat în stăpânire de acest duh. El L-a sfidat pe Domnul, l-a sfidat pe slujitorul Său, iar vrăjmășia lui față de David a fost urmarea spiritului ucigaș care pune stăpânire pe inima celor care se îndreptățesc pe ei înșiși când li se arată că sunt vinovați. – *Comentariile Ellen G. White*, în *CBAZȘ*, vol. 2, p. 1017

Tema preferată a lui Ioan era iubirea nemărginită a lui Hristos. El credea în Dumnezeu așa cum crede un copil într-un tată bun și milos. El a înțeles caracterul și lucrarea lui Isus și, când îi vedea pe frații săi iudei bâjbâind pe calea lor lipsită de orice rază a Soarelui Dreptății care să le lumineze pașii, dorea să li-L prezinte pe Hristos, Lumina lumii.

Apostolul credincios vedea că orbirea, mândria, superstiția și necunoașterea Scripturilor legaseră sufletul lor cu lanțuri care nu aveau să mai fie rupte niciodată. Prejudecata și ura împotriva lui Hristos, pe care ei le nutriseră cu încăpățănare, aduceau ruină asupra lor ca națiune și distrugau speranțele lor pentru viața veșnică. Dar Ioan stăruia să li-L

prezintă pe Hristos ca fiind singura cale de mântuire. Dovada că Isus din Nazaret era Mesia era atât de clară, încât Ioan a declarat că nimeni nu trebuie să umezească în întunericul rătăcirii când este dată o astfel de lumină. – *Sfințirea vieții*, p. 62, 63

Când a intrat în pustie, Isus era înconjurat de slava Tatălui. Absorbit în comuniunea cu Dumnezeu, a fost înălțat mai presus de slăbiciunile omenești. Dar slava s-a îndepărtat și El a fost lăsat singur să lupte cu ispita. Ea înainta din toate părțile. Natura Sa omenească se cutremura în fața luptei care Îl aștepta. Timp de patruzeci de zile, El postise și Se rugase. Slab și sfârșit de puteri din cauza foamei, obosit și hărțuit de gânduri Acum era o ocazie pentru Satana. Acum, credea el, va putea să-L biruiască pe Hristos. ...

... Deși l-a recunoscut de la început pe Satana, Isus nu S-a lăsat provocat de el. Întărit de amintirea glasului din cer, S-a sprijinit pe iubirea Tatălui Său. El nu a stat de vorbă cu ispita.

Isus l-a întâmpinat pe Satana folosind cuvintele Scripturii. „Stă scris”, a spus El. În toate ispitele, arma Lui de luptă a fost Cuvântul lui Dumnezeu. Satana l-a cerut lui Hristos să facă o minune, ca semn al dumnezeirii Lui. Dar, mai mult decât toate minunile, o încredere neclintită într-un „așa zice Domnul”, era un semn care nu putea fi pus în discuție. Atâta vreme cât Hristos și-a păstrat această atitudine, ispititorul n-a putut câștiga niciun avantaj. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 118, 120

Vineri, 29 noiembrie

Studiu suplimentar

Hristos, Lumina lumii, capitolul 66, „Controversa”.

„Calea, Adevărul și Viața”

Sabat după-amiază, 30 noiembrie

Acela care a venit în lumea noastră să caute și să mântuiască ce era pierdut Și-a dat viața pentru om. ... Mila, înțelegerea și iubirea Lui sunt fără seamăn și El a făcut tot ce se putea face în favoarea oamenilor, pentru ca nimeni să nu piară. Fiul divin al lui Dumnezeu a venit în lumea noastră, El, Lumina și Viața ei, pentru a cuprinde întreaga lume și pentru a atrage la Sine și a uni cu El fiecare ființă umană care se află sub controlul și stăpânirea lui Satana. El îi invită pe toți: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre” (Matei 11:28,29). Astfel, El îi unește cu Sine printr-un nou act al harului pe toți cei care vor să vină la El. El pune asupra lor pecetea Sa, semnul Său, care este ascultarea și loialitatea față de Sabatul Său Sfânt. – *The Upward Look*, p. 285

„Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17:3). Aceste cuvinte deschid ochii pentru ca toți să poată vedea. Cunoașterea lui Dumnezeu este o cunoaștere care nu trebuie lăsată deoparte atunci când timpul nostru de probă se încheie, o cunoaștere care este de cel mai mare folos pentru lume și pentru fiecare dintre noi în mod individual. Atunci, de ce să dăm noi la o parte Cuvântul lui Dumnezeu, când el este înțelepciune și mântuire? „De aceea, cu atât mai mult trebuie să ne ținem de lucrurile pe care le-am auzit, ca să nu fim depărtați de ele. Căci, dacă Cuvântul vestit prin îngeri s-a dovedit nezguduit și dacă orice abatere și orice neascultare și-a primit o dreaptă răsplătire, cum vom scăpa noi dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare?” (Evrei 2:1-3). ... Biblia este plină de cunoștința lui Dumnezeu și este în stare să-i învețe pe elevi și studenți să fie utili în această viață și în vederea vieții veșnice. ...

... Dovediți interes față de Scripturi. Citiți-le și studiați-le cu atenție! „... Socotiți că în ele aveți viața veșnică”, spunea Domnul Hristos, „dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.” Pentru noi, totul este să avem o cunoaștere din experiență, individuală, a lui Dumnezeu și a lui Isus Hristos, pe care L-a trimis El. „Căci viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.” – *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 403, 404

Privește la Isus, Maiestatea cerului. Ce vezi în istoria vieții Lui? Divinitatea Sa îmbrăcată în corp omenesc, o viață întreagă de smerenie continuă, săvârșirea faptelor de milă una după alta, o linie de coborâre continuă de la curțile cerești într-o lume pârjolită și distrusă cu totul de blestem, o lume nedemnă de prezența Lui, și aici El a coborât din ce în ce mai jos, a luat chip de rob, a suferit disprețul și ai Lui nu L-au primit, a fost nevoit să plece din loc în loc pentru a-Și salva viața și, în cele din urmă, a fost trădat, respins, răstignit. ...

Nu pierde timpul, nu lăsa să treacă încă o zi în eternitate, ci, așa cum ești, indiferent de slăbiciunea ta, de nevrednicia ta... nu mai zăbovi și vino la El acum! – *That I May Know Him*, p. 56

Duminică, 1 decembrie

V-am dat exemplu

Hristos i-a făcut pe ucenicii Săi să înțeleagă că spălarea picioarelor nu i-a curățat de păcate, ci, în această lucrare umilă era pusă la încercare inima lor, să se vadă cât era de curată. Dacă inima era curățată, nu mai era nevoie decât de acest act ca să se vadă aceasta. El îi spălase picioarele lui Iuda, dar a spus: „Nu sunteți toți curați.” Iuda a adus în această scenă inima unui trădător, iar Hristos le-a dezvăluit tuturor că știa că Iuda este trădătorul Domnului său și că spălarea picioarelor lui nu era o rânduială care să îi curețe sufletul de întinarea morală. ...

În exemplul Său, noi avem o lecție – rânduiala spălării picioarelor nu trebuie amânată pentru că există unii preținși credincioși care nu sunt curățați de păcatele lor. Hristos cunoștea inima lui Iuda, dar i-a spălat picioarele. Dragostea infinită nu a putut să-l aducă pe Iuda la pocăință și să-l salveze de la acest pas fatal. ... A fost ultimul gest de iubire pe care Isus l-a putut face pentru Iuda. Dragostea infinită nu l-a putut obliga pe Iuda să se pocăiască, să-și mărturisească păcatul și să fie mântuit. I s-a oferit orice oportunitate. Nu a fost lăsat nefăcut nimic din tot ce putea

fi făcut pentru a-l salva din cursa lui Satana. – *The Review and Herald*, June 14, 1898, par. 7, 10

Rânduiala aceasta a spălării picioarelor este una de slujire. Este o lecție de slujire pe care Domnul a predat-o și a practicat-o. Când această orânduire este împlinită așa cum se cuvine, copiii lui Dumnezeu sunt aduși într-o relație sfântă unul cu altul, prin care se ajută și oferă și primesc binecuvântare.

Pentru ca poporul Său să nu fie dus în eroare de egoismul care este în inima firească și care se întărește prin slujirea de sine, Domnul Hristos ne-a dat un exemplu de umilință. El a considerat acest lucru atât de important, încât El Însuși, Cel care este egal cu Tatăl, a spălat picioarele ucenicilor [Ioan 13:13–17 citat]. – Comentarii Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 5, p. 1138

Când S-a încins cu ștergarul pentru a spăla praful de pe picioarele lor, Isus dorea ca prin acest lucru să spele înstrăinarea, gelozia și mândria din inimile lor. Lucrarea aceasta era mult mai de valoare decât spălarea picioarelor lor prăfuite. Cu spiritul pe care-l aveau atunci, niciunul dintre ei nu era pregătit pentru părtașia cu Hristos. Până când nu erau aduși la umilință și iubire, nu erau pregătiți să ia parte la cina pascală sau să fie părtași la slujba de amintire pe care Hristos era gata să o instituie. Inima lor trebuia să fie curățită. Mândria și interesul egoist dăduseră naștere la dezbinare și ură, dar Isus îndepărtase toate acestea la spălarea picioarelor. Se făcuse o schimbare de sentimente. Privind la ei, Isus putea să zică: „Voi sunteți curați.” Acum se restabilise legătura dintre inimi, precum și iubirea unul față de altul. Ei deveniseră umili și gata să primească învățătura. În afară de Iuda, fiecare era gata să cedeze locul cel mai de frunte celuilalt. Acum, cu inima supusă și recunoscătoare, puteau primi cuvintele lui Hristos. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 646

Luni, 2 decembrie

Cu siguranță Mă voi întoarce

Apoi, apelându-i prin cuvântul plin de iubire „copilașilor”, le-a zis: „Mai sunt puțin cu voi. Mă veți căuta și, cum am spus iudeilor că, unde Mă duc Eu, ei nu pot veni, tot așa vă spun și vouă acum.”

Ucenicii nu s-au bucurat când au auzit aceasta. Teamă a pus stăpânire pe ei. S-au strâns lângă Mântuitorul. ... Presimțirile care le umpleau inimile erau întunecate.

Dar cuvintele adresate lor de Mântuitorul erau pline de speranță. El știa că urmau să fie asaltați de vrăjmașul și că viclenia lui Satana are cel mai mare succes împotriva celor apăsați de greutate. De aceea, le-a îndreptat atenția de la „lucrurile care se văd” la „cele ce nu se văd” (2 Corinteni 4:18). El le-a îndreptat gândurile de la exilul pământesc către căminul ceresc.

„Să nu vi se tulbure inima”, a zis El. „Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și, după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi. Știți unde Mă duc și știți și calea într-acolo.” ... Scopul plecării lui Hristos era altul decât acela de care se temeau ucenicii. Plecarea Sa nu însemna despărțire pentru totdeauna. El Se ducea să pregătească un loc pentru ei, să vină iarăși și să-i primească la Sine. În timp ce clădea locașuri pentru ei, ucenicii urmau să își dezvolte caractere asemănătoare celui ceresc. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 662, 663

Petru a păstrat vie în inima sa nădejdea revenirii lui Hristos și a asigurat biserica de sigura împlinire a făgăduinței: „După ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine” (Ioan 14:3). Pentru cei încercați și credincioși, venirea Domnului ar putea să pară că întârzie, dar apostolul îi asigură: „Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii, ci are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință.” – *Faptele apostolilor*, p. 536

Contemplându-L pe Hristos, noi zăbovim pe țărmul unei iubiri de nemăsurat. Ne străduim să vorbim despre această iubire, dar cuvintele ne lipsesc. Cugetăm asupra vieții Sale pe pământ, asupra sacrificiului Său pentru noi, asupra lucrării Sale în ceruri ca Mijlocitorul nostru, cum și asupra locașurilor pe care El le pregătește pentru cei care Îl iubesc și nu putem decât să exclamăm: O, înălțimea și adâncimea iubirii lui Hristos! „Dragostea nu stă în faptul că noi L-am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre.” „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu” (1 Ioan 4:10; 3:1). – *Faptele apostolilor*, p. 333, 334

Marți, 3 decembrie

„Eu sunt Calea, Adevărul și Viața”

Ucenicii erau încă nedumeriți. Toma, frământat mereu de îndoieli, a zis: „«Doamne, nu știm unde Te duci. Cum putem să știm calea într-acolo?» Isus i-a zis: «Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine. Dacă M-ați fi cunoscut pe Mine, ați fi cunoscut și pe Tatăl Meu. Și de acum încolo Îl veți cunoaște și L-ați și văzut.»”

Nu sunt multe căi către cer. Nu se poate ca fiecare să-și aleagă drumul său. Hristos zice: „Eu sunt Calea... Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.” Chiar de atunci de când s-a predicat întâi Evanghelia, când în Eden s-a declarat că sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui, Hristos a fost înălțat ca fiind Calea, Adevărul și Viața. El a fost calea pe când trăia Adam, când Abel l-a înfățișat lui Dumnezeu sângele mielului înjunghiat, care reprezenta sângele Mântuitorului. Hristos a fost calea prin care au fost mântuiți patriarhii și profeții. El este singura cale pe care putem ajunge la Dumnezeu. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 663

„«Doamne», l-a zis Filip, «arată-ne pe Tatăl și ne este de ajuns». Isus i-a zis: «De atâta vreme sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: «Arată-ne pe Tatăl»? Nu crezi că Eu sunt în Tatăl și că Tatăl este în Mine?...» (Ioan 14:1-10).

Ucenicii încă nu înțelegeau cuvintele lui Hristos referitoare la legătura dintre El și Dumnezeu. O mare parte din învățătura Sa le era încă neînțeleasă. Hristos dorea ca ei să aibă o cunoaștere mai clară, mai amănunțită a lui Dumnezeu. ...

În Ziua Cincizecimii, când Duhul Sfânt a fost turnat peste ucenici, ei au înțeles mai bine adevărurile pe care Hristos le spusese în pilde. Multe dintre învățăturile care fuseseră un mister pentru ei au fost clarificate. Dar nici atunci n-au primit ucenicii împlinirea totală a făgăduinței lui Hristos. Ei au primit tot ce puteau înțelege despre Tatăl, dar împlinirea deplină a făgăduinței, și anume că Hristos le va vorbi deschis despre Tatăl, era încă în viitor. Și astăzi este la fel. Cunoașterea lui Dumnezeu este, în ce ne privește, parțială și imperfectă. Când marea luptă va ajunge la final și Omul Isus Hristos îi va prezenta înaintea Tatălui pe lucrătorii Săi credincioși, care au dat o mărturie adevărată despre El într-o lume a păcatului, lucrurile care acum par un mister vor fi clarificate și înțelese în totalitate. – *Divina vindecare*, p. 420

Când a spus: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața”, Isus a rostit un adevăr de o semnificație minunată. Nelegiuirea omului despărțise pământul de cer și pe omul finit de Dumnezeuul infinit. ... Domnul Isus a făcut un pod peste această prăpastie și a deschis o cale pentru ca omul să vină la Dumnezeu. – *The Review and Herald*, November 11, 1890, par. 5

Miercuri, 4 decembrie

Eu sunt [...] Adevărul

Adevărul în Hristos și prin Hristos este nemăsurat. Cercetătorul Sfințelor Scripturi este ca un om care privește într-o fântână și, pe măsură ce privește mai atent, fântâna devine tot mai adâncă și mai largă. Nu vom reuși să înțelegem în viața aceasta taina iubirii lui Dumnezeu care L-a dat pe Fiul Său să fie jertfa de ispășire pentru păcatele noastre. Lucrarea Răscumpărătorului nostru pe pământ este și va fi pentru totdeauna un subiect care va solicita la maximum capacitatea noastră de înțelegere. Omul își poate folosi toate puterile minții în încercarea de a pătrunde această taină, dar mintea lui va obosi. Cel mai atent și mai serios cercetător se va simți ca și când ar sta în fața unui ocean nemărginit. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 128

Trăim într-un timp când Satana acționează cu toată puterea pentru a-i descuraja și înfrânge pe cei care lucrează în slujba lui Dumnezeu. Dar noi nu trebuie să cedăm și nici să ne descurajăm. Trebuie să exercităm mai multă credință în Dumnezeu. Să ne încredem în Cuvântul Său viu. Fără un sprijin mai puternic de sus, nu vom fi niciodată în stare să facem față puterilor întunericii care se vor face văzute și simțite în toate departamentele lucrării.

Fântânile pământului vor fi adeseori goale, iazurile lui se vor usca, dar în Hristos este un izvor viu din care putem scoate neîncetat. Oricât de mult am lua și am da altora, tot va rămâne din belșug. Nu există pericolul de a epuiza sursa, deoarece Hristos este un izvor inepuizabil de adevăr. – *Mărturii*, vol. 7, p. 276

Când păcatul lui Adam a aruncat neamul omenesc într-o nenorocire disperată, Dumnezeu ar fi putut să Se despartă definitiv de ființele căzute. El ar fi putut să-i trateze pe păcătoși așa cum meritau. El le-ar fi putut porunci îngerilor să reverse asupra lumii potirele mâniei Sale. El ar fi putut să șteargă această pată neagră din universul Său. Însă El nu a făcut aceasta. În loc să-i alunge dinaintea Sa, El S-a apropiat mai

mult de neamul omenesc căzut. El L-a dat pe Fiul Său să devină os din oasele noastre și carne din carnea noastră. „Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi... plin de har și de adevăr” (Ioan 1:14). Prin legătura Sa cu oamenii, datorită naturii Sale umane, Domnul Hristos i-a apropiat de Dumnezeu. El Și-a înveșmântat natura Sa divină cu haina naturii omenești, demonstrând astfel în fața Universului ceresc, înaintea lumilor necăzute în păcat, cât de mult îi iubește Dumnezeu pe copiii oamenilor.

Darul lui Dumnezeu făcut oamenilor este mai presus de orice evaluare. N-a fost cruțat nimic. Dumnezeu nu va îngădui să se spună că El ar fi putut face mai mult sau că ar fi putut să manifeste o iubire mai mare de atât față de neamul omenesc. Dăruindu-l pe Domnul Hristos, El a dat tot cerul. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 53 (14 februarie)

Joi, 5 decembrie

Scripturile și adevărul

În Cuvânt, Mântuitorul este revelat în toată frumusețea și farmecul Său. Fiecare suflet va găsi mângâiere și alinare în Biblie, care este plină de făgăduințe cu privire la ceea ce va face Dumnezeu pentru cel care intră într-o relație strânsă cu El. Mai ales cei bolnavi vor fi mângâiați prin auzirea Cuvântului, deoarece, dând Scripturile, Dumnezeu a dat omenirii o frunză din pomul vieții, care este pentru vindecarea neamurilor. Cum ar mai putea cineva care citește Scripturile sau care le-a auzit să-și piardă interesul pentru lucrurile cerești și să găsească plăcere în distracțiile și atracțiile lumii? – *Comentariile Ellen G. White, în CBAZȘ*, vol. 5, p. 1134

Cuvântul lui Dumnezeu include Scripturile Vechiului și ale Noului Testament. Unul nu este complet fără celălalt. Hristos a declarat că adevărurile Vechiului Testament sunt la fel de valoroase ca și cele ale Noului. Hristos a fost Răscumpărătorul omului la începutul lumii la fel de mult ca astăzi. ...

Apostolii urmau să dea mărturie despre viața, moartea și mijlocirea lui Hristos, care fuseseră vestite mai dinainte, cum prezisese profeții. Subiectul vorbirii lor trebuia să fie Hristos – Hristos în umilința Sa, în curăția și sfințenia Sa, în dragostea Sa fără egal. Și pentru a propovădui Evanghelia în deplinătatea ei, trebuiau să-L prezinte pe Mântuitorul nu numai așa cum a fost revelat în viața și învățăturile Sale, ci așa cum a fost prevestit de profeții Vechiului Testament și așa cum este simbolizat de serviciile jertfelor. ...

În fiecare vreme există o nouă dezvoltare a adevărului, un mesaj al lui Dumnezeu pentru oamenii din acea generație. Vechile adevăruri sunt toate esențiale; adevărul nou nu este independent de cel vechi, ci o desfășurare a lui. Numai pe măsură ce vechile adevăruri sunt înțelese, putem înțelege unul nou. Când Hristos a dorit să le explice ucenicilor adevărul învierii Sale, El a început „de la Moise și de la toți prorocii” și „le-a tâlcut în toate ce era cu privire la El” (Luca 24:27). Dar lumina care strălucește în proaspăta descoperire a adevărului îl slăvește pe cel vechi. – *Lift Him Up*, p. 306

Predicându-le tesalonicenilor, Pavel s-a referit la profețiile Vechiului Testament cu privire la Mesia. În timpul lucrării Sale, Hristos le luminase mintea ucenicilor cu privire la aceste profeții: „Și a început de la Moise și de la toți prorocii și le-a tâlcut, în toate Scripturile, ce era cu privire la El” (Luca 24:27). Petru, când a predicat pe Hristos, și-a luat temeiurile dovezilor din Vechiul Testament. Ștefan urmăse aceeași cale. La fel și Pavel a folosit Scripturile care profetizau nașterea, suferințele, moartea, învierea și înălțarea lui Hristos. Prin inspirata mărturie a lui Moise și a profeților, el a dovedit în mod lămurit că Isus din Nazaret era una și aceeași persoană cu Mesia și a arătat că, din zilele lui Adam, glasul lui Hristos a fost acela care a vorbit prin patriarhi și profeți. – *Faptele apostolilor*, p. 221.

Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt

Sabat după-amiază, 7 decembrie

Natura Duhului Sfânt este o taină. Oamenii nu pot s-o explice, fiindcă Domnul nu le-a descoperit-o. Oameni cu păreri fanteziste pot grupa laolaltă anumite pasaje din Scriptură și, din ele, să clădească o susținere omenească, dar primirea acestor vederi nu va întări biserica. Cu privire la asemenea taine, care sunt prea adânci pentru priceperea omenească, tăcerea este de aur.

Lucrarea Duhului Sfânt este în mod clar arătată în cuvintele Domnului Hristos: „Când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata” (Ioan 16:8). Duhul Sfânt este Acela care convinge de păcat. Dacă păcătosul răspunde influenței reînviătoare a Duhului Sfânt, el va fi adus atunci la pocăință și trezit, făcut să înțeleagă importanța ascultării de cerințele divine.

Păcătosului pocăit, flămânzind și însetând după neprihănire, Duhul Sfânt i-L descoperă pe Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii. „Va lua din ce este al Meu și vă va descoperi”, spunea Hristos. „Vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu” (Ioan 16:14; 14:26). – *Faptele apostolilor*, p. 52

Cuvântul lui Dumnezeu – adevărul – este canalul prin care Domnul Își manifestă Duhul și puterea Sa. Ascultarea de cuvânt produce ca rod calitatea cerută – „dragostea de frați neprefăcută”. Această iubire este născută în cer și conduce la simțăminte înalte și acțiuni în care nu există egoism.

Când adevărul devine un principiu dăinuitor în viață, sufletul este născut „din nou nu dintr-o sămânță care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac”. Această naștere din nou este rezultatul primirii lui Hristos ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu. Când, prin Duhul Sfânt adevărurile divine se întipăresc în inimă, atunci iau naștere noi concepții, iar puterile până

aici adormite sunt trezite ca să conlucreze cu Dumnezeu. – *Faptele apostolilor*, p. 519, 520

Mi-a fost arătat timpul în care Isus trebuia să ia asupra Sa natura omului, să Se umilească în trup omenesc și să sufere ispitele lui Satana.

Nașterea Sa s-a desfășurat fără grandoare lumească. S-a născut într-un staul și pătuțul I-a fost o iesle; cu toate acestea, nașterea I-a fost onorată cu mult mai mult decât a oricărui fiu al oamenilor. Îngeri din cer i-au anunțat pe păstori de venirea lui Isus și lumina și slava de la Dumnezeu le-au însoțit mărturia. Îngerii din oastea cerească și-au atins harpele, dând slavă lui Dumnezeu. Ei au vestit triumfător sosirea Fiului lui Dumnezeu într-o lume căzută, ca să aducă la îndeplinire lucrarea de răscumpărare și, prin moartea Sa, să-i aducă omului pace, fericire și viață veșnică. Dumnezeu a onorat venirea Fiului Său. Îngerii I s-au închinat.

Îngerii lui Dumnezeu erau deasupra locului în care a fost botezat Isus. Duhul Sfânt a coborât sub forma unui porumbel și a venit peste El și, în timp ce oamenii priveau cu ochii ținți la El, uimiți peste măsură, s-a auzit din cer glasul Tatălui, zicând: „Tu ești Fiul Meu preaiubit! În Tine Îmi găsesc toată plăcerea Mea!” – *Scrieri timpurii*, p. 153

Duminică, 8 decembrie

Tatăl ceresc

Tatăl nu poate fi descris prin lucrurile de pe pământ. Tatăl deține trupește întreaga plinătate a Dumnezeirii și este invizibil pentru vederea muritorilor. Fiul este manifestarea întregii plinătăți a Dumnezeirii. Cuvântul lui Dumnezeu declară că El este „întipărirea Ființei Lui”. „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.” Aici este arătată personalitatea Tatălui.

Mângâietorul pe care Hristos a promis că Îl va trimite după ce avea să Se înalțe la cer este Duhul în toată plinătatea Dumnezeirii, manifestând puterea harului divin în favoarea tuturor celor care Îl primesc pe Hristos și cred în El ca Mântuitor personal. Există trei persoane vii în trioul ceresc. În numele acestor trei puteri, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, cei care Îl primesc pe Hristos prin credință vie sunt botezați, iar aceste puteri vor coopera cu supușii ascultători ai Cerului în eforturile lor de a trăi o viață nouă în Hristos. – *Bible Training School*, March 1, 1906, par. 1, 2

Să ne înălțăm inima spre cer, pentru ca Dumnezeu să ne poată da posibilitatea să respirăm atmosfera cerului. Noi putem rămâne atât de aproape de Dumnezeu, încât în fiecare dintre încercările neașteptate, gândurile noastre se vor întoarce spre El tot atât de natural cum se întorc florile spre soare.

Adu înaintea lui Dumnezeu nevoile tale, bucuriile, necazurile, grijile și temerile tale. Poverile tale nu-L vor împovăra și nici nu-L vor obosi. Acela care ține socoteala până și de perii capului tău nu rămâne indiferent față de nevoile copiilor Săi. „Domnul este plin de milă și de îndurare” (Iacov 5:11). Inima Sa iubitoare este mișcată de necazurile noastre și chiar de strigătul nostru de durere. Să aducem înaintea Lui tot ce ne apasă. Nimic nu este prea greu pentru El, pentru că El este Cel care ține lumile și guvernează întregul univers. Nimic din ceea ce, într-un fel oarecare, are legătură cu pacea noastră nu este prea neînsemnat pentru ca El să nu-l ia în seamă. În experiența noastră nu există un capitol prea întunecat pentru ca El să nu-l poată citi și nici încurcături atât de mari pe care El să nu le poată rezolva. Nicio nenorocire nu se poate abate asupra celui mai neînsemnat dintre copiii Săi, nicio îngrijorare nu-i poate chinui sufletul, nicio bucurie nu-l poate încânta și nicio rugăciune sinceră nu-i iese de pe buze fără ca Tatăl nostru ceresc să nu observe, fără ca El să nu manifeste un interes viu pentru toate acestea. Căci El „tămăduiește pe cei cu inima zdrobită și le leagă rănilor” (Psalmii 147:3). Legăturile dintre Dumnezeu și fiecare ființă sunt atât de intime și de profunde ca și când n-ar mai fi alt om pe pământ de care El să Se îngrijească și pentru care să-L fi dat pe Fiul Său preaiubit.

Domnul Hristos a spus: „În ziua aceea, veți cere în Numele Meu și nu vă zic că voi ruga pe Tatăl pentru voi. Căci Tatăl însuși vă iubește, pentru că M-ați iubit și ați crezut că am ieșit de la Dumnezeu”. „... Eu v-am ales pe voi ... pentru ca orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, să vă dea” (Ioan 16:26,27; 15:16). – *Calea către Hristos*, p. 99, 100

Luni, 9 decembrie

Isus și Tatăl

Viața lui Hristos urmează să fie revelată în omenire. Omul a fost actul de încununare a creației lui Dumnezeu, făcut după chipul lui Dumnezeu și conceput pentru a fi o copie a lui Dumnezeu; dar Satana s-a străduit să șteargă chipul lui Dumnezeu în om și să-i întipărească imaginea sa. Omul îi este foarte drag lui Dumnezeu, pentru că a fost făcut după chipul Său. Acest

fapt ar trebui să ne impresioneze cu importanța de a-i învăța și pe alții, prin precepte și exemplu, că, prin îngăduirea poftei de mâncare sau prin orice altă practică păcătoasă, este săvârșit păcatul de a întina trupul care a fost conceput să-L reprezinte pe Dumnezeu în lume. – *Lift Him Up*, p. 48

Dar, în loc să distrugă lumea, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său să o salveze. Deși corupția și disprețul față de Dumnezeu se puteau vedea pretutindeni pe acest pământ înstrăinat, s-a prevăzut o cale pentru refacerea lui. Chiar în momentul decisiv, când se părea că Satana era pe punctul de a triumfa, Fiul lui Dumnezeu a venit cu solia harului divin. În orice ceas și în orice vreme se văzuse dragostea lui Dumnezeu față de neamul omenesc decăzut. În pofida răutății oamenilor, semnele îndurării divine se arătaseră fără încetare. Și, când a venit împlinirea vremii, Divinitatea a fost glorificată prin aceea că a turnat asupra lumii un potop de har vindecător, care niciodată nu avea să fie oprit sau retras până când planul de mântuire nu avea să fie împlinit.

Satana jubila pentru reușita de a fi deformat chipul lui Dumnezeu în om. Atunci însă a venit Isus pentru a reface în om chipul Creatorului său. Nimeni altul în afară de Hristos nu putea remodela caracterul care a fost ruinat de păcat. El a venit să alunge demonii care puseseră stăpânire pe voința omului. El a venit să ne ridice din țărână, să refacă, după modelul caracterului Său dumnezeiesc, caracterul nostru mânjit și să-l înfrumusețeze cu propria-I slavă. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 37

Slăbănogul a găsit în Hristos vindecare atât pentru suflet, cât și pentru corp. Vindecarea spirituală a fost urmată de vindecarea fizică. Învățătura aceasta nu trebuie să fie trecută cu vederea. Astăzi sunt mii de oameni care suferă de boli fizice și care, asemenea slăbănogului, ar dori să audă cuvintele: „Păcatele îți sunt iertate.” Povara păcatului, cu neliniștea și cu dorințele lui neîmplinite, este cauza bolilor lor. Ei nu pot să afle odihnă câtă vreme nu vin la Vindecătorul sufletelor lor. Pacea pe care numai El o poate oferi va da putere minții și sănătate corpului.

Isus a venit „să nimicească lucrările Diavolului”. „În El era viață”, și El zice: „Am venit ca oile Mele să aibă viață și să o aibă din belșug.” El este „duh dătător de viață” (1 Ioan 3:8; Ioan 1:4; 10:10; 1 Corinteni 15:45). El are și acum aceeași putere dătătoare de viață ca și atunci când vindeca bolnavii pe pământ și rostea iertare pentru păcătoși. „El îți iartă fără-delegile tale, El îți vindecă toate bolile tale” (Psalmii 103:3). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 270

Marți, 10 decembrie

**A-L cunoaște pe Fiul =
a-L cunoaște pe Tatăl**

Dumnezeu ne îndeamnă să ne umplem mintea cu gânduri mari și curate. El dorește să medităm asupra iubirii și harului Său, să studiem lucrarea Sa minunată, care se desfășoară în cadrul marelui plan de mântuire. În felul acesta, capacitatea noastră de a înțelege adevărul va deveni tot mai pătrunzătoare, iar dorința noastră după puritatea inimii și după limpezimea gândirii va fi tot mai înaltă și mai sfântă. Suflul care rămâne în atmosfera curată a gândurilor sfinte va fi transformat datorită comuniunii cu Dumnezeu, care se realizează prin studiul Scripturilor.

... Cel reprezentat de sămânța căzută în pământ bun „aduce rod”. Cei care după ce au auzit Cuvântul îl și păstrează vor produce roadele ascultării. Când este primit în suflul, Cuvântul lui Dumnezeu se va manifesta prin fapte bune. Iar roadele lui se vor vedea într-un caracter și o viață asemenea caracterului și vieții lui Hristos. Domnul spunea despre Sine: „Vreau (în trad. KJ: îmi place) să fac voia Ta, Dumnezeule. Și Legea Ta este în fundul inimii mele” (Psalmii 40:8). „Eu nu pot face nimic de la Mine Însumi... pentru că nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care M-a trimis” (Ioan 5:30). Iar Sfintele Scripturi declară: „Cine zice că rămâne în El trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus” (1 Ioan 2:6). – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 60

Primirea lui Hristos îi conferă omului o valoare. Jertfa Sa aduce viață și lumină pentru toți aceia care Îl primesc pe Hristos ca Mântuitor personal. Dragostea lui Dumnezeu prin Isus Hristos este răspândită în inima fiecărui membru al trupului Său, purtând cu ea puterea plină de viață a Legii lui Dumnezeu Tatăl. ...

... Dumnezeu îi iubește pe aceia care sunt răscumpărați prin Hristos, întocmai cum Îl iubește pe Fiul Său. Ce gând minunat este acesta! Poate Dumnezeu să-l iubească pe cel păcătos așa cum Îl iubește pe Fiul Său? Da. Hristos a spus lucrul acesta, iar El a vrut să spună exact ce a declarat. El va achita onorabil toate datoriile noastre, dacă ne vom însuși făgăduința Sa printr-o credință vie și ne vom pune încrederea în El. Priviți la El și trăiți. Toți aceia care ascultă de Dumnezeu sunt cuprinși în rugăciunea pe care Domnul Hristos I-a adresat-o Tatălui: „Eu le-am făcut cunoscut Numele Tău și li-L voi mai face cunoscut, pentru ca dragostea cu care M-ai iubit Tu să fie în ei, și Eu să fiu în ei” (Ioan 17:26). Ce adevăr

minunat, prea dificil pentru a fi înțeles de omenire! – *Solii alese*, cartea 1, p. 299, 300

Pentru a-l răscumpăra pe om, Hristos S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce. Faptul că Fiul lui Dumnezeu S-a făcut om este totul pentru noi. Este lanțul de aur care ne leagă sufletele de Hristos și, prin Hristos, de Dumnezeu. Acesta urmează să fie studiul nostru. Hristos a fost cu adevărat om și a dat dovadă de mare smerenie devenind om. El era Dumnezeu în trup. ...

Poziția lui Hristos față de Tatăl Său este una de egalitate. Aceasta I-a permis să devină o jertfă pentru păcat pentru cei păcătoși. El era pe deplin în stare să înalțe Legea și să o onoreze. – Comentariile Ellen G. White, în *CBAZȘ*, vol. 7, p. 904, 905

Miercuri, 11 decembrie

Duhul Sfânt

Duhul Sfânt este dat ca un mijloc de regenerare, pentru a face ca mântuirea săvârșită prin moartea Răscumpărătorului nostru să fie reală și eficientă. Duhul caută mereu să le atragă atenția oamenilor la marea jertfă ce a fost adusă pe crucea de pe Golgota, să descopere lumii iubirea lui Dumnezeu și să înfățișeze sufletului convins de vinovăția lui lucrurile prețioase ale Scripturilor.

Aducând convingere de păcat și prezentând înaintea minții standardul neprihănirii, Duhul Sfânt îl face pe cel în cauză să renunțe la interesul și plăcerea față de lucrurile acestei lumi și umple sufletul cu o dorință după sfințenie. „Are să vă călăuzească în tot adevărul” (Ioan 16:13), a spus Mântuitorul. Dacă oamenii sunt dispuși să fie modelați, El va lucra o sfințire a întregii ființe. Duhul va lua lucrurile lui Dumnezeu și le va întipări în suflet. Prin puterea Sa, calea vieții va fi făcută atât de clară, încât nimeni nu va avea cum să rătăcească mergând pe ea. – *Faptele apostolilor*, p. 52

Duhul Sfânt ne ajută și ne călăuzește în tot adevărul. Dumnezeu L-a dat pe singurul Său Fiul, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Hristos este Mântuitorul păcătoșului. Moartea lui Hristos l-a răscumpărat pe păcătos. Aceasta este singura noastră speranță. Dacă ne predăm Lui cu totul și practicăm virtuțile lui Hristos, vom căpăta viața veșnică.

„Cine crede în Fiul are și pe Tatăl.” Cel ce are credință continuă în Tatăl și în Fiul are și Duhul. Duhul Sfânt este Mângâietorul lui și el nu se abate niciodată de la adevăr. – *Bible Training School*, March 1, 1906

Ca martor pentru Hristos, Ioan nu a intrat în nicio discuție contradictorie, nu s-a implicat în nicio dezbatere istovitoare. El a declarat ceea ce știa, ce văzuse și auzise. El fusese într-o intimă părtășie cu Hristos, auzise învățăturile Sale și fusese martor al minunilor Lui puternice. Puțini au putut vedea frumusețea caracterului lui Hristos așa cum a văzut-o Ioan. Pentru el, întunericul se risipise; pentru el, strălucia adevărata lumină. El vorbea din preaplinul unei inimi care prisosea de iubire față de Mântuitorul și nicio putere nu putea să stea împotriva cuvintelor sale.

„Ce era de la început”, declară el, „ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre cu privire la Cuvântul vieții... ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtășie cu noi. Și părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos.”

Astfel, fiecare adevărat credincios poate fi în stare, prin propria experiență, să adeverească faptul că „Dumnezeu spune adevărul” (Ioan 3:33). El poate să dea mărturie despre ce a văzut, a auzit și a simțit el însuși în ceea ce privește puterea lui Hristos. – *Faptele apostolilor*, p. 555, 556

Joi, 12 decembrie

Rugăciunea lui Isus

Îi îndemn pe cei din poporul nostru să pună capăt criticilor și vorbirii de rău și să meargă la Dumnezeu în rugăciune stăruitoare, cerându-I să le dea putere ca să-i ajute pe cei greșiți. Să-și dea mâna unul cu altul și cu Hristos. Să studieze Ioan 17 și să învețe cum să se roage și cum să trăiască rugăciunea lui Hristos. El este Mângâietorul. El va rămâne în inimile lor, făcând ca bucuria lor să fie deplină. Cuvintele Sale vor fi pentru ei ca pâinea vieții și, prin puterea astfel dobândită, ei vor fi ajutați să își formeze un caracter care să Îi aducă slavă lui Dumnezeu. Între ei va exista o părtășie creștină desăvârșită. ...

Când voi, ca lucrători individuali ai bisericii, Îl veți iubi pe Dumnezeu mai presus de orice și pe aproapele vostru ca pe voi înșivă, atunci... va exista o unire în Hristos. ... Membrii bisericii vor nutri dragostea și unitatea și vor fi ca o singură mare familie. Atunci vom prezenta lumii dovada că Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său în lume. Hristos a spus: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.” – *Asemenea lui Hristos*, p. 200 (5 iulie)

Trebuie să ne deschidem inima pentru puterea și influența Duhului Sfânt. ... Noi trebuie să ajungem atât de sensibili față de influențele sfinte, încât șoapta blândă a lui Isus să miște sufletul nostru, până când El va fi în noi, iar noi în El, trăind prin credința în Fiul lui Dumnezeu. ...

Apoi, vom simți plăcere în împlinirea voinței lui Dumnezeu, iar Domnul Hristos va putea să ne prezinte înaintea Tatălui și înaintea îngerilor sfinți ca pe unii care rămân în El, iar Lui nu-I va fi rușine să ne numească frații Săi.

Totuși să nu ne mândrim cu sfințenia noastră. Când vom avea o concepție mai clară cu privire la caracterul nepătat al lui Hristos și la curăția Sa infinită, vom cădea la pământ asemenea lui Daniel când a văzut slava Domnului și a spus: „Fața mi s-a sluit și am pierdut orice vlagă.”...

Totuși, dacă vom căuta fără încetare să-L urmăm pe Domnul Isus, vom avea binecuvântata nădejde de a sta înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci desăvârșiți în Hristos, înveșmântați în neprihănirea și desăvârșirea Sa. – *Solii alese*, cartea 3, p. 355

Biserica trebuie să reflecte lumina în întunericul moral al lumii, așa cum stelele reflectă lumina în întunericul nopții. Aceia care au o formă de evlavie, dar îi tăgăduiesc puterea, nu reflectă lumina în lume și nu vor avea putere să ajungă la inimile celor nemântuiți. ... Dar, dacă Hristos, Nădejdea slavei, locuiește în noi, harul Său mântuitor se va manifesta prin simpatie și dragoste pentru sufletele care pier.

Fiecare suflet convertit cu adevărat la Dumnezeu va fi o lumină în lume. Raze strălucitoare și clare de la Soarele Dreptății vor străluci prin agenți umani care își folosesc capacitatea încredințată de a face bine, pentru că ei vor coopera cu agenții cerești și vor lucra cu Hristos pentru convertirea sufletelor. Ei vor răspândi lumina pe care Hristos o revarsă asupra lor. Soarele Dreptății care strălucește în inimile lor va străluci luminându-i pe alții și aducându-le binecuvântare. – *Signs of the Times*, September 11, 1893, par. 1, 2

Vineri, 13 decembrie

Studiu suplimentar

Fii și fiice ale lui Dumnezeu, „Una cu Hristos”, p. 295 (15 octombrie).

Ceasul de slavă: crucea și învierea

Sabat după-amiază, 14 decembrie

El [Satana] a fost de față când Hristos a venit la Ioan pentru a fi botezat. El a auzit ... înfricoșătoarele cuvinte ale lui Iehova: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea.” A văzut strălucirea slavei Tatălui umbrindu-L pe Hristos și arătând în felul acesta mulțimii prezente, fără nicio îndoială, cine este Acela pe care Îl recunoaște ca Fiul Său. Toate împrejurările legate de această scenă a botezului au stârnit cea mai aprigă ură în pieptul lui Satana, care a înțeles atunci în mod lămurit că, dacă nu reușea să-L biruiască pe Hristos, din acel moment puterea lui avea să fie limitată. ...

... El s-a temut că, de atunci înainte, Dumnezeu avea să-l lege și mai mult pe om de Sine și să-i dea putere să biruiască vicleniile lui. În acest scop venise Hristos din curțile regale cerești pe pământ. Satana cunoștea bine poziția de onoare pe care o avusese Hristos în ceruri, ca Fiu al lui Dumnezeu, preaiubitul Tatălui. Și faptul că Isus lăsase cerul și venise în lumea aceasta ca om îl umplea de teamă pentru siguranța lui. ... Și, pentru că prin răzvrătire el pierduse toate bogățiile și slava curată a cerului, era hotărât să se răzbune făcând în așa fel încât oamenii, cât mai mulți oameni, să subestimeze cerul și să iubească din toată inima comorile pământului. – *Confruntarea cu ispita*, p. 29

Singurul Fiu al lui Dumnezeu a luat asupra Sa natura omului și Și-a așezat crucea între pământ și cer. Prin cruce, omul a fost atras de Dumnezeu, iar Dumnezeu de om. Dreptatea a coborât din poziția ei înaltă și înfricoșătoare, iar oștile cerești, oștile sfințeniei, s-au apropiat de cruce, înclinându-se cu respect pentru că, la cruce, dreptatea era satisfăcută. Prin cruce, păcătosul a fost atras din fortăreața păcatului, din confederația răului și, la fiecare apropiere de cruce, inima lui se

îndepărtează de păcat și, în pocăință, strigă: „Păcatele mele L-au răstignit pe Fiul lui Dumnezeu!” La cruce, el își lasă păcatele și, prin harul lui Hristos, caracterul Lui este transformat. Răscumpărătorul îl ridică pe păcătos din țărână și îl pune sub îndrumarea Duhului Sfânt. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 7, p. 470

Isus a așezat crucea în linie cu lumina care vine din cer, pentru că acolo va atrage privirea omului. Crucea este în linie dreaptă cu strălucirea fețelor divine, pentru ca, privind crucea, oamenii să poată vedea și cunoaște pe Dumnezeu și pe Isus Hristos, pe care L-a trimis El. Privindu-L pe Dumnezeu, Îl vedem pe Acela care S-a smerit pe Sine până la moarte. Privind crucea, tabloul este lărgit și Îl vedem pe Dumnezeu și vedem ura Lui față de păcat. Dar, în cruce, pe lângă ura lui Dumnezeu față de păcat, vedem și dragostea Lui pentru păcătoși, care este mai puternică decât moartea. Pentru lume, crucea este argumentul incontestabil că Dumnezeu este adevăr, lumină și iubire. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 5, p. 1133

Duminică, 15 decembrie

„Ce este adevărul?”

Când Mântuitorul a fost adus în sala de judecată, Pilat nu L-a privit cu ochi prietenoși. Guvernatorul roman fusese chemat în grabă și sculat din pat; era hotărât să-și facă lucrarea cât mai repede cu putință. Era pregătit să se poarte cu Cel arestat cu o severitate de magistrat. Luându-și aerul cel mai grav, el s-a întors să vadă ce fel de om trebuia să cerceteze, pentru cine fusese sculat la o oră atât de matinală. El știa că trebuia să fie cineva pe care autoritățile iudaice erau nerăbdătoare să-L judece și să-L pedepsească în mare grabă.

Pilat privi la oamenii care-L aveau în pază pe Isus și apoi privirea lui se opri cercetătoare asupra Domnului Hristos. El avusese de-a face cu tot felul de criminali, dar niciodată nu mai fusese adus înaintea sa un om care să aibă trăsături pline de atâta bunătate și noblete. Pe fața Sa, el n-a văzut niciun semn de vinovăție, nicio expresie de teamă, nicio încumetare sau dispreț. El a văzut un Om plin de calm și cu o comportare demnă, a cărui înfățișare nu purta semnele unui criminal, ci semnătura Cerului. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 723, 724

Pentru Pilat trecuse ocazia de aur, însă Domnul Isus nu l-a lăsat fără lumină. Deși n-a răspuns în mod direct la întrebarea lui Pilat, El a vorbit

în mod clar despre misiunea Sa. L-a lăsat pe Pilat să înțeleagă faptul că El nu căuta un tron pământesc. ... „Atunci un Împărat tot ești!” i-a zis Pilat. „Da”, a răspuns Isus. „Eu sunt Împărat. Eu pentru aceasta M-am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.”

Domnul Hristos a declarat că, în sine, Cuvântul Său era o cheie care avea să deschidă tainele pentru aceia care erau pregătiți să-l primească. El avea o putere care se recomanda singură, și acesta era secretul întinderii cu repeziciune a Împărăției adevărului Său. El dorea ca Pilat să înțeleagă faptul că natura sa ruinated putea să fie refăcută numai prin primirea și teaurizarea acestui adevăr.

Pilat avea dorința să cunoască adevărul. Mintea sa era însă confuză. El a înțeles imediat cuvintele Mântuitorului și inima sa a fost mișcată de o mare dorință de a cunoaște ce anume era de fapt adevărul și cum îl putea obține. „Ce este adevărul?” a întrebat el. Dar n-a așteptat să primească un răspuns. Tumultul gloatei de afară l-a readus la interesele aceluia moment, căci preoții strigau cerând să fie luată imediat o hotărâre. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 727

Vrăjmașii Domnului Hristos ceruseră o minune ca dovadă a divinității Sale. Ei aveau dovezi cu mult mai mari decât cele pe care le căutau. După cum cruzimea i-a degradat pe chinătorii Săi, făcându-i neoameni, asemenea lui Satana, tot astfel umilința și răbdarea arătate de El L-au înălțat pe Domnul Hristos mai presus de oameni, dovedind originea Sa dumnezeiască. Umlința Sa era garanția înălțării Sale. Picăturile de sânge ale agoniei Sale, ce se scurgeau pe fața și pe barba Sa din rănilor făcute în tâmplesle Sale, erau garanția ungerii Sale cu „un untdelemn de bucurie” (Evrei 1:9), ca marele nostru Mare-Preot. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 734

Luni, 16 decembrie

„Iată Omul!”

Aici Pilat și-a dat pe față slăbiciunea. El declarase că Domnul Hristos era nevinovat și, cu toate acestea, era dispus să pună să-L biciuiască, numai pentru a-i liniști pe acuzătorii Lui. El avea să sacrifice dreptatea și principialitatea numai pentru a fi pe placul mulțimii. Acest lucru l-a pus într-o situație critică. Mulțimea, dându-și seama de nehotărârea lui, a cerut mai insistent viața celui arestat. Dacă Pilat ar fi rămas de la început hotărât, refuzând să condamne un Om pe care L-a găsit nevinovat, el ar fi rupt atunci lanțul fatal care avea să-l lege în remușcare și vinovăție cât timp

avea să mai trăiască. Dacă ar fi adus la îndeplinire convingerile lui despre dreptate, atunci iudeii n-ar fi îndrăznit să-i dicteze. Domnul Hristos ar fi fost dat morții, dar vina nu avea să cadă asupra lui Pilat. Pas cu pas, Pilat a pășit pe drumul violării conștiinței sale. El s-a sustras judecării după dreptate și adevăr și acum s-a trezit aproape fără putere în mâinile preoților și conducătorilor. Șovăiala și nehotărârea s-au dovedit a fi ruina lui. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 731

Satana și îngerii lui îl ispiteau pe Pilat și încercau să-l conducă spre propria nimicire. Ei i-au sugerat gândul că, dacă el nu va lua parte la condamnarea lui Isus, vor fi alții care vor face lucrul acesta. Mulțimea era însetată de sânge, iar dacă nu Îl va trimite să fie răstignit, își va pierde puterea și cinstea lumescă și va fi acuzat că este unul dintre aceia care cred într-un impostor. Pentru că s-a temut să nu-și piardă puterea și autoritatea, Pilat a fost de acord cu moartea lui Isus. Fără să realizeze gravitatea faptului că Pilat a pus sângele lui Isus asupra acuzatorilor Săi, mulțimea a fost de acord strigând: „Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri” (Matei 27:25). Cu toate acestea, Pilat nu a fost fără vină, ci s-a făcut vinovat de sângele lui Hristos. Pentru interesul egoist și pentru plăcerea de a fi onorat de mai-marii pământului, el a trimis la moarte un Om nevinovat. – *Istoria mântuirii*, p. 218

Deosebirea dintre caracterul Domnului Hristos și caracterul celorlalți oameni din zilele Lui era evidentă în toate privințele și, din cauza acestei deosebiri, lumea L-a urât. Lumea L-a urât pentru bunătatea Lui și pentru integritatea Lui fermă. Iar Domnul Hristos a declarat că cei care manifestă aceleași atribute vor fi urâți în același fel. Pe măsură ce ne apropiem de sfârșitul timpului, această ură față de urmașii lui Hristos va fi din ce în ce mai accentuată și mai evidentă. ...

Satana a contrazis toate afirmațiile făcute de Fiul lui Dumnezeu și a folosit oameni ca agenți ai săi pentru a umple viața Mântuitorului cu necazuri și suferințe. Înșelăciunile și falsurile prin care Satana căuta să împiedice lucrarea Domnului Isus, ura manifestată prin fiii neascultării, acuzațiile lui nemiloase împotriva Aceluia a cărui viață era reprezentarea unei bunătăți incomparabile, toate izvorau dintr-o adâncă dorință de răzbunare. Focul invidiei și al răutății, al urii și al răzbunării a izbucnit împotriva Fiului lui Dumnezeu pe Calvar, în timp ce tot cerul privea scena cu o oroare tăcută. – *Minte, caracter și personalitate*, vol. 2, p. 527, 528

Marți, 17 decembrie

„S-a isprăvit!”

Mama lui Isus era și ea acolo. Inima ei era străpunsă de o durere pe care nu o poate simți decât o mamă duioasă. Totuși, asemenea ucenicilor, încă spera că Hristos va face vreo minune și va scăpa de ucigași. Nu putea suporta gândul că Se va lăsa răstignit. Dar pregătirile erau gata și Isus a fost așezat pe cruce. Au fost aduse cuiele și ciocanul. Inimile ucenicilor s-au strâns în pieptul lor. Mama lui Isus se afla sub apăsarea unei agonii aproape imposibil de îndurat. Înainte ca Mântuitorul să fie străpuns de cuie pe cruce, ucenicii au dus-o pe mama Lui din locul în care se desfășura această scenă, ca să nu audă pârâitul piroanelor ce străpungeau oasele și mușchii scumpelor Sale mâini și picioare. Isus nu a murmurat, ci a gemut în agonie. Fața Îi era palidă, iar pe sprâncenele Lui atârnavă picături mari de sudoare. Satana a tresăltat văzând suferința prin care trecea Fiul lui Dumnezeu, deși se temea că eforturile lui de a zădărnici planul de mântuire fuseseră inutile, că împărăția lui era pierdută și, la sfârșit, el avea să fie nimic. – *Scrieri timpurii*, p. 176

În timp ce privirile Sale rătăceau peste mulțimea care se adunase pentru a fi martoră la moartea Sa, Domnul Isus l-a văzut la piciorul crucii pe Ioan susținând-o pe Maria, mama Sa. Ea se întorsese în locul acela îngrozitor pentru că nu fusese în stare să stea mult timp departe de Fiul ei. Ultima lecție a Domnului Isus urma să fie una de dragoste filială. El S-a uitat la chipul lovit de întristare al mamei Sale, apoi la Ioan și a spus, adresându-Se mamei Sale: „Femeie, iată fiul tău!” Apoi, i S-a adresat ucenicului spunând: „Iată mama ta!” (Ioan 19:27). Ioan a înțeles bine cuvintele lui Isus și sarcina sfântă care îi era încredințată. El a luat-o imediat pe mama lui Hristos departe de scena îngrozitoare a Golgotei. Din momentul acela a avut grijă de ea ca un fiu respectuos, luând-o la el acasă. Exemplul desăvârșit de dragoste filială dat de Hristos strălucește ca o lumină puternică de-a lungul veacurilor. În timp ce suporta tortura cea mai chinuitoare, El nu a uitat de mama Sa, ci a luat toate măsurile necesare pentru viitorul ei. – *Istoria mântuirii*, p. 224

Oamenii au privit în tăcere sfârșitul acestei scene îngrozitoare. ... Deodată, întunericul s-a risipit din jurul crucii și, în tonuri clare, ca de trâmbiță, care păreau să răsună în întreaga creație, Isus a strigat: „S-a isprăvit! Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul!” (Luca 23:46). O lumină a înconjurat crucea, iar fața Mântuitorului a strălucit de o

slavă asemenea strălucirii soarelui. Apoi Și-a aplecat capul pe piept și a murit. ...

Domnul Isus nu Și-a dat viața până când nu Și-a dus până la capăt lucrarea pe care venise să o îndeplinească. ... În cer a fost bucurie, pentru că de acum, printr-o viață de ascultare, fiii lui Adam puteau să fie înălțați, în cele din urmă, în prezența lui Dumnezeu. Satana era înfrânt și știa că își pierduse împărăția. – *Istoria mântuirii*, p. 226

Miercuri, 18 decembrie

Mormântul gol

În sfârșit, Isus Se odihnea. Ziua cea lungă de ocară și tortură se terminase. Pe când ultimele raze ale soarelui în apus anunțau ivirea Sabatului, Fiul lui Dumnezeu Se afla liniștit în mormântul lui Iosif. Lucrarea Sa fiind terminată, cu mâinile încrucișate în pace, El S-a odihnit în cursul orelor sacre ale zilei de Sabat.

La început, Tatăl și Fiul Se odihniseră în Sabat după lucrarea Lor de creațiune. Când „au fost sfârșite cerurile și pământul, și toată oștirea lor” (Geneza 2:1), Creatorul și toate ființele cerești s-au bucurat în contemplarea scenei pline de măreție, „când stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie” (Iov 33:7). Isus Se odihnea acum de lucrarea mântuirii și, deși printre aceia de pe pământ care-L iubeau era întristare, în ceruri era totuși bucurie. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 769

Un tinerel îmbrăcat în veșminte strălucitoare stătea lângă mormânt. Era îngerul care îndepărtase piatra. ... Femeile s-au înspăimântat. S-au întors să fugă, dar cuvintele îngerului le-au oprit pașii. „Nu vă temeți”, le-a zis el, „căci știu că voi căutați pe Isus, care a fost răstignit. Nu este aici, a înviat după cum a zis. Veniți de vedeți locul unde a fost pus Domnul și duceți-vă repede de spuneți ucenicilor Lui că a înviat dintre morți.” ...

A înviat! A înviat! Femeile rosteau mereu aceste cuvinte. Acum nu mai era nevoie de miruri de uns. Mântuitorul este viu, nu este mort! Ele își amintesc acum de cuvintele Lui când, vorbind despre moartea Sa, zicea că va învia. Ce zi extraordinară pentru omenire! Repede, femeile au plecat de la mormânt „cu frică și cu mare bucurie, și au alergat să dea de veste ucenicilor Lui”. – *Lift Him Up*, p. 99

Ucenicii s-au dus repede la mormânt și au descoperit că lucrurile erau așa cum le spusese Maria. Au văzut pânza și ștergarul, dar pe Domnul nu L-au găsit. Dar tocmai acestea dovedeau că El înviase. Hainele de

înmormântare nu erau aruncate cu nepăsare, ci erau împăturite cu grijă, fiecare separat. Ioan „a văzut și a crezut”. El încă nu înțelesese cuvântul Scripturii care zicea că Hristos trebuia să învie dintre cei morți, dar acum și-a adus aminte de cuvintele Mântuitorului care prevestise învierea Sa.

Însuși Hristos așezase veșmintele de îngropăciune cu atâta grijă la locul lor. Când îngerul cel puternic a coborât la mormânt, el s-a unit cu altul care împreună cu tovarășii lui păziseră trupul Domnului. Când îngerul din cer rostogolise piatra, celălalt intrase și desfăcuse legăturile de pe trupul lui Isus. Dar însăși mâna lui Isus fusese aceea care le-a împăturit, pe fiecare în parte, și le-a pus la locul lor. Înaintea Aceluia care călăuzește atât steaua, cât și atomul, nimic nu este fără însemnătate. Ordinea și desăvârșirea se văd în toate lucrările Lui. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 789

Joi, 19 decembrie

Isus și Maria

În grădină, Maria plânga în timp ce Mântuitorul stătea lângă ea. Ochii ei erau atât de orbiți de lacrimi, încât nu era în stare să-L recunoască. Iar inima ucenicilor era atât de plină de durere, încât nu credeau ce le vestea îngerul și nici cuvintele rostite chiar de Hristos.

Câți oameni nu fac și astăzi ce au făcut acești ucenici! Câți nu fac să răsună din nou cuvintele de disperare ale Mariei: „Au luat pe Domnul ... și nu știu unde L-au pus!” Cât de mulți sunt aceia cărora li s-ar putea spune cuvintele Mântuitorului: „Pentru ce plângi? Pe cine cauți?” El este chiar lângă ei, dar ochii lor orbiți de lacrimi nu-L recunosc. El le vorbește, dar ei nu pricep. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 794

Maria fusese privită ca o mare păcătoasă, dar Isus cunoștea împrejurările care îi influențaseră viața. Ar fi putut stinge orice scânteie de nădejde din sufletul ei, dar n-a făcut așa. El a fost Acela care a ridicat-o din ruină și disperare. De șapte ori L-a auzit ea cum a certat demonii care îi stăpâniseră inima și mintea. Ea auzise strigătele Sale puternice către Tatăl pentru binele ei. Știa cât de dezgustător este păcatul pentru curăția Lui nepătată și, în puterea Lui, biruise. ...

Prin harul Său, ea a devenit părtașă la natura divină. Aceea care fusese decăzută și a cărei minte fusese o locuință a demonilor ajunsese foarte aproape de Mântuitorul prin comuniune și slujire. Maria stătea la picioarele lui Isus și învăța de la El. Maria fusese aceea care turnase pe capul Lui mirul de mare preț și îi spălase picioarele cu lacrimile ei. Maria a stat alături de cruce și L-a urmat la mormânt. Maria a fost prima la mormânt,

după înviere. Maria a fost prima care a adus vestea despre Mântuitorul înviat. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 568

În scăderea generală a nivelului moral, printre credincioșii corinteni existau unii care respinseseră unele dintre temeiurile fundamentale ale credinței lor. Unii merseseră atât de departe încât tăgăduiseră doctrina învierii. ...

Cu putere convingătoare, apostolul a prezentat marele adevăr cu privire la înviere. „Dacă nu este o înviere a morților”, argumenta el, „nici Hristos n-a înviat. Și dacă n-a înviat Hristos, atunci propovăduirea noastră este zadarnică, și zadarnică este și credința voastră. Ba încă, noi suntem descoperiți și ca martori mincinoși ai lui Dumnezeu, fiindcă am mărturisit despre Dumnezeu că El a înviat pe Hristos, când nu L-a înviat, dacă este adevărat că morții nu înviază. Căci, dacă nu înviază morții, nici Hristos n-a înviat. Și dacă n-a înviat Hristos, credința voastră este zadarnică, voi sunteți încă în păcatele voastre și, prin urmare, și cei ce au adormit în Hristos sunt pierduți. Dacă numai pentru viața aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos, atunci suntem cei mai nenorociți dintre toți oamenii! Dar acum, Hristos a înviat din morți, pârga celor adormiți.” – *Faptele apostolilor*, p. 319, 320

Vineri, 20 decembrie

Studiu suplimentar

Hristos, Lumina lumii, cap. „De ce plângi?”; *Solii alese*, cartea 3, „O imagine vie a evenimentelor viitoare”, p. 427–431.

Încheierea: Cunoașterea lui Isus și a Cuvântului Său

Sabat după-amiază, 21 decembrie

În loc să scuze fapta săvârșită sau să explice ce anume a urmărit prin aceasta, Isus S-a ridicat împotriva mai-marilor, și acuzatul a devenit acuzator. El i-a muștrat pentru împietrirea inimii lor și pentru ignoranța lor cu privire la Scripturi. Le-a spus că au renegat Cuvântul lui Dumnezeu pentru faptul că-L renegau pe El, care era trimisul lui Dumnezeu. „Cercetați Scripturile pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine” (Ioan 5:39).

În toate paginile de istorie, de învățătură sau de profeție, Scripturile Vechiului Testament sunt luminate de slava Fiului lui Dumnezeu. Întrucât era o instituție dumnezeiască, întregul sistem al iudaismului era o prefigurare concisă a Evangheliei. Despre Hristos, „mărturisesc toți prorocii” (Faptele 10:43). De la făgăduința dată lui Adam prin tot șirul patriarhilor și până la sistemul de legi, lumina slavei cerești arată clar urmele Răscumpărătorului. Când lucrurile viitoare le-au trecut în goană prin fața ochilor, în tainică procesiune, profeții văzuseră steaua din Betleem, pe Șilo care trebuia să vină. Moartea lui Hristos se arăta în fiecare jertfă. Neprihănirea Lui se înălța la cer odată cu norul frumos mirositor. Numele Lui era rostit prin trâmbița jubiliară. Slava Lui locuia în taina înfricoșată a Sfintei Sfințelor.

Iudeilor le fuseseră încredințate Scripturile și credeau că, prin cunoașterea superficială a Scripturilor, pot avea viața veșnică. Dar Isus a zis: „Cuvântul Lui nu rămâne în voi.” Pentru că Îl lepădaseră pe Hristos în Cuvântul Său, Îl lepădau și în persoană. „Nu vreți să veniți la Mine”, zicea El, „ca să aveți viață.” – *Hristos, Lumina lumii*, p. 211, 212

„Eu am venit în Numele Tatălui Meu și nu Mă primiți; dacă va veni un altul în numele lui însuși, pe acela îl veți primi.” Isus venise în baza

autorității lui Dumnezeu, purtând chipul Lui, împlinind Cuvântul Lui și căutând slava Lui și, cu toate acestea, nu a fost primit de conducătorii lui Israel. Atunci când urmau să vină alții, luând înfățișarea caracterului lui Hristos, dar mânați de propria voință și căutând propria slavă, pe aceia aveau să-i primească. De ce? Pentru că acela care caută slava sa se folosește de îngâmfarea care e în alții. La asemenea chemări, iudeii ar fi răspuns bucuroși. Ei urmau să-l primească pe învățătorul fals pentru că le măgulea mândria prin aceea că aproba părerile și tradițiile cultivate de ei. Dar învățăturile lui Hristos nu se potriveau cu ideile lor. Erau spirituale și cereau sacrificarea eului, de aceea nu voiau să-L primească. Ei nu-L cunoșteau pe Dumnezeu și, pentru ei, glasul Lui vorbind prin Hristos era glasul unui străin.

Nu se repetă și astăzi același lucru? Nu sunt mulți și astăzi, până și conducători religioși, care își împietresc inima față de Duhul Sfânt și fac imposibilă recunoașterea glasului lui Dumnezeu? Nu leapădă ei Cuvântul lui Dumnezeu pentru a ține tradiția lor? – *Hristos, Lumina lumii*, p. 212, 213

Duminică, 22 decembrie

Întâlnirea din Galileea

Petru, care încă era atras de corăbii și de pescuit, le-a propus să meargă pe mare și să arunce mrejele. Toți au fost de acord. ... Așadar, au plecat cu corabia, dar n-au prins nimic. Au muncit toată noaptea, dar fără niciun spor. ...

... Ucenicii au văzut un Străin stând pe mal, care i-a oprit cu întrebarea: „Copii, aveți ceva de mâncare?” Când ei au răspuns: „Nu”, El le-a zis: „«Aruncați mreaja în partea dreaptă a corabiei și veți găsi». Au aruncat-o deci și n-o mai puteau trage de mulțimea peștilor.”

Ioan L-a recunoscut pe Străin și i-a spus lui Petru: „Este Domnul.” Petru a fost atât de încântat și de bucuros, încât, în nerăbdarea lui, s-a aruncat în apă și curând a ajuns lângă Învățătorul său. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 810

Când Hristos l-a întrebat a treia oară pe Petru: „Mă iubești?” întrebarea aceasta i-a pătruns sufletul ca o săgeată. Judecându-se singur, Petru a căzut pe Stâncă, spunând: „Doamne, Tu toate le știi, știi că Te iubesc.” ...

Unii susțin că, dacă un suflet se poticnește și cade, nu își mai poate reveni, nu se mai poate ridica, dar cazul lui Petru contrazice acest lucru. ... Încredințându-i lucrarea cu sufletele pentru care El Își dăduse

viața, Hristos i-a dat lui Petru cea mai puternică dovadă a încrederii Lui în el. ...

Petru era acum suficient de smerit pentru a înțelege cuvintele lui Hristos și, fără alte întrebări, ucenicul cândva neliniștit, lăudăros și încrezător în sine a devenit supus și smerit. El L-a urmat într-adevăr pe Domnul său – pe Domnul de care se lepădase. Gândul că Hristos nu l-a lepădat și respins a fost pentru Petru lumină, mângâiere și binecuvântare. – *Conflict and Courage*, p. 322

Trebuie să privim la Domnul Hristos. Ceea ce îi face pe oameni să fie atât de mândri de propria neprihănire este necunoașterea lui Hristos. Când vom contempla curăția și desăvârșirea Lui, vom înțelege propria slăbiciune și sărăcie și ne vom vedea propriile defecte așa cum sunt ele în realitate. Atunci ne vom vedea pierduți și fără speranță, îmbrăcați în hainele îndreptățirii de sine ca oricare alt păcătos. ...

Cu cât ne vom apropia mai mult de Hristos și cu cât vom vedea mai clar curăția caracterului Său, cu atât vom înțelege mai bine caracterul neșpus de rău al păcatului și cu atât vom simți mai puțin dispoziția de a ne înălța pe noi înșine. Aceia pe care Cerul îi recunoaște ca fiind sfinți sunt ultimii care să facă paradă de bunătatea lor. Apostolul Petru a devenit un slujitor credincios al Domnului Hristos și a fost onorat mult cu lumină și cu putere divină. El a avut o parte activă în zidirea bisericii lui Hristos. Dar Petru nu a uitat niciodată experiența teribilă a umilinței sale. Păcatul lui a fost iertat, totuși el a știut că numai harul Domnului Hristos l-a putut ajuta să își învingă slăbiciunea de caracter care îi pricinuisese căderea. În sine însuși, el n-a găsit nimic cu care să se laude. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 159, 160

Luni, 23 decembrie

Cu ochii la Isus

Isus a mers numai cu Petru, pentru că avea să-i spună anumite lucruri numai lui. ... Hristos i-a descoperit viitorul, ca să poată fi întărit când avea să vină încercarea cea din urmă a credinței. El i-a spus că, după ce va trăi o viață folositoare, când vârsta își va spune cuvântul asupra puterilor lui, atunci Îl va urma cu adevărat pe Domnul său. ...

În felul acesta, Isus i-a făcut cunoscut lui Petru cum urma să moară, chiar a precizat că va întinde mâinile pe cruce. Apoi l-a invitat din nou pe ucenicul Său: „Vino după Mine.” Petru n-a fost descurajat de această descoperire. Era gata să sufere orice fel de moarte pentru Domnul său.

Până acum, Petru Îl cunoscuse pe Isus după trup, așa cum mulți Îl cunosc astăzi, dar nu trebuia să se limiteze la atât. El nu-L cunoștea decât din legăturile pe care le avusese cu El în cele pământești. Îl iubise ca Om, ca pe un Învățător trimis de cer; acum Îl iubea ca Dumnezeu. Învățase că, pentru el, Hristos era totul în tot. Acum era gata să ia parte la misiunea Domnului plină de sacrificiu. Când, în cele din urmă, a fost dus la cruce, el a cerut să fie răstignit cu capul în jos. Socotea că ar fi fost prea mare cinstea să sufere la fel ca Domnul lui. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 815

Pe când mergea alături de Isus, Petru l-a văzut pe Ioan că îi urmează. A vrut atunci să cunoască viitorul acestuia și „a zis lui Isus: «Doamne, dar cu acesta ce va fi?» Isus i-a răspuns: «Dacă vreau ca el să rămână până voi veni Eu, ce-ți pasă ție? Tu vino după Mine!»” Petru ar fi trebuit să se gândească la un lucru, și anume că Domnul i-ar fi descoperit tot ce i-ar fi fost lui de folos să știe. Datoria fiecăruia este de a-L urma pe Hristos, fără să se îngrijoreze cu privire la lucrarea încredințată altora. Spunând despre Ioan: „Dacă vreau ca el să rămână până voi veni Eu”, Isus nu dădea asigurarea că ucenicul acesta va trăi până la a doua venire a Domnului. El nu a făcut decât să afirme puterea Sa supremă și, chiar dacă ar fi voit să facă lucrul acesta, n-ar fi afectat cu nimic lucrarea lui Petru. Atât viitorul lui Ioan, cât și cel al lui Petru erau în mâinile Domnului. Fiecăruia i se cerea să-L asculte și să-L urmeze pe Domnul. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 816

Vom constata că trebuie să ne desprindem de toate mâinile, în afară de mâna lui Hristos. Prietenii se vor dovedi perfizi și ne vor trăda. ... Dar, chiar înconjurați de întuneric și pericole, noi trebuie să ne așezăm mâna în mâna lui Hristos.

Singura cale prin care oamenii vor fi capabili să rămână neclintiți în luptă este aceea de a fi bine ancorați și neclintiți în Hristos. Ei trebuie să primească adevărul așa cum este el în Isus. Numai dacă este prezentat în felul acesta poate să împlinească nevoile sufletului. – *Evenimentele ultimelor zile*, p. 150, 151

Marti, 24 decembrie

Lumină și întuneric

Conducătorii iudei studiaseră învățăturile profetilor cu privire la împărăția lui Mesia, dar nu făcuseră lucrul acesta cu dorința sinceră de a cunoaște adevărul, ci cu scopul de a găsi dovezi care să le susțină speranțele

ambicioase. Când Hristos a venit într-un mod contrar așteptărilor lor, n-au vrut să-L primească și, pentru a se scuza, au încercat să-L dovedească a fi un înșelător. Odată ce și-au așezat piciorul pe această cărare, i-a fost ușor lui Satana să-i întărească în împotrivirea lor față de Hristos. Chiar cuvintele care ar fi trebuit să fie dovada dumnezeirii Lui au fost interpretate împotriva Lui. În felul acesta, ei au schimbat adevărul dumnezeiesc în minciună și, cu cât Mântuitorul le vorbea mai direct despre lucrările Sale pline de har, cu atât erau mai hotărâți să se împotrivească luminii. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 212

A ne baza pe Hristos ca fiind singurul nostru izvor de putere, prezentând dragostea Sa inegalabilă, manifestată prin faptul că a luat asupra Sa vinovăția și păcatele oamenilor și le-a atribuit neprihănirea Sa, nu anulează în niciun fel Legea, nici nu îi micșorează demnitatea. În schimb, o pune într-un loc în care lumina strălucește asupra ei și o înalță. Acest lucru este realizat numai prin lumina reflectată de pe crucea Golgotei. Legea este desăvârșită în marele plan de mântuire numai dacă este prezentată în lumina care strălucește de la Mântuitorul cel răstignit și înviat. Aceasta poate fi înțeleasă numai duhovnicește. Ea aprinde în inima privitorului credința arzătoare, nădejdea și bucuria faptului că Hristos este neprihănirea lui. Bucuria aceasta este numai pentru aceia care iubesc și păzesc cuvintele lui Isus, care sunt cuvintele lui Dumnezeu. – *Solii alese*, cartea 3, p. 176

Atunci Isus le-a zis: „Lumina mai este puțină vreme în mijlocul vostru. Umblați ca unii care aveți lumina, ca să nu vă cuprindă întunericul: cine umblă în întuneric nu știe unde merge” (Ioan 12:35).

Acesta este avertismentul pe care vrem să vi-l dăm vouă, celor care susțineți a crede adevărul. „Lumina mai este puțină vreme în mijlocul vostru.” Vă rugăm să vă gândiți cât de scurtă este viața omului, cât de repede trece timpul. Ne-au fost puse la îndemână oportunități și privilegii de aur. Harul uimitor și peste măsură de bogat al lui Dumnezeu așteaptă să ceri cele mai bogate comori ale sale. Mântuitorul așteaptă să-Și reverse binecuvântările fără plată și singura întrebare este: Le vei accepta? S-au făcut provizii bogate, iar lumina strălucește în multe feluri, dar această lumină își va pierde valoarea pentru cei care nu o apreciază, care nu o acceptă și nu îi răspund sau care, după ce au primit-o, nu o transmit altora. – *That I May Know Him*, p. 87

Miercuri, 25 decembrie

Teologie „de sus” sau „de jos”

Acela care l-a binecuvântat pe slujbașul împărătesc din Capernaum vrea tot atât de mult să ne binecuvânteze și pe noi. Dar, la fel ca tatăl îndurerat, noi Îl căutăm pe Mântuitorul de multe ori din dorința de a câștiga bunuri pământești. Noi avem încredere în iubirea Lui numai când ni se împlinesc cererile. Mântuitorul vrea să ne dea binecuvântări mai mari decât acelea pe care le cerem și întârzie cu răspunsul ca să ne poată arăta răutatea din inimă și cât de mult avem nevoie de harul Lui. El nu vrea să-L căutăm din motive egoiste. Când mărturisim starea noastră rea și lipsa noastră de putere, trebuie să ne încredem cu totul în iubirea Lui.

Slujbașul împărătesc voia să vadă împlinirea rugăciunii sale înainte ca să creadă, dar el a trebuit să primească asigurarea lui Isus că rugăciunea lui era ascultată și binecuvântarea, dată. Și noi trebuie să învățăm același lucru. Nu trebuie să credem pentru că vedem sau simțim că Dumnezeu ne ascultă. Trebuie să ne încredem în făgăduințele Lui. Când venim la El în credință, fiecare cerere ajunge la inima lui Dumnezeu. Când am cerut binecuvântările Lui, trebuie să credem că le primim și să-I mulțumim că le-am primit. Apoi să ne vedem de îndatoririle noastre, fiind siguri că binecuvântarea ne va fi dată atunci când vom avea mai mare nevoie de ea. Când am învățat să facem lucrul acesta, vom ști că rugăciunile noastre au fost ascultate. Dumnezeu va face pentru noi „nespus mai mult”, „potrivit cu bogăția slavei Sale” și „după lucrarea puterii tăriei Lui” (Efeseni 3:20,16; 1:19). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 200

Dacă dorim să avem duhul și puterea soliei îngerului al treilea, trebuie să prezentăm Legea și Evanghelia împreună, deoarece ele merg mână în mână. În timp ce o putere satanică îi instigă pe copiii neascultării să anuleze Legea lui Dumnezeu și să calce în picioare adevărul că Hristos este neprihănirea noastră, o putere cerească impresionează inima celor credincioși, îndemnându-i să înalțe Legea și pe Domnul Isus ca Mântuitor puternic. Dacă în experiența poporului lui Dumnezeu nu se va manifesta puterea divină, teoriile și ideile false vor captiva mințile, mulți Îl vor înlătura pe Hristos și neprihănirea Lui din experiența lor, iar credința lor va fi lipsită de puterea vieții. ...

Subiectul principal al soliei noastre nu sunt doar „poruncile lui Dumnezeu”, ci și „credința lui Isus”. Astăzi, pe calea noastră strălucește o lumină puternică și ea ne conduce la o încredere mai mare în Domnul Isus. Trebuie să acceptăm fiecare rază de lumină și să umblăm în ea, ca

să nu fie spre condamnarea noastră la judecată. Pe măsură ce ajungem la concepții tot mai clare cu privire la adevăr, îndatoririle și obligațiile noastre devin tot mai importante. Lumina descoperă și combate erorile care erau ascunse în întuneric, iar când lumina vine, viața și caracterul oamenilor trebuie să se schimbe și să fie în armonie cu ea. Păcatele care, cândva, erau comise din neștiință, din cauza orbirii minții, nu mai pot fi îngăduite fără a atrage după ele vinovăția. Când le este dată o lumină mai mare, oamenii trebuie să se schimbe, să fie înălțați și înnobilați de ea, deoarece, dacă nu va fi așa, ei vor deveni mai perversi și mai încăpățânați decât înainte de a primi lumina. – *Slujitorii Evangheliei*, p. 161, 162

Joi, 26 decembrie

Rămânerea în Isus

„Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele.” Putem concepe o relație mai strânsă cu Hristos decât aceasta? Fibrele mlădiței sunt aproape identice cu cele ale viței. Comunicarea vieții, a forței și a rodniciei de la butuc la mlădiță este neobstrucționată și constantă. Rădăcina își trimite seva prin mlădițe. Aceasta este relația adevăratului credincios cu Hristos. El rămâne în Hristos și își trage seva din El.

Această relație spirituală poate fi stabilită numai prin exercitarea credinței personale. Această credință trebuie să exprime din partea noastră alegerea supremă, încrederea perfectă, întreaga consacrare. Voința noastră trebuie să fie pe deplin supusă voinței divine; dacă sentimentele, dorințele, interesele și onoarea noastră vor fi una cu prosperitatea Împărăției lui Hristos și onoarea cauzei Sale, noi vom primi în mod constant har de la El, iar Hristos va primi recunoștința noastră. – *My Life Today*, p. 11

Mulți consideră că trebuie să facă ei înșiși ceva în lucrarea de mântuire. Ei s-au încrezut în Hristos pentru iertarea păcatelor, dar acum caută ca prin propriile eforturi să trăiască o viață neprihănită. Orice efort de felul acesta va da greș. Domnul Hristos spune: „Fără Mine nu puteți face nimic.” Creșterea noastră în har, bucuria noastră, puterea de a fi folositori – toate acestea depind de unirea noastră cu Hristos. Prin comuniunea noastră cu Hristos, rămânând în El zi de zi și ceas de ceas, numai așa vom putea crește în har. El este nu numai Autorul, ci și Desăvârșitorul credinței noastre. Hristos trebuie să fie întotdeauna Cel dintâi și Cel de pe urmă. El trebuie să fie cu noi nu numai la începutul și sfârșitul

căii noastre, ci la fiecare pas. David spunea: „Am necurmat pe Domnul înaintea ochilor mei: când este El la dreapta mea, nu mă clatin” (Psalmii 16:8).

Te întrebi: „Cum pot rămâne în Hristos?” În același fel cum L-ai primit la început. „După cum ai primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El.” „Și cel neprihănit va trăi prin credință” (Coloseni 2:6; Evrei 10:38). Tu te-ai predat cu totul lui Dumnezeu ca să fii cu totul al Lui, să-I slujești și să-L asculți și, în acest scop, L-ai primit pe Hristos ca Mântuitor al tău personal. Tu n-ai putea nici să faci ispășire pentru păcatele tale și nici să-ți schimbi inima; dar, predându-te lui Dumnezeu, crezi că El, din dragoste pentru Domnul Hristos, a făcut toate acestea pentru tine. Prin credință, ai ajuns să fii al lui Hristos și, prin credință, trebuie să crești până la plinătatea staturii Lui, dând și primind. Trebuie să dai totul: inima, voința, slujirea ta, să te dai pe tine însuși în ascultare deplină de cerințele Lui și să primești totul: pe Domnul Hristos și plinătatea binecuvântărilor Sale, ca El să domnească în inima ta, să fie tăria ta, neprihănirea ta, ajutorul tău veșnic, ca să-ți dea puterea să asculți. – *Calea către Hristos*, p. 68, 69

Tăria fiecărui suflet este în Dumnezeu, nu în om. Liniștea și încrederea trebuie să fie tăria tuturor acelor care Îi predau lui Dumnezeu inima lor. Hristos nu are față de noi un interes obișnuit, ci unul mai puternic decât cel pe care îl are o mamă pentru copilul ei. Mântuitorul nostru ne-a răscumpărat prin suferință și prin durere, suportând insulte, reproșuri, abuzuri, batjocuri, respingere și moarte. El veghează asupra ta, copil al lui Dumnezeu care tremuri de teamă. El te va păstra în siguranță sub protecția Sa. ... Slăbiciunea naturii noastre omenești nu ne va împiedica intrarea la Tatăl ceresc, pentru că Hristos a murit ca să mijlocească pentru noi. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 77 (11 martie).

OCTOMBRIE

1. M. 1 Petru 2:11
 2. M. Efeseni 5:8
 3. J. Psalmii 103:4
 4. V. Isaia 40:11
- s. a. B 18:52, CT 18:40, IS 18:42, MS 18:55,
SM 19:01, DJ 18:59, AR 19:06
-
5. S. Luca 6:45
- s. a. B 18:50, CT 18:38, IS 18:40, MS 18:53,
SM 18:59, DJ 18:57, AR 19:04
-
6. D. Eclesiastul 3:11
 7. L. Matei 6:22
 8. M. Psalmii 63:1
 9. M. 3 Ioan 2
 10. J. Coloseni 1:13
 11. V. 2 Corinteni 13:5
- s. a. B 18:39, CT 18:27, IS 18:29, MS 18:41,
SM 18:47, DJ 18:47, AR 18:53
-
12. S. Filipeni 4:6
- s. a. B 18:37, CT 18:26, IS 18:27, MS 18:39,
SM 18:45, DJ 18:45, AR 18:51
-
13. D. Psalmii 42:2
 14. L. Coloseni 2:10
 15. M. Ieremia 17:10
 16. M. Coloseni 3:1
 17. J. Efeseni 2:8,9
 18. V. Psalmii 145:15
- s. a. B 18:27, CT 18:16, IS 18:16, MS 18:29,
SM 18:34, DJ 18:35, AR 18:40
-
19. S. Matei 25:35
- s. a. B 18:26, CT 18:14, IS 18:14, MS 18:27,
SM 18:32, DJ 18:33, AR 18:38
-
20. D. Isaia 30:21
 21. L. Geneza 1:29
 22. M. 1 Timotei 6:12
 23. M. Psalmii 46:1
 24. J. Isaia 55:2
 25. V. Proverbele 20:7
- s. a. B 18:16, CT 18:04, IS 18:03, MS 18:17,
SM 18:21, DJ 18:23, AR 18:28
-
26. S. 1 Tesaloniceni 5:18
- s. a. B 18:14, CT 18:03, IS 18:02, MS 18:15,
SM 18:19, DJ 18:22, AR 18:27
-
27. D. Filipeni 4:19
 28. L. Psalmii 103:1
 29. M. Apocalipsa 21:7
 30. M. Eclesiastul 3:14
 31. J. Coloseni 4:6

NOIEMBRIE

1. V. Psalmii 37:11
- s. a. B 17:06, CT 16:54, IS 16:52, MS 17:06,
SM 17:10, DJ 17:13, AR 17:17
-
2. S. Coloseni 3:15
- s. a. B 17:05, CT 16:53, IS 16:51, MS 17:04,
SM 17:08, DJ 17:12, AR 17:16
-
3. D. Ioel 1:14
 4. L. Marcu 6:31
 5. M. Efeseni 2:10
 6. M. Exodul 34:28
 7. J. Matei 6:17,18
 8. V. Psalmii 51:10
- s. a. B 16:57, CT 16:45, IS 16:42, MS 16:56,
SM 16:59, DJ 17:04, AR 17:08
-
9. S. Proverbele 14:22
- s. a. B 16:56, CT 16:44, IS 16:41, MS 16:55,
SM 16:58, DJ 17:03, AR 17:06
-
10. D. Isaia 53:2,3
 11. L. Geneza 1:27
 12. M. Isaia 66:13
 13. M. Psalmii 111:2
 14. J. Matei 4:16
 15. V. Isaia 38:16
- s. a. B 16:49, CT 16:38, IS 16:34, MS 16:48,
SM 16:51, DJ 16:57, AR 16:59
-
16. S. Matei 8:17
- s. a. B 16:48, CT 16:37, IS 16:33, MS 16:47,
SM 16:50, DJ 16:56, AR 16:58
-
17. D. Isaia 43:2
 18. L. Isaia 40:6
 19. M. Psalmii 119:105
 20. M. Isaia 1:19
 21. J. Psalmii 4:8
 22. V. Mica 5:7
- s. a. B 16:44, CT 16:32, IS 16:27, MS 16:41,
SM 16:44, DJ 16:51, AR 16:53
-
23. S. Exodul 31:15
- s. a. B 16:43, CT 16:31, IS 16:26, MS 16:40,
SM 16:43, DJ 16:50, AR 16:52
-
24. D. Matei 8:2
 25. L. 2 Timotei 4:18
 26. M. Proverbele 24:3,4
 27. M. 1 Timotei 4:12
 28. J. Isaia 26:3
 29. V. Ieremia 17:7,8
- s. a. B 16:39, CT 16:28, IS 16:22, MS 16:37,
SM 16:39, DJ 16:47, AR 16:49
-
30. S. 1 Samuel 25:6
- s. a. B 16:39, CT 16:28, IS 16:22, MS 16:36,
SM 16:38, DJ 16:47, AR 16:48

DECEMBRIE

1. D. Psalmii 33:1
 2. L. Faptele 17:30
 3. M. 1 Tesaloniceni 5:5
 4. M. Psalmii 125:1
 5. J. Psalmii 139:14
 6. V. Romani 8:37
- s. a. B 16:37, CT 16:26, IS 16:20, MS 16:34,
SM 16:36, DJ 16:45, AR 16:46
-
7. S. Filipeni 3:14
- s. a. B 16:37, CT 16:26, IS 16:19, MS 16:34,
SM 16:36, DJ 16:45, AR 16:46
-
8. D. Marcu 5:20
 9. L. Eclesiastul 11:1
 10. M. Proverbele 13:16
 11. M. Proverbele 16:6
 12. J. Iacov 4:8
 13. V. Ioan 4:14
- s. a. B 16:38, CT 16:26, IS 16:19, MS 16:34,
SM 16:36, DJ 16:45, AR 16:46
-
14. S. Coloseni: 2:6,7
- s. a. B 16:38, CT 16:27, IS 16:20, MS 16:34,
SM 16:36, DJ 16:45, AR 16:46
-
15. D. Marcu 10:51
 16. L. Romani 12:7
 17. M. Evrei 11:39,40
 18. M. Efeseni 5:15
 19. J. Isaia 51:7
 20. V. Ioan 21:12
- s. a. B 16:40, CT 16:29, IS 16:22, MS 16:36,
SM 16:38, DJ 16:48, AR 16:48
-
21. S. Apocalipsa 21:4
- s. a. B 16:40, CT 16:29, IS 16:22, MS 16:37,
SM 16:38, DJ 16:48, AR 16:49
-
22. D. Proverbele 16:8
 23. L. Proverbele 15:23
 24. M. Evrei 13:16
 25. M. Isaia 9:2
 26. J. Proverbele 3:7,8
 27. V. Faptele 10:38
- s. a. B 16:44, CT 16:33, IS 16:26, MS 16:40,
SM 16:42, DJ 16:52, AR 16:52
-
28. S. Matei 5:5
- s. a. B 16:45, CT 16:34, IS 16:27, MS 16:41,
SM 16:43, DJ 16:53, AR 16:53
-
29. D. Eclesiastul 10:1
 30. L. Plângările 3:25,26
 31. M. Filipeni 4:8

Ne dorim să aflăm părerea cititorilor noștri, de aceea te invităm să ne lași opinia ta cu privire la această carte accesând QR code-ul sau link-ul de mai jos.

www.viatasisanatate.ro/opiniacititorului

